

Dům u kanálu

Agatha Christie

Kniha 1

Slunné vrchy

PRVNÍ KAPITOLA

Teta Ada

Pan a paní Beresfordovi seděli u snídaně. Byl to úplně obyčejný pár. V celé Anglii právě snídaly stovky podobných starších párů. Den byl taky zcela normální, zrovna takový, jakých je pět ze sedmi. Vypadalo to, že bude pršet, i když jisté to nebylo.

Pan Beresford míval zrzavé vlasy. Byly v nich stále ještě stopy rudé barvy, ale většinou již ustoupila něčemu mezi žlutou a šedivou, jak se to většinou stává zrzavým lidem na sklonku středního věku. Paní Beresfordová mívala vlasy černé, stočené v divokých kudrlinkách. Nyní byla černá barva sem tam protkána stříbrnými nitkami. Vcelku to vytvářelo velice elegantní dojem. Jednu dobu uvažovala paní Beresfordová o tom, že by si vlasy začala barvit, ale nakonec usoudila, že je má radši takové, jaké je příroda stvořila. Místo toho se rozhodla, že vyzkouší nový odstín rtěnky, což jí zvedne sebevědomí. Starší manželé, kteří snídají společně. Spořádaný pár, ale není na něm nic zvláštního. To by alespoň řekl nezaujatý pozorovatel. Kdyby byl pozorovatel mladý, pak by dokonce dodal: „Ale jistě, velmi spořádaný pár, jenže k smrti nudný. Pochopitelně, jako všichni staří lidé.“

Nicméně pan a paní Beresfordovi ještě nedospěli do věku, v němž by se sami pokládali za staré. Rovněž neměli ponětí o tom, že by je, stejně jako mnoho jiných, z tohoto důvodu někdo pokládal za nudné. Byl by to samozřejmě někdo mladý, pak ovšem by si naši staříci pomysleli, že mladí vědí o životě houby. Ubohé mládí! To si dělá starosti pouze se zkouškami, se sexuálním životem, s tím, jestli si má koupit nějaké výstřední šaty nebo si udělat nějakou strašnou věc na hlavě, aby upoutalo pozornost. Náзор pana a paní Beresfordových byl takový, že právě prožívají vrchol svého života. Žili spolu v lásce a vzájemné úctě a den za dnem míjel klidně, ale velice příjemně.

Pochopitelně i zde se vyskytly chvíle vybočující z běžného stereotypu jako všude jinde. Pan Beresford otevřel dopis, přelétl jeho obsah a odložil jej na hromádku po své levé ruce. Vzal další dopis, ale neotevřel ho. Držel ho v ruce, ale nedíval se na něj. Místo toho zaujatě hleděl na toustovač. Jeho paní ho chvíli pozorovala a pak pravila:

„Co se děje, Tommy?“

„Děje?“ odvětil Tommy nepřítomně. „Co by se mělo dít?“

„Na to se tě právě ptám,“ řekla paní Beresfordová.

„Nic se neděje,“ řekl pan Beresford. „Proč se ptáš?“

„O něčem jsi přemýšlel,“ řekla Pentlička ostře.

„Myslím, že jsem o ničem nepřemýšlel.“

„Ale přemýšlel. Stalo se něco?“

„Nic se nestalo. Co by se mělo stát?“ A pak dodal:

„Dostal jsem účet od instalatéra.“

„Aha,“ oddechla si Pentlička. „Stálo to víc, než jsi čekal.“

„Samozřejmě,“ pravil Tommy. „To ale stojí vždycky víc, než čekám.“

„Já nepochopím, proč jsme se nevyučili instalatéry,“ řekla Pentlička. „Kdybys byl vyučený instalatér, mohla bych být tvůj společník a každý den bychom vydělávali hromadu peněz.“

„To bylo od nás velice krátkozraké, že jsme pohrdli touto možností.“

„Ten účet byl onen poslední dopis, který jsi otevřel?“

„Ne, ne. To byl jen nějaký leták.“

„Kriminalita mládeže, rasová nesnášenlivost?“

„Ne. Otevírají nějaký nový domov duchodců.“

„To zní docela rozumně,“ řekla Pentlička. „Nechápu, proč ses kvůli tomu tak vyděsil.“

„Ale na to jsem vůbec nemyslel.“

„Tak na co jsi tedy myslel?“

„Myslím, že to ve mně asi vyvolalo nějakou asociaci,“ řekl pan Beresford.

„Cože?“ řekla Pentlička. „Víš dobře, že mi to nakonec řekneš. Tak ven s tím.“

„Opravdu to nebylo nic důležitého. Já jenom myslel, že snad – tedy – myslel jsem na tetu Adu.“

„Aha,“ řekla Pentlička chápavě a hned dodala: „Ano. Teta Ada.“

Jejich oči se setkaly. Je třeba přiznat, že v posledních letech se téměř v každé rodině vyskytuje problém, který by se dal nazvat „teta Ada“. Jména jsou různá – teta Amelie, teta Susan, teta Cathy, teta Joan. Variace tohoto problému se vyskytuje ve formě babiček, přestárých sestřenic a dokonce pratek. Prostě existují a představují v životě problém, který je třeba řešit. Něco se musí podniknout. Je nutno navštívit vhodná zařízení, kde se starají o přestárlé, a řádně se na vše vyptat. Rovněž je nutné vymámit doporučení a poznatky od doktorů, přátel a vůbec všech, kdo mají nějaké vlastní zkušenosti s tetou Adou, která „žila šťastně až do své smrti“ na „Veselých lučinách u Scarborough“ nebo u „Vavřínu v Bexhillu“. Dříve teta Elizabeta, teta Ada a ostatní trávily čas na sklonku svého života v domech, kde prožily mnoho předešlých let. Vystačily si s pomocí starého služebnictva, jehož úslužnost někdy hraničila až s tyraní. Všichni ale byli s daným uspořádáním spokojeni. Nebo zde byl nespočet chudých příbuzných, nuzné neteře, přitroublé staropanenské sestřenice, všichni toužící po dobrém domě s dobrým jídlem třikrát denně a útulnou ložnicí. Nabídka a poptávka byly v rovnováze a všechno šlo hladce. Tyto doby jsou však pryč a dnes je situace jiná.

V dnešní době je potřeba podniknout vhodná opatření, a to nejen kvůli tetě Adě, staré dámě, které hrozí nebezpečí, že spadne ze schodů, bude-li ponechána sama doma, neboť trpí artritidou či nějakou jinou podobou revmatismu, nebo má chronickou bronchitidu, nebo nadává sousedům a fyzicky napadá podomní obchodníky.

Naneštěstí představují tety Ady mnohem větší problém než ti z opačného konce věkového rozpětí. Děti je možné poslat k příbuzným nebo do nějaké vhodné školy, kde mohou setrvat i přes prázdniny. Nebo se jim zařídí kurzy jízdy na koni nebo odjedou na tábor. Ať tak či onak, většinou příliš neprotestují proti programu, který jim vymyslíte. Něco jiného jsou však tety Ady, s těmi jsou potíže. Pentlička měla svoji zkušenost s pratekou Primrosí. Nebylo absolutně možné se jí zavděčit. Jakmile byla umístěna do nějakého domova, který zaručoval naprosté pohodlí starším dámám, ihned poslala své neteři několik dopisů plných stížností, ve kterých ústav náležitě zkritizovala. Poté rozhořčeně domov opustila, aniž někomu cokoli sdělila.

„Vyloučeno, ani minutu bych tam už nevydržela!“

Teta Primrose vystřídala během jednoho roku jedenáct domovů, aby nakonec poslala dopis, ve kterém oznámila, že potkala velice sympatického mladého muže. „Opravdu velmi oddaný chlapec. V útlém věku ztratil matku a nutně potřebuje, aby se o něj někdo postaral. Pronajala jsem si byt a budeme bydlet spolu. Oběma nám to bude vyhovovat, protože jsme od přírody spřízněné duše. Už si nemusíš se mnou dělat žádné starosti, milá Prudence. Má budoucnost je zajištěná. Hned zítra půjdu navštívit svého právníka, abych Mervina zaopatřila pro případ, že zemřu dříve než on, což je, vzhledem k situaci, naprosto přirozené, ačkoli tě chci ujistit, že se v současné době těším výtečnému zdraví.“

Pentlička se rozjela na sever (příhoda se odehrála v Aberdeenu), ale ukázalo se, že policie dorazila na místo první a milého Mervina zajistila, neboť se jednalo o několik měsíců hledaného podvodníka. Teta Primrose se cítila nanejvýš rozhořčená a obviňovala policii z perzekuce. Svůj názor však musela změnit po návštěvě přelíčení, kde se probíralo dvacet pět podobných případů.

„Víš, myslím, že bych měl jet tetu Adu navštívit. Pentličko,“ řekl Tommy. „Už jsem tam dost dlouho nebyl.“

„Já vím,“ řekla Pentlička ne příliš nadšeně. „Jak dlouho to je?“

Tommy uvažoval. „Bude to skoro rok,“ řekl. „To bude víc,“ odvětila Pentlička. „Řekla bych, že to bude přes rok.“

„Ten čas tak letí,“ řekl Tommy. „Nezdá se mi, že by to bylo až tak dávno. Ale asi máš pravdu. To je hrozné, jak je člověk zapomnětlivý. Opravdu mě to mrzí.“

„Vyčítat si nic nemusíš,“ řekla Pentlička. „Nakonec, poslali jsme jí pár věcí a několik dopisů.“

„Jistě, já vím. Ještě že tě mám. Pentličko. Ale stejně, někdy se člověk dočte velice zarážející věci.“

„Máš na mysli tu příšernou knihu, co jsem si posledně půjčila v knihovně? O tom, jak byli ti ubozí staříci týráni v domově?“

„Domnívám se, že to bylo napsáno podle skutečné události.“

„Určitě,“ řekla Pentlička. „Taková místa jistě existují. A určitě existují velmi nešťastní lidé, kterým se nedá

pomoci. Ale co s tím můžeš dělat, Tommy?"

„Člověk nemůže dělat nic jiného, než být velmi opatrný. Pečlivě vybrat domov a zjistit si o tom všechno, co je možné. A taky se přesvědčit, že je pod dozorem dobrého a zkušeného lékaře.“

„Musíš připustit, že lepšího lékaře, než je doktor Mur-ray, bys stěží našel.“

„Ano,“ řekl Tommy s mírnou úlevou. „Murray je výtečný chlapík, jednička ve svém oboru. Je trpělivý, laskavý. Kdyby se něco dělo, určitě by nám dal vědět.“

„Tak vidíš. Nemusíš si s tím dělat starosti,“ řekla Pentlička. „Kolik jí vlastně je?“

„Osmdesát dva,“ řekl Tommy. „Ne – ne. Osmdesát tři, myslím,“ dodal. „To musí být dost strašné přežít všechny ostatní.“

„Tak to připadá nám“ řekla Pentlička. „Oni to tak necítí.“

„To nemůžeš vědět.“

„Teta Ada si to určitě nemyslí. Pamatuješ si, s jakým nadšením nám posledně vypočítávala, které všechny své staré přátele už přežila? Zakončila to větou: ‚A co se týče staré Amy Morganové, slyšela jsem, že nevydrží déle jak půl roku. Vždycky říkala, že jsem taková slabá, a teď už je skoro jisté, že ji přežiji.‘ A řekla to tak triumfálně.“

„Ale stejně...“ řekl Tommy.

„Já vím,“ řekla Pentlička. „Já vím, stejně si myslíš, že je to tvoje povinnost a že bys tam měl zajet.“

„Ty si to nemyslíš?“

„Bohužel si myslím, že máš pravdu. Naprostou pravdu a já pojedu s tebou,“ dodala s nádechem hrdinství v hlase.

„Ne,“ řekl Tommy. „Proč bys jezdila? Není to tvoje teta. Ne, pojedu tam sám.“

„V žádném případě,“ řekla paní Beresfordová. „Chci trpět s tebou. Budeme trpět společně. Pro tebe to nebude žádné potěšení, pro mě to nebude žádné potěšení a jsem si jistá, že pro tetu Adu to také nebude žádné potěšení. Ale cítím, že to je věc, která se musí provést.“

„Ne. Já nechci, abys jezdila. Pamatuješ, jak posledně na tebe byla hrubá a ošklivá?“

„To mi nevadí,“ řekla Pentlička. „To je asi na celé návštěvě to jediné, co stařence udělá aspoň trochu radosti. Vůbec jí to nemám za zlé.“

„Vždycky jsi k ní byla tak laskavá,“ řekl Tommy, „i když ji nemáš moc v lásce.“

„Nikdo by asi nemohl mít v lásce tetu Adu,“ řekla Pentlička. „Myslím si, že ji nikdo nikdy rád neměl.“

„Stejně se nemohu ubránit pocitu lítosti nad starými lidmi,“ řekl Tommy.

„Já mohu,“ řekla Pentlička. „Nemám tak dobráckou povahu jako ty.“

„Jsi krutější, protože jsi žena,“ řekl Tommy.

„Možná, protože ženy nemají čas přemýšlet jinak než realisticky. Mně je líto lidí, kteří jsou staří nebo nemocní nebo něco podobného, pokud jsou hodní. Ale musíš uznat, že když jsou zlí, je to něco jiného. Když jsi trochu nesnesitelný ve dvaceti, pak jsi docela nesnesitelný ve čtyřiceti a ještě nesnesitelnější v šedesáti a úplně nesnesitelný v osmdesáti, to mi věř. Opravdu nechápu, proč bys měl litovat lidí jen proto, že jsou staří. Člověk se nemění. Znáám lidi, co jsou v sedmdesáti nebo v osmdesáti pořád strašně milí. Stará paní Beachampová a Mary Carrová a pekařova babička, milá stará paní Poplettová, která nám dříve uklízela. Všechny byly strašně milé a udělala bych pro ně první poslední.“

„Dobře, dobře,“ řekl Tommy. „Jsi realista. Ale pokud chceš opravdu předstírat ušlechtilost a jet se mnou...“

„Určitě chci jet s tebou,“ řekla Pentlička. „Nakonec, vzala jsem si tě, abychom spolu snášeli dobré i zlé, a teta Ada představuje to zlé. Takže musím jet s tebou ruku v ruce. A vezmeme jí kytici a bonboniéru a jestli najdeme nějaký nevyhozený starý časopis, tak ten taky. Můžeš napsat slečně –jak se jmenuje? – a oznámit jí, že přijedeme.“

„Někdy příští týden? Mohl bych v úterý, pokud se ti to hodí?“

„Klidně v úterý,“ řekla Pentlička. „Jak se jmenuje ta žena? Nemohu si vzpomenout – ta představená nebo ředitelka nebo kdo to je. Začíná nějak na P.“

„Slečna Packardová.“

„To je ona.“

„Možná to tentokrát bude jiné,“ řekl Tommy.

„Jiné? Jak jiné?“

„To nevím. Třeba se stane něco zajímavého.“

„Například, že cestou tam vykolejí vlak,“ řekla Pentlička s mírným nadšením.

„Proč bys proboha chtěla, aby vykolejil vlak?“

„To bych samozřejmě nechtěla. Jenom by...“

„Jenom co?“

„Nejenom by to bylo nějaké dobrodružství, ne? Třeba bychom mohli někomu zachránit život nebo udělat něco jiného užitečného. Užitečného a zároveň vzrušujícího.“

„Ty máš nápady!“ řekl pan Beresford.

„Já vím,“ souhlasila Pentlička. „Prostě se takovým nápadům někdy nemohu ubránit.“

DRUHÁ KAPITOLA

To nebohé dítě bylo vaše?

Jak přišel penzion Slunné vrchy ke svému jménu, nebylo nikomu jasné. V širokém okolí nebylo nic, co by jen vzdáleně připomínalo kopce. Místo bylo ploché jako deska, což bylo jistě vhodnější pro starší obyvatele. Byla tam rozlehlá, nepříliš udržovaná zahrada. Penzion vznikl přestavbou poměrně velkého viktoriánského sídla. Budova byla dobře udržovaná. Několik vzrostlých stromů poskytovalo příjemný stín, jedna strana byla porostlá psím vínem a dvě araukárie¹ dodávaly místu nádech exotiky. Na slunných místech bylo několik výhodně umístěných laviček, pár proutěných křesel a zastřešená veranda, kde mohly staré dámy v klidu sedět, chráněné před západními větry.

Tommy zazvonil u hlavního vchodu. Otevřela jim poněkud panovačně vyhlížející mladá žena v nylonovém plášti. Uvedla je do malého přijímacího pokojíku a řekla poněkud udýchaně: „Půjdu to oznámit slečně Packardo-vé. Už vás očekává a bude za minutu dole. Vydržte chvíli, prosím? Jde totiž o starou paní Carrawayovou. Zase spolkla náprstek.“

„Jak to, prosím vás, dokázala, udělat takovou věc?“ zeptala se Pentlička udiveně.

„Udělala to pro zábavu,“ vysvětlovala mladá žena rychle. „Dělá to často.“

Když žena odešla, Pentlička se posadila a pronesla zamyšleně: „Nemyslím, že by mi polykání náprstků způsobilo nějaké velké potěšení. Asi by to se mnou pořádně zaškubalo, nemyslíš?“

Zanedlouho se otevřely dveře a s mnoha omluvami vešla slečna Packardová. Byla to vysoká žena kolem padesátky se světlými vlasy. Vyzařovala z ní odpovědnost, což u ní Tommy vždy obdivoval.

„Je mi moc líto, že jste museli čekat, pane Beresfor-de,“ řekla. „Jak se máte, paní Beresfordová? Jsem ráda, že jste přijela také.“

„Prý někdo něco spolkl,“ řekl Tommy.

„Marlene vám o tom řekla? Ano, stará paní Carrawayová. Stále něco polyká. Je to s nimi potíž, člověk je nemůže mít pořád na očích. U dětí to nikoho nepřekvapí, ale u staré dámy to působí spíše komicky, že? Zhoršuje se to u ní rok od roku. Nejzajímavější na tom je, že jí to patrně nepůsobuje žádnou újmu.“

„Třeba byl její otec polykač mečů,“ hádala Pentlička.

„To je velmi zajímavá myšlenka, paní Beresfordová. Možná by to mnohé objasnilo.“ Pak pokračovala:

„Říkala jsem slečně Fanshaweové, že přijedete, pane Beresforde. Nejsem si zcela jistá, že to vzala na vědomí. Občas bývá duchem nepřítomna, víte?“

„Jak se jí daří poslední dobou?“

„Obávám se, že se to poměrně rychle horší,“ řekla slečna Packardová soucitným hlasem. „Nikdy u ní nevíte, jestli chápe nebo ne. Včera večer jsem jí říkala o vašem příjezdu a ona na to odvětila, že se určitě mylím, neboť běží semestr. Asi si myslí, že jste stále ještě na univerzitě. Ubohé stařenky, jsou často velmi zmatené, zejména co se týče času. Nicméně když jsem jí vaši návštěvu připomínala dnes ráno, prohlásila, že je to absolutně vyloučené, neboť jste po smrti. Nu což.“ pokračovala slečna Packardová povzbudivě, „myslím, že až vás spatří, tak si vzpomene.“

„Jak je na tom se zdravím? Stále stejně?“

„Myslím, že je na tom zcela přiměřeně svému věku. Upřímně řečeno, nemyslím si, že bude mezi námi dlouho. Nijak netrpí, ale srdce už nemá v moc dobré kondici. Trochu se to zhoršilo. Bude lepší, když budete připraveni na nejhorší. Může se stát, že odejde velmi náhle.“

„Přinesli jsme jí květiny,“ řekla Pentlička.

„A bonboniéru,“ dodal Tommy.

„To je od vás velice milé. Určitě z toho bude mít velkou radost. Půjďte se na ni podívat hned?“

Tommy a Pentlička vstali a následovali slečnu Packardovou ven z místnosti. Vedla je nahoru po širokém schodišti. Když kráčeli po chodbě, náhle se otevřely dveře, které právě míjeli, a z nich vyběhla pomenší žena a začala křičet pištivým hlasem: „Já chci kakao. Já chci kakao. Kde je sestra Jane? Chci kakao.“ V sousedních dveřích se objevila žena v uniformě sestřičky a uklidňovala ji: „No tak, no tak. Vždyt jste měla kakao před půl hodinou.“

„To není pravda, sestro. Žádné kakao jsem neměla. Mám žízeň.“

„Můžete si dát klidně další hrnek, když chcete.“

„Nemůžu si dát další, když jsem neměla ani první.“

Prošli kolem. Slečna Packardová krátce zaklepala na poslední dveře na chodbě, otevřela je a vešla dovnitř.

„Tak jsme tady, slečno Fanshaweová,“ řekla zvučně. „Přišel vás navštívit váš synovec, že je to od něj hezké?“

Stará paní na posteli u okna se prudce vztyčila z na-stlaných polštářů. Měla kovově šedivé vlasy, úzký vrásčitý obličej, velký orlí nos a celkově nespokojený výraz. Tommy přistoupil blíž.

„Ahoj, teto Ado, jak se máš?“

Teta Ada mu nevěnovala nejmenší pozornost, ale obrátila se rozhněvaně na slečnu Packardovou.

„Nechápu, co sledujete tím, že vodíte cizí muže do dámské ložnice,“ pravila. „To by se nehodilo, ani kdybych byla mladá. Prý můj synovec, směšné! Kdo to je? Instalatér nebo elektrikář?“

„Ale, ale, to od vás není pěkné,“ řekla slečna Packardová mírně.

„Já jsem tvůj synovec Thomas Beresford,“ řekl Tommy a podával jí balíček. „Přinesl jsem ti bonboniéru.“

„S tímhle si na mě nepřijdete,“ řekla teta Ada. „Takový jako vy znám dobře. Namluvili by člověku cokoli. Kdo je ta žena?“ Dívala se velmi znechuceně na paní Beresfordovou.

„Jsem Prudence,“ řekla paní Beresfordová. „Vaše neteř Prudence.“

„Takové směšné jméno,“ řekla teta Ada. „To mi připomíná, že prastrýc Mathew měl služebnou, která se jmenovala Comfort, a panskou, ta se jmenovala Raduj-me-se-v-Pánu. Ona byla metodistka. Ale moje prateta Fanny tomu rychle udělala přítrž. Nařídila, že se jí bude říkat Rebeka, pokud bude v jejím domě.“

„Přinesla jsem vám pár růžiček,“ řekla Pentlička. „Nesnáším kytky v ložnici. Vydýchají všechen kyslík.“

„Dám vám je do vázy,“ řekla slečna Packardová. „Nic takového nestrpím. Zapamatujte si, že mám svou vlastní hlavu.“

„Vypadáš báječně, teto,“ řekl Tommy. „V bojovné náladě, řekl bych.“

„To si buď jistý. Co sleduješ tím, že říkáš, že jsi můj synovec? Jak říkals, že se jmenuješ? Thomas?“

„Ano. Thomas nebo Tommy.“

„Nikdy jsem o tobě neslyšela,“ řekla teta Ada. „Měla jsem jen jednoho synovce a ten se jmenoval William. Padl ve válce. Dobře mu tak, stejně by se jen válel v posteli, kdyby přežil. Jsem unavená,“ řekla teta Ada a opřela se opět o polštáře. „Odvedte je pryč,“ obrátila se ke slečně Packardové. „Nemůžete vodit cizí lidi do mého pokoje.“

„Myslela jsem, že malá návštěva by vás mohla potěšit,“ řekla slečna Packardová nevzrušeně.

Teta Ada vyloudila hluboký zvuk značící pořouchlé veselí.

„Tak dobře,“ řekla Pentlička odhodlaně. „Půjdem. Ty růže tu nechám, třeba na ně změníte názor. Pojd, Tommy,“ řekla Pentlička a otočila se ke dveřím.

„Sbohem, teto Ado. Je mi líto, že si na mě nepamatuješ.“

Teta Ada mlčela, dokud Pentlička nevyšla ze dveří následována slečnou Packardovou a nakonec Tommym. „Ty pojd zpátky,“ řekla teta Ada zvýšeným hlasem.

„Znám tě moc dobře. Ty jsi Thomas. Býval jsi zrzavý. Měls vlasy jako mrkev. Pojd zpátky. Chci s tebou mluvit. O tu ženu nestojím. Není od ní správné předstírat, že je tvoje žena. Já vím svoje. Neměl bys sem vodit takové ženy. Pojd dál, sedni si sem do křesla a povídej mi o své drahé matce,“ dodala teta Ada a přitom zuřivě mávala na Pentličku, která otálela ve dveřích.

Pentlička to vzdala.

„Dnes má zase svůj den,“ řekla klidně slečna Packardová, když scházely dolů ze schodů. „Někdy dovede být docela milá. Ani byste tomu nevěřila.“

Tommy se usadil do křesla, které mu teta Ada ukázala, a mírně poznamenal, že těžko může říct něco zajímavého o své matce, jelikož je již téměř čtyřicet let po smrti. Tetu Adu tento výrok nevyvedl z míry.

„Opravdu je to už tak dávno? Co se dá dělat, čas letí jako voda.“ Zkoumavě se na Tommyho zadívala.

„Proč ses neoženil?“ řekla. „Měl sis najít nějakou slušnou pracovitou ženu, která by se o tebe starala.“

Takhle vyvádět! Tahat sem takovéhle zpustlé ženské a předstírat, že jsou tvoje ženy.“

„Vidím, že příště budeme muset přinést náš oddací list.“

„Předstírá, že je spořádaná žena, co?“

„Jsme svoji přes třicet let,“ řekl Tommy. „A máme spolu syna a dceru a ti už oba také mají své rodiny.“

„Potíž je v tom,“ řekla teta Ada a přitom si obratně natřásala své polštáře, „že mi nikdo nic neřekne.“

Kdybys mě o všem včas informoval...“ Tommy se nijak nepřel. Pentlička mu kdysi dala dobrou radu:

„Pokud kdokoli, komu je přes pětadesát, řekne, že za něco můžeš, tak se s ním nepři. Nikdy se ho nesnaž přesvědčit, že ty máš pravdu. Ihned se omluv, že je to tvoje chyba a jak je ti to moc líto a že to určitě už víckrát neuděláš.“

V této chvíli měl Tommy pocit, že to je přesně ona situace, ve které bude lepší jednat s tetou Adou podle

Pentliččina návodu, a vskutku byla.

„Moc mě to mrzí, tetičko,“ řekl. „Bývám poslední dobou poněkud zapomnětlivý. Ne každý má tak znamenitou paměť i v pokročilém věku jako ty,“ dodal bez uzardění.

Teta Ada doslova zavrňela. „Ty nejsi hloupý,“ řekla. „Promiň, že jsem tě přivítala poněkud hrubě, ale já se nenechám podvádět. V tomhle domě nikdy nevíš, na čem jsi. Klidně ti přivedou na návštěvu kdekoho. Úplně kdekoho. Kdybych sem pustila každého, koho mi přivedou, taky by mě mohli oloupit a zavraždit v posteli.“

„To se mi nezdá moc pravděpodobné,“ řekl Tommy. „To nemůžeš nikdy vědět,“ řekla teta Ada. „Dost na tom, co se dočteš v novinách. A co teprve, co ti řeknou druzí. Ne že bych věřila všemu, co mi kdo nakuká. Ale jsem stále ve střehu. Nevěřil bys tomu, ale onehda sem přivedli úplně cizího muže. Říkal, že je doktor Williams. Prý doktor Murray odjel na dovolenou a on ho zastupuje. Zastupuje! Jak mám věřit, že ho zastupuje? Jenom proto, že on to řekl?“

„A opravdu ho zastupoval?“

„Po pravdě řečeno,“ řekla teta Ada mírně rozladěna, „nakonec se ukázalo, že ano. Ale nikdo si nemůže být opravdu jistý. Prostě si přijede autem, má s sebou tu černou krabičku, kterou doktoři měří tlak a podobně. Je to jako kouzelná skříňka, o které všichni neustále mluví. Kdo to řekl, Joanna Southcottová?“ (Joanna Southcott (1750-1814), anglická náboženská vůdkyně z Devonu. Zakladatelka sekty sabatistů (Sabbatarians))

„Ne,“ řekl Tommy. „Ta přišla tuším s nějakým proroctvím.“

„Aha, nevádí. Chci říct, že kdokoli může přijít do domova, jako je tento, a prohlásit, že je doktor, a všechny sestry se hned budou kolem něj točit a říkat doktore sem a doktore tam a vůbec ty husy nenapadne, že to může být podvodník! A když si bude pacient stěžovat, že toho muže vůbec nezná, tak řeknou, že má sklerózu a zapomíná lidi. Já obličeje nikdy nezapomenu,“ dodala teta Ada jistě. „Nikdy se mi to ještě nestalo. Jak se má tvá teta Caroline? Už jsem o ní dlouho neslyšela. Viděl jsi ji teď poslední dobou?“

Tommy řekl omluvně, že teta Caroline je mrtvá už patnáct let. Teta Ada vzala toto sdělení na vědomí bez nejmenší známky lítosti. Teta Caroline nakonec nebyla její sestra, ale jen sestřenice.

„Zdá se, že všichni umírají,“ řekla s jistým uspokojením. „Žádná vitalita. V tom je ten problém. Slabé srdce, trombóza, vysoký tlak, astma, revma a tak dále. Slabý národ, všichni. A doktoři je udržují při životě. Cpou je tabletkama. Strkají jim jednu krabičku za druhou. Žluté pilulky, růžové pilulky, zelené pilulky.

Nepřekvapily by mě ani černé. Brr! Za časů mých prarodičů se dával klys-týr a sirup. Vsadím se, že to bylo to nejlepší. Koneckonců, když sis měl vybrat, jestli budeš zdravý, nebo dostaneš klystýr a sirup, tak sis vždycky radši vybral to zdraví.“ Spokojeně kývla hlavou. „Doktorům se nedá věřit, že ne? Zvláště když jim jde o kariéru, říká se, že už tu spoustu lidí otrávil. Prý aby získali srdce pro operace. Ale já tomu moc nevěřím. Slečna Packardová není z těch, kdo by něco takového strpěl.“

Mezitím dole ukázala slečna Packardová na dveře vedoucí z chodby a řekla poněkud omluvně: „Je mi to opravdu moc líto, paní Beresfordová, ale doufám, že chápete, jak to chodí se starými lidmi. Mají zábavu z toho, když někoho urazí nebo zesměšní.“

„Musí to být namáhavé řídit takový domov,“ řekla Pentlička.

„Ale vůbec ne,“ řekla slečna Packardová. „Pracuji tu moc ráda a ve skutečnosti je všechny moc obdivuji. Člověk musí mít rád lidi, o které se stará. Sice mají své slabosti a chtějí tohle a tamto, ale když víte, jak na to, tak se dají zvládnout docela lehce.“

Slečna Packardová jistě patří k těm, kteří vědí, jak na to, pomyslela si Pentlička.

„Jsou vlastně jako děti,“ řekla slečna Packardová shovívavě. „Děti myslí většinou více logicky, což často způsobuje obtíže. Ale tito lidé uvažují naprosto iracionálně, stačí, když jim řeknete to, co chtějí slyšet. Pak jsou chvíli zase šťastní. Mám tu velmi dobrý personál. Vesměs velmi trpěliví lidé s milou povahou a průměrnou inteligencí. Protože lidé příliš inteligentní bývají málo trpěliví. Co se děje, slečno Donovanová?“ Slečna Packardová se otočila ke schodišti, po kterém sbíhala mladá žena v uniformě sestřičky.

„Zase paní Lockettová, slečno Packardová. Říká, že umírá a že máme okamžitě zavolat doktora.“

„Ale,“ řekla klidně slečna Packardová. „Na co umírá dnes?“

„Tvrdí, že včera v guláši byly houby a že tam určitě někdo přimíchal muchomůrky, takže má otravu.“

„To je novinka,“ řekla slečna Packardová. „Snad bude lepší, když půjdu nahoru a promluví s ní.

Odpusťte, že vás tu nechám, paní Beresfordová. V tomto pokoji najdete nějaké časopisy a noviny.“

„Se mnou si nedělejte starosti,“ řekla Pentlička.

Vstoupila do místnosti, kterou jí slečna Packardová ukázala. Byl to útulný pokoj s francouzským oknem a výhledem do zahrady. Byla tam křesílka a na stolech vázy s květinami. Najedno straně stála knihovna se

směsici moderních románů, cestopisů a také děl slavných klasiků, což asi zdejší obyvatelé oceňovali nejvíce. Na jednom stole byly časopisy.

V místnosti byl v té chvíli jen jeden další návštěvník. Stará žena s bílými, dozadu sčesanými vlasy seděla v křesle a hleděla na sklenici mléka, kterou držela v ruce. Když pohlédla na Pentličku, měla pěkný růžový a bílý obličej a přátelsky se usmívala.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Budete tu bydlet nebo jste jen na návštěvě?“

„Jsem tu jen na návštěvě,“ řekla Pentlička. „Máme tu tetu. Můj manžel je teď u ní. Zdálo se nám, že dva lidé najednou by bylo na ni příliš mnoho.“

„To bylo od vás velmi zdvořilé,“ řekla paní a s potěšením upila mléka. „Zajímalo by mne – ale ne. To je vlastně v pořádku. Nechtěla byste něco? Trochu čaje nebo snad kávu? Můžeme zazvonit na sestru. Jsou tu velmi ochotní.“

„Ne, děkuji,“ řekla Pentlička. „Opravdu nechci.“

„Nebo sklenici mléka. Dnes není otrávené.“

„Ani to ne. My už za chvíli pojedeme.“

„Když myslíte. Ale nebyl by to žádný problém. Tady totiž skoro nic není problém, pokud nežádáte něco opravdu nemožného.“

„Myslím, že naše tetu občas žádá úplně nemožné věci,“ řekla Pentlička. „Je to slečna Fanshaweová,“ dodala.

„Aha, slečna Fanshaweová,“ řekla stará dáma.

Zdálo se, že je trochu zaražena, ale Pentlička řekla povzbudivě: „Dovedu si představit, že je asi trochu tvrdohlavá. Vždycky byla.“

„To trochu je. Sama jsem kdysi měla tetu, která jí byla podobná, zvláště když zestárla. Ale slečnu Fanshaweovou máme všichni rádi. Umí být ohromně zábavná a vtipná, když chce. Na úkor druhých, víte.“

„Ano, umím si to představit,“ odpověděla Pentlička. Chvilí nic neříkala a uvažovala o tetě Adě v tomto novém světle.

„Je zatrpklá,“ řekla stará dáma. „Když dovolíte, jsem Lancasterová. Paní Lancasterová.“

„Já se jmenuji Beresfordová,“ řekla Pentlička.

„Víte, člověka občas pobaví i zlomyslné legrace. To, jak ona popisuje ostatní zdejší nájemníky a co všechno o nich říká. Já vím, že by to nemělo být, že to není hezké, ale člověk se tomu musí smát.“

„Bydlíte tu dlouho?“

„Docela dlouho. Ano, řekla bych sedm let – ne, počkejte, osm. Ano, musí to být už přes osm let.“

Vzdychla. „Člověk ztratí přehled. A ostatní taky. A moji jediní příbuzní žijí v zahraničí.“

„To musí být smutné.“

„Ani ne. Já se o ně stejně moc nezajímám. Vlastně jsem je ani pořádně neznala. Měla jsem zlou nemoc – opravdu zlou nemoc – a byla jsem úplně sama na světě, tak si mysleli, že bude pro mě lepší, když budu žít v nějakém takovémto domově. Myslím, že to bylo obrovské štěstí, že jsem se dostala sem. Jsou tu tak milí a ohleduplní. A ty zahrady jsou překrásné. Osobně si myslím, že by nebylo dobré, kdybych bydlela sama, protože se mi často stane, že jsem hodně pomatená. Hodně pomatená.“ Ťukala si prstem na čelo.

„Mám to tu pomotané. Všechno si pletu. Někdy si prostě nepamatuji, co se stalo.“

„To je mi líto,“ řekla Pentlička. „Ve stáří asi každého něco trápí, že?“

„Některé choroby jsou velmi bolestivé. Máme zde dvě ženy s těžkou artritidou, chudinky. Velmi trpí. Takže si myslím, že to není zas až tak podstatné, jestli člověk zapomíná, co se stalo a kde a s kým a tak. V každém případě to nebolí. Aspoň ne fyzicky.“

„To máte asi pravdu,“ řekla Pentlička.

Otevřely se dveře a vešla dívka v bílém plášti s podnosem v ruce, na kterém byla konvice, talířek a na něm dvě sušenky. Celé to postavila před Pentličku.

„Slečna Packardová myslela, že byste uvítala šálek kávy,“ řekla.

„Ale to je milé,“ odvětila Pentlička.

Dívka odešla a paní Lancasterová řekla: „Vidíte? Jsou velmi pozorní.“

„Ano, skutečně.“

Pentlička si nalila kávu a začala ji upíjet. Obě ženy seděly chvíli mlčky. Pentlička nabídla své společnosti sušenku, ale ta zakroutila hlavou.

„Ne, děkuji. Jste moc laskavá, ale nejraději piji mléko samotné.“

Odložila prázdnou sklenici, opřela se pohodlně do křesla a přivřela oči. Pentlička si pomyslela, že má stará paní asi ve zvyku dát si touto dobou veršiček, a tak zůstala potichu. Náhle však se paní Lancasterová s trhnutím znovu probudila. Otevřela oči, chvíli se dívala na Pentličku a pak pravila:

„Koukám, že se díváte ke krbu.“

„Prosím?“ zeptala se Pentlička trochu překvapeně.

„Ano. Zajímalo by mě...“ naklonila se dopředu a ztišila hlas. „Promiňte mi, ale to nebohé dítě bylo vaše?“ Pentlička, poněkud vyvedena z míry, zaváhala.

„Já – ne, myslím, že ne,“ vykoktala.

„Myslela jsem, jestli jste snad nepřijela z tohoto důvodu. Jednou musí někdo přijet. Určitě přijedou. A budou se dívat ke krbu, stejně jako jste se dívala vy. Protože ono je tam, za krbem, víte?“

„Ach,“ řekla Pentlička. „Je tam?“

„Vždy ve stejný čas,“ řekla paní Lancasterová potichu. „Vždy ve stejnou denní dobu.“ Pohlédla na hodiny na krbové římsě. Pentlička se tam podívala rovněž. „V půl dvanácté,“ řekla stará dáma. „Půl dvanácté. Vždy přesně ve stejnou dobu dopoledne.“

Vzdychla. „Lidé to nechápou – řekla jsem jim všechno, co vím – ale oni mi nevěřili.“

Pentlička si oddechla, když se otevřely dveře a Tommy vstoupil do místnosti. Vstala.

„Jsem připravena,“ řekla a odcházela. Ve dveřích se otočila a řekla: „Na shledanou, paní Lancasterová.“

„Jak to pokračovalo?“ zeptala se Tommyho, když vstoupili do chodby.

„Po tvém odchodu to šlo jako po másle.“

„Vypadá to, že na ni mám špatný vliv, vid?“ řekla Pentlička. „Je to docela lichotivé.“

„Proč lichotivé?“

„No,“ vysvětlovala Pentlička, „když uvážíš můj věk a celkově usazený, důstojný a poněkud nudný zevnějšek, je potěšitelné být považována za ženu pochybné pověsti s neodolatelnou sexuální přitažlivostí, která tě zcela poblouznila.“

„Snad ti to moc nestoupne do hlavy,“ řekl Tommy. „S kým ses to spřátelila? Vypadala jako milá babička.“

„Byla moc milá,“ řekla Pentlička. „Úplný drahoušek. Ale má nějaké vidiny, chuděra.“

„Vidiny?“

„Ano. Myslím, že se jí zdá, že za krbem je mrtvola nějakého dítěte, nebo tak něco. Ptala se mě, jestli to nebohé dítě bylo moje.“

„Trochu strašidelné,“ řekl Tommy. „Někoho sužuje pouze věk, ale určitě tu bude i pár mírně vyšinutých. Přesto vypadala mile.“

„Určitě byla moc milá a laskavá. Zajímalo by mě, jaké má přesně vidiny a co je vyvolává.“

Znenadání se před nimi objevila slečna Packardová.

„Na shledanou, paní Beresfordová. Doufám, že vám aspoň donesli kávu.“

„Ovšem, donesli. Děkuji vám.“

„Není zač, bylo to od vás velmi laskavé, že jste přijela,“ řekla slečna Packardová. Otočila se k Tommymu.

„Vím, že slečna Fanshaweová měla z vaší návštěvy velikou radost. Je mi líto, že byla hrubá k vaší paní.“

„Myslím, že to jí udělalo taky velikou radost,“ řekla Pentlička.

„Ano, máte docela pravdu. Dělá jí dobře, když může být na někoho hrubá. Naneštěstí jí to jde docela pěkně.“

„A tak to umění procvičuje tak často, jak je jen možné,“ řekl Tommy.

„Oba jste velmi shovívaví,“ řekla slečna Packardová.

„Ta stará dáma, se kterou jsem mluvila,“ řekla Pentlička. „Myslím, že říkala, že se jmenuje paní Lancasterová?“

„Ano, paní Lancasterová. Tu máme moc rádi.“

„Ona – je trochu pomatená?“

„Má halucinace,“ řekla slečna Packardová nevzrušeně. „Máme tu několik lidí s halucinacemi. Docela neškodnými, ale mají je. Většinou jde o něco, co se stalo někomu jinému. Snažíme se nebrat je vůbec na vědomí, abychom je v tom zbytečně nepodporovali. Prostě to přecházíme. Myslím si, že je to jen jakési cvičení představitosti, fantastický svět, ve kterém by chtěli žít. Něco vzrušujícího nebo něco smutného a tragického. Na tom nezáleží. Ale naštěstí nemají násilnické sklony. To už by nešlo.“

„Tak to máme za sebou,“ řekl Tommy, když nasedli do auta. „Aspoň půl roku sem nemusíme.“

Ale ani to nebylo nutné, protože teta Ada o tři týdny později zemřela ve spánku.

TŘETÍ KAPITOLA

Pohřeb

„Pohřby nejsou veselá záležitost, že?“ pravila Pentlička.

Právě se vrátili z pohřbu tety Ady, což obnášelo dlouhou a strastiplnou cestu vlakem, neboť pohřeb se konal na venkově v Lincolnshiru, kde byla pohřbena většina příbuzných a předků tety Ady.

„A co by měl podle tebe pohřeb být?“ zeptal se Tommy. „Výjev šíleného veselí?“

„V některých zemích to může být,“ řekla Pentlička. „Třeba Irové. Nejdříve předvádějí nezměrné pohnutí a nářky a pak strašně pijí a halekají. Něco k pití?“ dodala a podívala se směrem k likérníku.

Tommy k němu došel a sáhl po první vhodné láhvi. Byla to White Lady.

„Hned je to lepší,“ řekla Pentlička.

Sundala z hlavy černý klobouk, odhodila ho přes místnost a svlékla si černý kabát.

„Nesnáším smuteční šaty,“ poznamenala. „Vždycky smrdí naftalínem, protože někde léta leží.“

„Nemusíš nosit smutek. Stačí si ho vzít na pohřeb,“ řekl Tommy.

„Já vím. Půjdu nahoru a převléknu se do těch červených šatů. Ať je to tu veselejší. Můžeš mi nalít ještě jednu White Lady.“

„Netušil jsem. Pentličko, že u tebe pohřby vyvolají náladu na oslavu.“

„Říkala jsem, že pohřby jsou smutné,“ pravila Pentlička, když se vrátila v rudých šatech s rubínovými a diamantovými sponami ve tvaru ještěrek na ramenou, „protože smutné jsou takové pohřby, jako měla teta Ada. Samí staří lidé kolem a málo květů. Skoro nikdo nenařiká a ne-smrká. Odchází někdo starý a osamělý, kdo nebude nikomu moc chybět.“

„Myslel bych, že to pro tebe bude mnohem snesitelnější, než kdyby to byl například můj pohřeb.“

„A to se moc pleteš,“ řekla Pentlička. „Ne že bych nějak zvlášť přemýšlela o tvém pohřbu, protože doufám, že zemřu dřív než ty. Ale když už bych měla jít na tvůj pohřeb, tak by to byla krásná demonstrace smutku. Vzala bych si spoustu kapesníků.“

„S černým lemem?“

„O černých lemech jsem nepřemýšlela, ale je to dobrý nápad. Navíc, zádušní mše jsou překrásné. To pozdvihuje ducha do výše. Skutečné hoře, to je to pravé. Cítíš se mizerně, ale něco ti to dá. Je to jako očištění.“

„Tvoje představy o mém odchodu a o tom, jaký to na tebe bude mít pozitivní dopad, mně připadají opravdu nechutné. Už nechci o pohřbech slyšet. Obraťme list.“

„Souhlasím. Obraťme list.“

„Nebožka odešla. Zemřela klidně, v tichosti a netrpěla,“ řekl Tommy. „Tak to tak nechme. Měl bych radši udělat pořádek v tomhle.“

Usedl k psacímu stolu a začal se přehrabovat v hromádce papírů.

„Kam jsem jen dal ten dopis od pana Rockburyho?“

„Kdo je pan Rockbury? Aha, ty myslíš toho právníka, co ti napsal?“

„Ano. Ohledně vyřízení její pozůstalosti. Zdá se, že už jsem jediný žijící příbuzný.“

„Škoda že ti nezanechala nějaké úspory,“ řekla Pentlička.

„Kdyby měla nějaké úspory, odkázala by je kočičímu útulku,“ řekl Tommy. „A jim by se to dost hodilo. Na nás by moc nezbylo. Stejně nic nechci a ani nepotřebuju.“

„Ona zbožňovala kočky?“

„Nevím, ale myslím si to. Nikdy jsme o tom nemluvili. Myslím,“ řekl Tommy zadumaně, „že se bavila tím, že když za ní přišla na návštěvu nějaká stará přítelkyně, tak říkala: ‚Odkáži ti maličkost ve své závěti, drahoušku‘ nebo ‚Odkáži ti tu brož, co ji tolik obdivuješ‘. Ve skutečnosti by neodkázala nikomu nic, kromě kočičího útulku.“

„Vsadím se, že z toho měla ohromné potěšení,“ řekla Pentlička. „Přímo ji vidím, jak říká takové věci spoustě svých starých přítelkyň – nebo takzvaných přítelkyň, protože předpokládám, že doopravdy neměla ráda nikoho. Prostě jí dělalo dobře, když je mohla vodit za nos. Řekla bych, že byla pěkně zlomyslná, nemyslíš? Na jednu stranu ale měla něco, za co ji lidé mohli mít rádi. Měla schopnost se pobavit a povесelit i v takové situaci, jako když je člověk starý a uvězněný v domově. Pojedeme tam ještě?“

„Kde je ten druhý dopis, ten od slečny Packardové? Aha, tady. Dal jsem ho dohromady s tím od Rockburyho. Ano, píše, že tam zůstalo několik věcí, které se teď staly mým majetkem. Když se tam stěhovala, vzala si s sebou nějaký nábytek. A taky měla osobní věci. Oblečení a tak. Asi by to měl někdo prohlédnout a přebírat. A taky dopisy a takové věci. Jsem vykonavatelem její poslední vůle, takže to nejspíš bude na mně. Nepředpokládám, že tam bude něco, o co bychom stáli, co myslíš? Jedině snad ten malý stolek, který se mi vždycky líbil. Patřil myslím starému strýci Williamovi.“

„Tak si ho můžeš nechat na památku,“ řekla Pentlička. „A ostatní prostě dáme někam do dražby.“

„Asi to bude nejlepší. Takže se mnou vůbec nemusíš jezdit.“

„Ale já bych tam hrozně ráda jela s tebou,“ řekla Pentlička.

„Proč? Vždyť to pro tebe bude hrozná nuda.“

„Myslíš probírat se jejími věcmi? To bych neřekla. Já jsem totiž docela normálně zvědavá ženská. Staré dopisy a starožitné šperky jsou vždy nanejvýš zajímavé a myslím, že je lépe prohlédnout je osobně dřív, než je pošleš na dražbu nebo je necháš prohlédnout někým cizím. Ne, pojedu s tebou a podívám se, jestli tam není něco, co bychom si měli ponechat nebo s tím naložit nějak jinak.“

„Neříkej, to není ten pravý důvod, proč tam chceš jet.“

Nemám pravdu?“

„Ach,“ vzdychla Pentlička. „To je příšerné mít za manžela někoho, kdo tě má tak prokouklého!“

„Takže máš nějaký jiný důvod tam jet?“

„Ale vůbec ne.“

„Tak mi to řekni. Pentličko. Jsi strašně špatná lhářka.“

„Je to moje povinnost,“ řekla Pentlička. „Jediný další malý důvod je –“

„Tak ven s tím!“

„Chtěla bych znovu vidět tu – tu druhou stařenku.“

„Kterou? Tu, co má mrtvolky dětí za krbem?“

„Ano,“ řekla Pentlička. „Chtěla bych s ní zase mluvit. Chtěla bych zjistit, co se jí vlastně honí hlavou, když říká takové věci. Bylo to něco, co si pamatuje, nebo jen něco, co vzniklo v jejích bujných představách? Čím víc o tom přemýšlím, tím podivnější mi to připadá. Je to jen příběh, který vznikl v její hlavě – nebo se kdysi skutečně stalo něco s krbem nebo s mrtvým dítětem? Co ji přivedlo na myšlenku, že by to mrtvé dítě mohlo být moje dítě? Vypadám snad, jako bych měla mrtvé děti?“

„Nevím, jak si představuješ, že vypadá někdo, kdo má mrtvé děti,“ řekl Tommy. „Já bych neřekl, že se to dá snadno poznat. Nevadí, naší povinností je tam zajet a ty si můžeš s potěšením vyřídít svoje náhrobní záležitosti. Takže jsme domluveni. Napíšeme slečně Packardové a domluvíme si návštěvu.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Dům na obraze

Pentlička zadržela dech.

„Je to stejné jako posledně,“ řekla. Čekali s Tommym u vchodu do Slunných vrchů. „A proč by nemělo?“ zeptal se Tommy. „Nevím. Mám takový zvláštní pocit. Jako by se tu zastavil čas. Čas ubíhá různě na různých místech. Někde přímo letí – vrátíš se tam za nějakou dobu a nepoznáváš to. Ale tady – tady je to jiné. Nic se nezměnilo. Je to jako v říši duchů.“

„Vůbec nerozumím, o čem to mluvíš. Hodláš tu stát celý den a rozvíjet úvahy o toku času nebo zazvoníme? Mimochodem, už tu není teta Ada – to je jedna odlišnost,“ řekl Tommy a zazvonil.

„To je jediná věc, která bude jiná. Moje stařenka bude popíjet mléko a hovořit o krbech, paní ta a ta spolkně náprstek nebo čajovou lžičku a legrační stařena vyběhne z pokoje a bude se dožadovat kakaa a slečna Packardová sejde ze schodů a...“

Dveře se otevřely. Mladá žena v bílém plášti řekla: „Pan a paní Beresfordovi? Slečna Packardová vás očekává.“

Mladá žena je právě chtěla uvést do stejné místnosti jako minule, když slečna Packardová sešla ze schodů a pozdravila je. Její chování se oproti minulé návštěvě vhodně změnilo v tom, že nebylo tak živé. Byla v něm lítost a trocha smutku – ne moc – to by zase nebylo věrohodné. Měla velké zkušenosti v projevech soustrasti a dobře věděla, kam až může zajít, aby to bylo přijatelné.

Sedesát a deset let je podle bible doba vyměřená k životu člověka. V jejím domově smrt jen zřídka nastávala pod touto hranicí. Smrt zde byla očekávána a přicházela.

„To je od vás velice laskavé, že jste přijeli. Vše jsem pro vás zanechala srovnané, abyste to snadno mohli prohlédnout. Jsem opravdu ráda, že jste mohli přijet tak rychle, protože mám tři nebo čtyři lidi, kteří čekají na místo v našem domově. Víím, že mě chápete, nesnažila jsem se na vás nijak spěchat.“

„Ovšem, vůbec ne. Zcela to chápeme,“ řekl Tommy. „Vše je v bývalém pokoji slečny Fanshaweové,“ vysvětlovala slečna Packardová.

Otevřela dveře do místnosti, ve které naposled viděli tetu Adu. Pokoj působil opuštěným dojmem, jako působí pokoje, kde jsou postele ustlané, s natřesenými polštáři a přikryté přehozem. Šatní skříň byla otevřená a všechny oděvy byly úhledně poskládané na posteli.

„Co s tím obvykle děláte – chci říct, co lidé obvykle dělají s oblečením a dalšími věcmi?“ zeptala se Pentlička.

Slečna Packardová byla jako vždy pohotová a připravena pomoci.

„Mohu vám dát adresu dvou nebo tří spolků, které velice ocení věci tohoto charakteru. Měla docela pěkné kožešinové boa a také kvalitní kabát, ale nemyslím, že byste to osobně užívala. Ale možná že máte

vlastní představu, na jaké charitativní účely byste to použila.“ Pentlička zavrtěla hlavou.

„Měla také nějaké klenoty,“ pokračovala slečna Packardová. „Schovala jsem je všechny do sejfu. Teď je naleznete v pravé zásuvce nočního stolku. Tam jsem je přemístila těsně před vaším příjezdem.“

„Jste velice laskavá,“ řekl Tommy. „Měla jste s tím spoustu nepříjemností.“

Pentlička zírala na obrázek na křbové římse. Byla to malá olejomalba představující sytě růžový dům stojící nad říčním kanálem, překlenutým kamenným mostem. Pod mostem byla uvázaná prázdná loďka. Opodál stály dva topoly. Byla to velmi pěkná krajinka, nicméně Tommy nechápal, co Pentličku na obraze zaujalo natolik, že ho tak bez dechu pozorovala.

„To je legrační,“ mumlala Pentlička.

Tommy na ni zvědavě pohlédl. Dlouholetými zkušenostmi věděl, že to, co Pentlička popisuje tímto přívlastkem, většinou vůbec neodpovídá jeho normálnímu významu.

„Co tím myslíš. Pentličko?“

„Je to legrační. Nikdy jsem si toho obrázku předtím nevšimla. Ale je zvláštní, že jsem ten dům už určitě někde viděla. Možná že je jen velmi podobný tomu, který jsem viděla. Pamatuji si ho velice dobře...“

Legrační je, že si nemohu vzpomenout, kde to bylo.“

„Domnívám se, že sis ho všimla, aniž sis všimla, že sis ho všimla,“ řekl Tommy s pocitem, že jeho volba slov nebyla příliš šťastná, a co se týče opakování, dokonce stejně hrozná jako Pentliččino.legrační‘.

„Všiml sis ho, Tommy, když jsme tu byli naposled?“

„Ne, ale já jsem se po ničem takovém nedíval.“

„A, ten obrázek,“ řekla slečna Packardová. „Ne, myslím, že jste ho tu posledně nemohli vidět. Jsem si skoro jistá, že při vaší poslední návštěvě nad krbem ještě nevisel. Byl to obraz, který patřil jiné naší nájemnici a ta ho darovala vaší tetě. Slečna Fanshaweová párkrát vyjádřila obdiv nad tím dílem a ta druhá stará paní jí ho darovala a trvala na tom, že si ho musí vzít.“

„Aha,“ řekla Pentlička. „Takže jsem ho tu nemohla vidět posledně. Ale pořád mám pocit, že znám ten dům ve skutečnosti. Nemyslíš, Tommy?“

„Ne,“ řekl Tommy.

„Nechám vás tu o samotě,“ řekla slečna Packardová. „Kdykoli mě budete potřebovat, jsem vám k dispozici.“

Usmála se na ně, opustila místnost a zavřela za sebou dveře.

„Na té ženě se mi něco nelíbí. Ty její zuby,“ řekla Pentlička.

„Co je na nich špatného?“

„Má jich moc, nebo jsou moc velké – ‚Abych tě lépe snědla‘ –jako v Červené karkulce.“

„Zdá se mi, že máš dneska nějakou divnou náladu, Pentličko.“

„Asi ano. Slečna Packardová na mě vždy působila velice milým dojmem – ale dnes se mi nějak nechce líbit. Čiší z ní cosi zlověstného, nezdá se ti?“

„Nezdá. Pojdme se dát do práce, ať rychle vyřídíme to, kvůli čemu jsme sem přijeli – přebrat, záležitost‘, jak to nazývají právníci, ubohé staré tety Ady. To je ten stůl, o kterém jsem mluvil – stůl starého strýce Williama. Líbí se ti?“

„Je nádherný. Empírový, řekla bych. Je to dobré, že si sem staří lidé mohou přivést i nějaké svoje věci. To houpací křeslo asi k ničemu nebude, ale ten malý psací stolek se mi líbí. Něco takového potřebujeme do rohu pod okno, kde máme úplně mrtvý prostor.“

„Dobře,“ řekl Tommy. „Poznamenám si dva kusy.“

„A vezmeme si také obrázek nad krbem. Je to překrásný výjev a navíc jsem ten dům určitě už někde viděla. A teď se podíváme na šperky.“

Otevřeli zásuvku u nočního stolku. Byla tam souprava kamejů, florentský náramek a náušnice a nakonec prstýnek s různobarevnými kamínky.

„Takový už jsem jednou viděla,“ řekla Pentlička. „Obvykle to uspořádání kamenů a jejich první písmena dávají nějaký význam. Většinou je to ‚drahá‘. Diamant, rubín, ametyst, ne, není to drahá. Taky bych se divila, kdyby to bylo. Nedovedu si představit, že by někdo věnoval tetě Adě prstýnek s významem ‚drahá‘. Rubín, safír – potíží je v tom, že nevíš, kde začít. Zkusím to znovu – rubín, safír, další rubín, ne, to je asi granát a pak ametyst a pak nějaký růžový kamínek. Nedává to moc smysl.“

Nasadila si jej na prst.

„Myslím, že Deborah by se líbil,“ řekla. „A taky ta florentská souprava. Má moc ráda viktoriánské věci. Hodně lidí poslední dobou obdivuje viktoriánské časy. A teď bychom asi měli přebrat šatstvo. To je vždycky tak trochu horor. A, tady je to kožešinové boa. Asi opravdu cenné. Já ho ale nechci. Zajímalo by mě, jestli by se nenašel někdo tady – někdo, kdo měl s tetou Adou obzvláštní trpělivost, nebo třeba někdo

z ostatních obyvatel –hostů. Všimla jsem si, že je nazývají hosty. Bylo by asi dobré nabídnout boa někomu takovému. Je to pravý sobol. Zeptám se slečny Packarde ve. Ostatní věci mohou jít klidně na charitu. Takže to bychom měli všechno, ne? Půjďme se podívat po slečně Packardové. Sbohem, teto Ado,“ pronesla nahlas a podívala se při tom směrem na postel. „Jsem ráda, že jsme se na vás naposled přijeli podívat. Mrzí mě, že jste mě neměla ráda, ale pokud to pro vás byla opravdu dobrá zábava nemít mě ráda a být na mě hrubá, pak se na vás nezlobím. Musela jste se nějak pobavit. Nezapomeneme na vás. Vzpomeneme si na vás vždy, když spatříme stůl starého strýce Williama.“

Odešli za slečnou Packardovou. Tommy jí vysvětlil, že zařídí, aby stůl a pracovní stolek byly dopraveny přímo na jejich adresu, zbytek nábytku by rád nechal rozprodat na místní dražbě. Výběr charitativní organizace, která by se ujala šatů po tetě Adě, by nechal na slečně Packardové, pokud ona proti tomu nic nenamítá.

„Nevím, jestli je tu někdo, kdo by si vzal její sobolí boa,“ řekla Pentlička. „Je skutečně překrásné. Snad nějaká její blízká přítelkyně? Nebo některá ze sester, která měla s tetou Adou extra práci?“

„To je od vás velice šlechetné, paní Beresfordová. Mám pocit, že slečna Fanshaweová neměla žádnou blízkou přítelkyni mezi našimi hosty, ale slečna O’Keefeová, naše sestra, pro ni udělala hodně a měla s ní mimořádnou trpělivost. Myslím, že by si ten dar zasloužila a že by z něj měla opravdu radost.“

„A pak je tu obraz nad krbem,“ řekla Pentlička. „Moc ráda bych si ho nechala, ale ta dáma, jíž patřil a která ho tetě darovala, by ho asi chtěla zpět. Myslím, že bychom se jí měly zeptat –“

Slečna Packardová jí přerušila. „Je mi líto, paní Beresfordová, ale to asi nepůjde. Obraz původně patřil paní Lancasterové a ta už u nás není.“

Pentlička byla překvapena. „Není u vás? Paní Lancasterová? Ta, co jsem s ní posledně hovořila? Měla šedé vlasy sčesané dozadu. Pila mléko dole v obývacím pokoji. Říkáte, že už tu není?“

„Ano, bylo to poněkud narychlo. Její příbuzná, nějaká paní Johnsonová, si pro ni přijela asi před týdnem. Paní Johnsonová se vrátila z Jižní Afriky, kde pobývala poslední čtyři nebo pět let – docela nečekaně. Je nyní schopná se o paní Lancasterovou postarat, protože si s manželem pořídili dům v Anglii. Nemyslím,“ řekla slečna Packardová, „že paní Lancasterová měla radost z toho, že nás opouští. Hodně si tu zvykla a se všemi návštěvníky výborně vycházela. Byla tu opravdu šťastná. Ten odchod ji moc zarmoutil, bylo to až dojemné – ale co mohl kdo dělat? Ona sama nemohla moc mluvit do celé záležitosti, protože to pochopitelně byli Johnsonovi, kdo hradil její pobyt tady. Já jsem jim sice radila, že když je tu paní Lancasterová tak spokojená a zvyklá, bylo by pro ni lepší, aby tu zůstala –“

„Jak dlouho u vás paní Lancasterová byla?“ zeptala se Pentlička.

„Myslím, že téměř šest let. Ano, tak nějak. To byl důvod, proč to tady považovala za svůj skutečný domov.“

„Ano,“ řekla Pentlička. „To chápu.“ Vzdychla, podívala se nervózně na Tommyho a pak se odhodlala podniknout rozhodný útok.

„Mrzí mě, že odjela. Když jsem s ní posledně mluvila, měla jsem pocit, že ji odněkud znám –její obličej mi byl povědomý. Později jsem si uvědomila, že jsem ji asi potkala u své staré přítelkyně, paní Blenkinsopové. Myslela jsem, že až příště přijedu navštívit tetu Adu, že paní Lancasterovou vyhledám a zeptám se jí, jestli je to tak. Ovšem když odjela ke svým příbuzným, tak už to asi nezjistím.“

„Chápu vás, paní Beresfordová. Když má někdo z našich návštěvníků možnost spojit se s někým ze svých dávných známých nebo s někým, kdo znal jejich příbuzné, pak je to pro něj vždy velká radost.

Nevzpomínám si, že by paní Lancasterová někdy o paní Blenkinsopové mluvila, ale to nemusí znamenat, že ji neznala nebo že by si na ni nepamatovala.“

„Můžete mi o ní říct něco víc, kdo byli její příbuzní a jak se dostala sem k vám?“

„Je toho velmi málo, co vám mohu povědět. Jak jsem říkala, asi před šesti lety jsme dostali dopis od paní Johnsonové, ve kterém chtěla vědět něco bližšího o našem ústavu. Později nás dokonce sama paní Johnsonová přijela navštívit. Pravila, že se o nás doslechla od přátel, a zjišťovala podmínky ubytování a tak dále – a pak zase odjela. Asi týden nebo čtrnáct dní nato jsme dostali dopis od právnické firmy v Londýně a ti chtěli vědět další podrobnosti. Nakonec napsali, že by rádi, abychom přijali paní Lancasterovou, a že by ji k nám dopravila paní Johnsonová asi během jednoho týdne, pokud máme místo. A protože jsme zrovna místo měli, přivezla paní Johnsonová paní Lancasterovou, a té se náš domov zamlouval, rovněž tak pokoj, který jsme jí nabídli. Paní Johnsonová řekla, že by si paní Lancasterová ráda přivezla nějaké osobní věci. Proti tomu jsem nic nenamítala, protože lidé si obvykle něco vlastního přivezou a zdá se, že jsou pak mnohem spokojenější. Takže všechno bylo zorganizováno velice uspokojivě. Paní Johnsonová nám vysvětlila, že paní Lancasterová je vzdálená příbuzná jejího manžela a že o ni mají starost, protože odjíždějí někam do Afriky – tuším, že do Nigérie. Manžel paní

Johnsonové tam měl nějaké povinnosti a bylo pravděpodobné, že tam zůstanou několik let. Z tohoto důvodu měli v úmyslu prodat svůj dům v Anglii a najít pro paní Lancasterovou jiné vhodné ubytování, kde by se mohla cítit spokojeně. Z toho, co se doslechli o Slunných vrších, nabyli jistoty, že to je to pravé místo, které plně vyhovuje jejím požadavkům. Takže vše bylo vyřízeno bez nesnází a paní Lancasterová se tu skutečně dobře zabydlela.“

„Aha.“

„Všichni jsme měli paní Lancasterovou moc rádi. Ona byla sice trochu – jak bych tak řekla – no, neměla to v hlavě úplně v pořádku. Zapomínala věci, pletla se a někdy si nepamatovala jména a adresy.“

„Dostávala hodně dopisů?“ zeptala se Pentlička. „Mám na mysli dopisy od jejích příbuzných ze zahraničí?“

„Mám dojem, že paní Johnsonová – nebo pan Johnson – napsali jednou nebo dvakrát během prvního roku, pak už ale ne. Lidé rychle zapomínají. Zejména když se dostanou do nové země a nového prostředí. Navíc nemyslim, že by někdy předtím byli v nějakém užším kontaktu. Ona byla jen vzdálená příbuzná a Johnsonovi k ní necítili víc než jakousi rodinnou povinnost. Všechny finanční záležitosti byly spravovány panem Ecciesem, uznávaným právníkem. V minulosti jsme s jeho firmou měli již nějaká obchodní jednání, takže to bylo vše velmi snadné. Co se týče paní Lancasterové, myslím, že většina jejích přátel již zesnula, takže neměla žádné zprávy o nikom, a pokud si vzpomínám, za celou tu dobu ji nikdo nebyl navštívit. Vlastně asi po roce tu byl nějaký muž. Celkem pohledný a vypadal velice seriózně. Myslím, že osobně ji neznal, ale znal se z ciziny s jejími příbuznými. Vypadalo to, že se jen přišel přesvědčit, zda je paní Lancasterová v pořádku.“

„A potom už na ni všichni zapomněli?“

„Obávám se, že ano,“ řekla slečna Packardová. „Je to smutné, že? Ale je to spíš ten častější případ. Naštěstí si většina našich hostů rychle najde přátele mezi ostatními. Spřátelí se s někým, kdo má podobné názory nebo nějaké společné vzpomínky. Takže je všechno v pořádku. Navíc, většina si z minulosti už stejně moc nepamatuje.“

„Někteří asi mohou být trochu – trochu,“ řekl Tommy a zaváhal. Rukou naznačil posunek směrem k hlavě, ale rychle ji zase dal dolů. „Nemyslím –“

„Já vám rozumím,“ řekla slečna Packardová. „Nepřijímáme duševně nemocné pacienty, ale máme tu lidi, kteří, dá se říct, jsou na hranici. Lidi, kteří jsou většinou senilní a nemohou se o sebe sami postarat. Nebo lidi, kteří mají různé utkvělé představy. Často si o sobě myslí, že jsou slavné historické osobnosti. Ale nejsou nijak nebezpeční. Máme tu dvě Marie Antoinetty. Jedna z nich často hovoří o něčem jako Petit Trianon a pije hodně mléka, což s tím asi nějak souvisí. Pak tu máme jednu stařenku, která trvá na tom, že je madame Curie a že objevila rádium. S velkým zaujetím čítává noviny, zejména články o atomových bombách a nových vědeckých objevech. Také všem vysvětluje, že to byla ona a její manžel, kdo začali experimentovat v této oblasti. Pokud nejsou utkvělé představy nebezpečné, je to celkem pozitivní věc, která udržuje staré lidi v dobré náladě. Zpravidla netrvají stále, víte? Každý den nejste Marie Antoinetta nebo madame Curie. Obvykle to přichází tak jednou za čtrnáct dní. Tím se asi vyčerpají a musí nabrat dech před dalším hereckým vystoupením. A někdy prostě jenom zapomenou, kdo to vlastně mají být. Nebo stále opakují, že si nemohou vzpomenout na něco strašně důležitého a kdyby tak věděli co.“

„Aha,“ řekla Pentlička. Chvilí váhala a pak řekla:

„Paní Lancasterová – ten krb, o kterém mluvila, to byl vždy ten jeden konkrétní krb v obývací místnosti nebo to byl libovolný krb?“

Slečna Packardová byla překvapena. „Krb? Nechápu, o čem mluvíte.“

„Posledně mi řekla něco, čemu jsem zcela nerozuměla. Asi měla nějaký nepříjemný zážitek spojený s krbem nebo četla nějaký příběh, který ji vystrašil.“

„To je možné.“

Pentlička pokračovala: „Stále mám trochu výčitky svědomí ohledně toho obrazu, který darovala tetě Adě.“ „Opravdu si myslím, že si s tím nemusíte dělat žádné starosti, paní Beresfordová. Řekla bych, že už na to dávno zapomněla. Ani ho asi nepovažovala za nějak cenný. Byla potěšená, že ho slečna Fanshaweová obdivuje, a měla radost, že jí ho může dát. A stejně tak jsem přesvědčena, že by měla radost z toho, že ho máte vy. protože vám se také líbí. Řekla bych, že je to pěkný obrázek, i když se v malování moc nevyznám.“

„Kdybyste mi dala adresu paní Johnsonové, mohla bych jí napsat a zeptat se jí, zda nic nenamítá proti tomu, abych si ten obraz nechala.“

„Jediná adresa, kterou mám, je hotel v Londýně, kam odjeli. Myslím, že se jmenoval Cleveland. Ano, hotel Cleveland, George Street, W. I. Tuším, že říkala, že zůstanou s paní Lancasterovou v hotelu čtyři nebo

pět dní a pak odjedou k nějakým příbuzným do Skotska. Domnívám se, že v hotelu Cleveland budou mít jejich další adresu.“

„Ano, děkuji vám. A teď bychom se mohli vrátit k tomu kožešinovému boa tety Ady.“

„Dojdu pro slečnu O'Keefeovou.“

Odešla z místnosti.

„Ty a ty tvé paní Blenkinsopové,“ řekl Tommy.

Pentlička vypadala spokojeně.

„Jedna z mých nejzdařilejších postav,“ řekla. „Mám radost, že jsem pro ni našla využití. Snažila jsem se vymyslet si nějaké jméno a napadla mě paní Blenkinsopová. Není to legrační?“

„To už je dávno. Teď není žádná válka, žádná špionáž a žádná kontrašpionáž.“

„Škoda. Byla to legrace – bydlet v té ubytovně – vymyslet si novou totožnost – opravdu jsem začínala věřit tomu, že jsem paní Blenkinsopová.“

„Bylo štěstí, že ses z toho v pořádku dostala,“ řekl Tommy. „A podle mého názoru jsi to trochu přehnala.“

„Já si to nemyslím. Měla jsem roli perfektně zvládnutou. Milá paní, trochu přihlouplá a strašně milující své tři syny.“

„To mám právě na mysli,“ řekl Tommy. „Jeden syn by bohatě stačil. Tři na tebe byli příliš velké břemeno.“

„Stali se pro mě docela skuteční,“ odvětila Pentlička. „Douglas, Andrew a – zapomněla jsem, jak se jmenoval ten třetí. Vím přesně, jak vypadali, jací byli a kde sloužili. Hovořila jsem obšírně o dopisech, které mi posílali.“

„Ale to už je pryč,“ řekl Tommy. „Tady není co najít, tak zapomeň na paní Blenkinsopovou. Až budu pod zemí, náležitě mě opláčeš a přestěhuješ se do penzionu pro důchodce, pak myslím, že budeš chvílemi paní Blenkinsopová.“

„To by mě asi nudilo hrát jenom jednu postavu,“ řekla Pentlička.

„Proč myslíš, že staré dámy touží být Marie Antoinetta, madame Curie a tak podobně?“ zeptal se Tommy.

„Nejspíš proto, že se nudí. Každý se nudí. Určitě by ses taky nudil, kdyby ti nesloužily nohy a nemohl bys chodit na procházky, nebo bys měl ztuhlé prsty a nemohl plést. Člověk zoufale potřebuje něco, čím by se zabavil, takže začne zkoušet role nějakých známých osobností, aby zjistil, jaké to je být slavný. Je mi to úplně jasné.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Tommy. „Předem lituji starobince, kam se dostaneš. Myslím, že většinu času strávíš jako Kleopatra.“

„Nechci být slavnou osobností,“ řekla Pentlička. „Budu něco jako pomocnice v kuchyni na zámku Anny Klévké a budu všem vypravovat neuvěřitelné historky, které jsem se doslechla.“

Otevřely se dveře a vešla slečna Packardová doprovázena vysokou, pihovatou dívkou s bujnou kšticí rzavých vlasů.

„Toto je slečna O'Keefeová – pan a paní Beresfordovi. Chtějí vám něco sdělit. Omluvíte mne, prosím?“

Jedna pacientka se po mně shání.“

Pentlička předvedla kožešinové boa tety Ady a sestra O'Keefeová byla nadšena.

„Ach! To je překrásné. Pro mě je to škoda. Určitě to sama užijete –“

„Ne, opravdu ne. Je pro mě příliš velké, jsem moc malá. Hodí se pro ženu vysokou, jako jste vy. Teta Ada byla rovněž vysoká.“

„Och, to byla velká stará dáma. Jako dítě musela být jistě okouzující.“

„To jistě musela,“ řekla Pentlička ne příliš přesvědčivě. „Ale asi nebylo snadné ji uhlídat.“

„Ach ano, to máte pravdu. Ale byla to dáma velkého ducha. Nic ji nevyvedlo z míry. A v hlavě to měla všechno v pořádku. Byli byste překvapeni, na co všechno nepřišla. Byla ostrá jak břitva, to tedy ano.“

„Byla nedůtklivá.“

„To ano. Ale únavné jsou spíš ty ukňourané typy. Samé stížnosti a nářky. Slečna Fanshaweová nikdy nebyla nudná. Vyprávěla spoustu úžasných historek z mládí. Třeba jak na venkovském sídle vjela s koněm až do prvního patra. Myslíte, že to je pravda?“

„Moc bych tomu nevěřil,“ řekl Tommy.

„Tady nikdy nevíte, čemu můžete věřit. Ty staré dámy vám navykládají strašně báčorky. Například bezpečně poznají nějakého starého zločince – musíte okamžitě vyrozumět policii, jinak jsme všichni ve velkém nebezpečí.“

„Vzpomínám si, že když jsme tu byli posledně, někdo byl zrovna otráven,“ řekla Pentlička.

„To byla jen paní Lockettová. Stává se to každý den. Ovšem ta nechce policii, ale doktora. Má strašně ráda doktory.“

„A nějaká malá paní se dožadovala kaka.“

„To byla ubohá paní Moodyová. Chudák, už je pryč.“
„Odjela? Někdo ji vzal odsud?“
„Ne, měla trombózu. Zcela nečekaně, bylo to velmi rychlé. Ona byla moc oddaná vaší tetě – ne že by slečna Fanshaweová na ni měla vždycky čas. Ta byla vždy velmi výřečná –“
„Slyšela jsem, že odjela paní Lancasterová.“
„Ano, přijela si pro ni její rodina. Chudáček, nechtělo se jí odsud.“
„Co znamenala ta historka, kterou mi vyprávěla? Něco o krbu v obývacím pokoji.“
„Ta měla spoustu historek. O tom, co se jí všechno stalo a jaká zná různá tajemství.“
„Tohle bylo o nějakém dítěti. Uneseném nebo zabitým dítěti.“
„Zvláštní, na co všechno nepřijdou. Mají ty nápady hlavně z televize –“
„Není to pro vás příliš velká zátěž pracovat zde s těmi starými lidmi? To musí být vyčerpávající.“
„Vůbec ne. Mám ráda staré lidi. Proto jsem taky přijala tuhle práci.“
„Pracujete tu dlouho?“
„Rok a půl.“ Odmlčela se. „Ale příští měsíc tu končím.“
„Prosím vás! A proč?“
Poprvé se do chování sestry O'Keefeové vloudila jistá zdrženlivost.
„Víte, paní Beresfordová, změna je život.“
„Ale budete dělat stejný druh práce?“
„Ovšem –“ vzala kožešinové boa. „Ještě jednou vám mockrát děkuji. Jsem ráda, že budu mít nějakou památku na starou slečnu Fanshaweovou. Byla to velká dáma. Dnes už mnoho takových žen nepotkáte.“

PÁTÁ KAPITOLA

Zmizení staré dámy

Věci po tetě Adě v pořádku dorazily. Stůl byl patřičně umístěn a obdivován. Malý psací stůl zaujal místo v tmavém rohu chodby, čímž udělal místnost útulnější. A malebný obraz růžového domu si Pentlička pověsila ve své ložnici nad krbovou římsu, aby ho mohla pozorovat každé ráno, když pila svůj první čaj. Stále ji trochu trápilo svědomí, a tak napsala dopis, ve kterém vysvětlila, jak k obrazu přišla, ale pokud by paní Lancasterová trvala na vrácení, stačí, když jim prostě dá vědět. Dopis odeslala na adresu paní Lancasterové u paní Johnsonové, hotel Cleveland, George Street, Londýn, W. I. O týden později přišel dopis zpět s naškrábanou poznámkou. Adresát neznámý.

„To je divné,“ poznamenala Pentlička.
„Asi se zdržely jen na jednu nebo dvě noci,“ dohadoval se Tommy.
„Myslíš, že by tam nenechaly svou novou adresu?“
„A napsala jsi na obálku. Prosím předat dál?“
„Samozřejmě. Víš, co udělám? Zavolám tam a zeptám se. Musí mít adresu v hotelových záznamech.“
„Být tebou, nechal bych to plavat,“ řekl Tommy. „K čemu takový rozruch? Ta stařenka stejně už určitě na nějaký obraz dávno zapomněla.“
„Aspoň to můžu zkusit.“

Pentlička se posadila k telefonu a po chvíli byla přepojena do hotelu Cleveland.

Když po několika minutách přišla za Tommym do jeho pracovny, řekla:

„To je opravdu divné, Tommy. Oni tam totiž nikdy ani nebyly. Žádná paní Johnsonová, žádná paní Lancasterová. Žádná rezervace na nějaké takové jméno, žádná stopa po tom, že by v minulosti někdo takový v hotelu přebýval.“

„Nejspíš si slečna Packardová zapamatovala jméno hotelu špatně. Napsala si to ve spěchu a pak to třeba ztratila nebo to nedokázala správně přečíst. Takové věci se stávají, víš?“

„To je možné, ale pochybuji, že se stávají ve Slunných vrších. Slečna Packardová je vždy přesná a spolehlivá.“

„Tak si třeba pokoj v hotelu nezamluvily, a když tam přijely, bylo plno, takže se ubytovaly někde jinde. Víš, jak to vypadá s ubytováním v Londýně. Musíš kolem toho pořád dělat takový povyk?“

Pentlička zmizela.

Po chvíli se zase objevila.

„Už vím, co udělám. Zavolám slečně Packardové a zeptám se jí na adresu těch právníků –“

„Jakých právníků?“

„Nevzpomínáš si? Přece říkala něco o právnícké firmě, která zařizovala vše potřebné, protože Johnsonovi byli v cizině.“

Tommy měl za několik dní odjet na konferenci a byl velice zaneprázdněn přípravou referátu, který měl

přednést, a tak si bručel pod vousy: „politický statut takového kontingentu by měl být přesně vymezen“ – nahlas řekl:

„Správně, Pentličko?“

„Poslouchal jsi, co jsem ti říkala?“

„Ano, výborný nápad, úžasné, udělej to. Píšu referát a prosím, aby mě nikdo nerušil.“

Pentlička odešla, pak strčila hlavu zpět dovnitř a řekla: „Promiň.“

Potom zmizela. Tommy pokračoval v psaní a následném škrtní vět. Jak práce postupovala, jeho výraz se pomalu rozjasňoval. Vtom se náhle dveře znovu otevřely.

„Mám to,“ řekla Pentlička. „Partingdale, Harris, Lockeridge a Partingdale. Lincoln Terrace 32, W.C.2.

Telefon Holbom 051386. Jednatelem firmy je pan Eccies.“ Položila před Tommyho list papíru a přikázala:

„Teď je řada na tobě.“

„Ne!“ řekl Tommy zděšeně.

„Ano! Teta Ada byla tvoje teta!“

„Co s tím má společného teta Ada? Paní Lancasterová není žádná moje teta.“

„Ale tohle jsou právníci“ nenechala se odbýt Pentlička. „Jednat s právníky je mužská záležitost. Myslí si o ženách, že jsou hloupé, a nevěnují jim pozornost.“

„Docela rozumný postoj,“ pronesl Tommy.

„Tommy, tak mi přece pomoz. Jdi a zavolej jim, prosím!“

Tommy se na ni otráveně podíval, ale odešel.

Když se vrátil, řekl potichu: „Tak tahle záležitost je skončená. Pentličko.“

„Mluvil jsi s panem Ecciesem?“

„Přesněji řečeno, mluvil jsem s panem Willsem, který je bezpochyby poskok firmy Partingford, Lockjaw a Harrison. Ale o celé záležitosti byl plně informován. Všechna korespondence a komunikace byla vedena přes banku Southern Counties Bank, pobočka Hammersmith. A tady s prominutím. Pentličko, stopa končí. Banky mohou předávat věci dál, ale nikomu neposkytnou žádnou adresu. Ani mně, ani tobě, ani nikomu jinému. Mají svá pravidla a zásady a přísně na nich lpí. Jejich ústa jsou zalepená jako ústa našeho slavného ministerského předsedy.“

„Dobře, napíšu dopis přes banku.“

„Udělej to, ale pro všechno na světě, už mi dej pokoj – nebo tu řeč snad nikdy nedokončím.“

„Děkuji ti, drahý,“ řekla Pentlička. „Nevím, co bych si bez tebe počala,“ a políbila ho na temeno hlavy.

II

Až do příštího čtvrtka byl klid, když se pak večer znenadání Tommy zeptal: „Mimochodem, už jsi dostala nějakou odpověď na dopis, který jsi přes banku poslala paní Johnsonové?“

„To je od tebe milé, že se ptáš,“ řekla Pentlička ironicky. „Ne, nedostala.“ Pak zamyšleně dodala: „A myslím, že ani nedostanu.“

„Proč ne?“

„Tebe to nezajímá doopravdy,“ řekla Pentlička chladně.

„Podívej, Pentličko, měl jsem teď hodně práce – kvůli té konferenci. Je to naštěstí jen jednou do roka.“

„Začíná to v pondělí, že? Na pět dnů.“

„Čtyři dny.“

„A všichni se ponoříte do tajemná, supertajného domu na venkově, a budete mluvit a číst a předčítat a delegovat a pověřovat a posílat mladé muže z tajné služby do celé Evropy a dále. Zapomněla jsem, jak je to důležité.“

„Je to Mezinárodní svaz bezpečnosti.“

„Jak velkolepé. To zní vskutku vznešeně. A předpokládám, že celé místo je poseto štenicemi, takže každý zná všechny nejtajnější rozmluvy.“

„Dost možná,“ ušklíbl se Tommy.

„A tebe to tam těší, předpokládám.“

„Ano, v jistém smyslu ano. Člověk potká spoustu starých známých.“

„A všichni poněkud praštění, ne? Udělal někdo z nich něco užitečného?“

„Dobré nebe, to je otázka! Opravdu myslíš, že se na to dá odpovědět prostým ano nebo ne?“

„Tak je tam aspoň někdo k něčemu dobrý?“

„Na to mohu odpovědět ano. Někteří z nich jsou velmi dobří.“

„Bude tam starý Josh?“

„Ano, bude tam.“

„Jak teď vypadá?“

„Strašně hluchý, skoro slepý, stížený revmatismem a vůbec – divila by ses, co všechno ho nepotkalo.“

„Hm,“ řekla Pentlička zasněně. „Přála bych si, abych mohla jet s tebou.“

Tommy se tvářil omluvně.

„Věřím, že si najdeš nějakou zábavu, zatímco budu pryč.“

„Ale jo,“ řekla Pentlička zamyšleně.

Tommy se na Pentličku podíval s lehkými obavami, které v něm často dokázala vyvolat.

„Pentličko – co se ti zase honí hlavou?“

„Nic konkrétního, zatím jen přemýšlím.“

„O čem?“

„O Slunných vrších. A o milé staré dámě srkající mléko a hovořící záhadně o krbech a mrtvých dětech. Nedá mi to spát. Myslela jsem, že až tam příště pojedeme, vyhledám ji a pokusím se dovědět víc. Ale už nebylo žádné příště, protože teta Ada zemřela. A když jsme do Slunných vrchů nakonec dorazili, paní Lancasterová zmizela!“

„Chceš říct, že si ji její rodina odvezla. Tomu se dá těžko říkat zmizení.“

„Je to zmizení. Nedá se vystopovat žádná adresa, neodpovídají na dopisy, je to naplánované zmizení.“

Tím jsem si čím dál tím víc jistá.“

„Ale –“

Pentlička nenechala Tommyho pokračovat v jeho. Ale‘.

„Poslouchej, Tommy. Předpokládej, že se někdy v minulosti odehrál nějaký zločin. Vypadá to, že všechny stopy jsou dokonale zahlazeny, ale najednou se ukáže, že někdo z rodiny něco viděl nebo se dovтіpil.

Někdo, kdo je starý a upovídaný a příliš nepřemýšlí. Rád ohromuje lidi neuvěřitelnými historkami.

Najednou je pro tebe nebezpečný. Co bys asi udělal?“

„Arzen do polévky,“ řekl Tommy pobaveně. „Praštit po hlavě, strčit ze schodů.“

„To je trochu přehnané. Náhlá smrt budí pozornost. Hledal bys nějaké jednodušší řešení a našel bys ho.

Nějaký pěkný a renomovaný domov pro přestárlé dámy. Buď bys ho navštívil sám a nazýval by ses paní Johnsonová nebo paní Robinsonová, nebo bys pověřil někoho třetího, aby zařídil vše potřebné. Finanční záležitosti bys nechal zařídit přes nějakou důvěryhodnou právníckou firmu. Nenápadně by ses zmínil, že tvá stará příbuzná trpí utkvělými představami tak jako mnoho jiných dam v tomto věku. Nikomu by na tom nebylo nic divného. Když bude mluvit o otráveném mléku, mrtvole dítěte za krbem nebo hrozném únosu – nikdo to nebude brát vážně. Každý si jen pomyslí – stará paní Ta a Ta má zase svoje bludné představy. Nikdo by ani v nejmenším nepojal podezření, že to může být pravda.“

„Kromě paní Thomas Beresfordové,“ řekl Tommy.

„No ano,“ odvětila Pentlička, „Tó jsem si všimla.“

„Ale proč ty ano?“

„To přesně nevím,“ řekla Pentlička pomalu. „Je to jako v tom pohádkovém příběhu. Už mi chutí v palci cuká – něco nekalého ťuká3. Najednou jsem dostala strach. Vždy jsem považovala Slunné vrchy za normální, klidné a šťastné místo – a najednou jsem se začala divit. Jinak to vysvětlit neumím. Chtěla jsem vypátrat víc. A vtom ta ubohá paní Lancasterová zmizí. Někdo ji záměrně odveze.“

„Ale proč by to dělal?“

„Jediné vysvětlení je, že se to s ní začalo horšit –z jejich pohledu. Začala si třeba vybavovat víc, nebo začala hovořit víc s lidmi, nebo poznala nějakou osobu, nebo někdo poznal ji, nebo jí někdo řekl něco, co ji přivedlo na nové myšlenky, nové představy o tom, co se vlastně tenkrát odehrálo. Prostě z nějakého důvodu začala být pro někoho nebezpečná.“

„Podívej, Pentličko, jediné, co víš, je, že někdo někdy něco. Jsou to všechno pouze tvé domněnky.

Nechceš se, doufám, zaplést do něčeho, co se tě vůbec netýká –“

„Rozhodně do toho nijak nehodlám zaplést tebe,“ řekla Pentlička. „Takže nemáš nejmenší důvod k nějakým obavám.“

„Nech Slunné vrchy na pokoji.“

„Nemám v úmyslu jet znovu do Slunných vrchů. Domnívám se, že tam mi řekli vše, co věděli. Myslím, že ta stará dáma byla poměrně v bezpečí, dokud byla tam. Chci vypátrat, kde se nachází nyní-chci ji najít, ať už se v dané chvíli nachází kdekoli – dřív, než se jí něco stane.“

„Co by se jí, prosím tě, asi tak mohlo stát?“

„Na to se ani neodvažuji pomyslet. Ale už nemohu couvnout – budu Prudence Beresfordová, soukromý detektiv. Pamatuješ, když jsme byli Bluntovi Bystrozrací Detektivové?“

„Já jsem byl,“ řekl Tommy. „Tys byla slečna Robinsonova, moje osobní sekretářka.“
„Ne stále. Ale to nevadí, budu jím, zatímco vy si budete hrát na mezinárodní špionáž na utajeném místě. Já budu zaměstnána případem. Záchrana paní Lancasterové.“
„Pravděpodobně ji najdeš v naprostém pořádku.“
„To doufám. Pokud ano, budu šťastná jako nikdo.“
„Jak na to chceš jít?“
„Jak jsem říkala, musím si to ještě důkladně promyslet. Možná dám nějaký inzerát? Ne, to ne, to by byla hrubá chyba.“
„No dobře, dávej pozor,“ řekl ne zrovna vhodně Tommy.
Pentlička se nenamáhala s odpovědí.

III

V pondělí ráno vstoupil do ložnice Albert, dlouholetá a dnes již neodmyslitelná součást domácnosti Beresfordových. Kdysi byl dokonce zapojen do některého vyšetřování coby zrzavá obsluha výtahu. Albert položil na stolek mezi postelemi táč se dvěma šálky a konvicí ranního čaje, rozhrnul závěsy, poznamenal, že dnes bude pěkný den, a odporoučel se z místnosti.

Pentlička zívla, posadila se, protřela si oči, nalila si šálek čaje, vhodila do něj plátek citronu a pravila, že to sice v danou chvíli vypadá, že by mohl být pěkný den, ale jeden nikdy neví.

Tommy se převalil na posteli a zasténal.

„Vstávej,“ řekla mu Pentlička. „Nezapomeň, že dnes vyrážíš na cesty.“

„Ach jo, opravdu je to tak.“

Tommy se rovněž posadil a posloužil si čajem. Se zalíbením si začal prohlížet obraz na zdi nad krbovou římsou.

„Musím uznat, Pentličko, že ten tvůj obrázek vypadá opravdu hezky.“

„To je tím, jak na něj dopadá světlo od okna. Záleží na úhlu osvětlení.“

„Působí tak klidně,“ řekl Tommy.

„Kdybych si jenom dokázala vzpomenout, kde to bylo, kde jsem ten dům viděla.“

„Nezdá se mi, že by to bylo důležité. Dřív nebo později si na to vzpomeneš.“

„To je nanic. Já si potřebuji vzpomenout teď.“

„A proč?“

„Nechápeš? Je to jediné vodítko, které mám. Obraz přece patřil paní Lancasterové —“

„Ale ty dvě věci spolu přece nijak nesouvisí,“ řekl Tommy. „Je sice pravda, že obraz patřil paní Lancasterové, ale může to být prostě obraz, který koupila na nějaké aukci, nebo ho koupil někdo z její rodiny. Nebo jí ho někdo dal jako dárek. Vzala si ho s sebou do domova, protože se jí jednoduše líbil. Není nejmenší důvod předpokládat, že ten dům má něco společného s ní osobně. Protože kdyby měl, pak by ho asi sotva věnovala tetě Adě.“

„Je to jediné vodítko, které mám,“ opakovala Pentlička.

„Je to jen pěkný, tichý dům,“ řekl Tommy. „To jistě, navíc bych řekla, že je prázdný.“

„Jak to myslíš, prázdný?“

„Myslím tím,“ řekla Pentlička, „že v tom domě nikdo nebydlí. Myslím, že z toho domu nikdo nikdy nevychází. Nikdo se neprochází po mostě, nikdo neodváže loďku a neodrazí od břehu.“

„Proboha, Pentličko,“ Tommy na ni zíral. „Co se to s tebou děje?“

„Jak jsem ten dům poprvé uviděla, hned mě napadlo:

Jak by se v tom domě krásně bydlelo. Ale pak mně přišla na mysl jiná věc: Nikdo v tom domě nebydlí, to vím jistě. To dokazuje, že jsem ten dům už někde viděla. Počkej chvíli, počkej, už to přichází. Už to přichází.“

Tommy na ni stále zíral.

„Z okna,“ řekla Pentlička se zatajeným dechem. „Z okna automobilu? Ne, ne. To by byl špatný úhel. Jeli jsme podél kanálu... pak malý můstek, růžové zdi domu, dva topoly. Víc než dva. Byla tam spousta topolů. Ach jo, ach jo, kdybych si tak mohla —“

„Nech to plavat. Pentličko.“

„To přijde. Vybaví se mi to.“

„Propána,“ Tommy hleděl na hodinky. „Musím sebou hodit. Ty a ten tvůj déjá vu dům.“

Vyskočil z postele a hrnul se do koupelny. Pentlička se opřela pohodlně do polštářů, zavřela oči a snažila se vzpomenout si na to, co už měla na dosah.

Tommy si v kuchyni právě naléval druhý šálek kávy, když vstoupila Pentlička s triumfálně zářícím

úsměvem.

„Mám to – vím, kde jsem ten dům viděla. Bylo to z okna vlaku.“

„Kde? Kdy?“

„To nevím. Musím na to přijít. Pamatuji se, že jsem si tehdy říkala: Jednou sem musím zajet a ten dům si prohlédnout. A pak jsem se snažila postřehnout jméno další zastávky. Ale víš, jak to dnes na železnici vypadá. Zavřeli polovinu zastávek – takže příští zastávka byla úplně rozbořená, nástupiště zarostlé trávou a po tabuli s názvem stanice ani památky.“

„Kde je, k čertu, můj kuffík, Alberte?“ Nastalo usilovné hledání.

Tommy se vrátil, aby se spěšně rozloučil. Pentlička zadumaně hleděla do míchaných vajíček.

„Myslím,“ řekla Pentlička zasněně, „že asi podniknu několik výletů vlakem.“

Tommymu se viditelně ulevilo. „Ovšem,“ řekl povzbudivě. „To je dobrý nápad. Kup si měsíční jízdenku. Existují možnosti, jak projet tisíce mil po celých Britských ostrovech za velmi přijatelnou cenu. To by mohl být docela pěkný program. Pentličko. Projed si všechny tratě, o kterých si myslíš, že by mohly připadat v úvahu. To by tě mohlo zabavit, dokud se nevrátím domů.“

„Pozdravuj ode mě Joshe.“

„Vyřídím,“ řekl a pak poněkud ustaraně dodal: „Kéž bys tak mohla jet se mnou. Neuděláš – neuděláš nějakou hloupost, vid, že ne?“

„To víš, že ne,“ řekla Pentlička.

ŠESTÁ KAPITOLA

Pentlička na stopě

„Ach jo,“ vzdychala Pentlička, „ach jo.“ Sklíceně se rozhlédla kolem sebe. Tak mizerně jsem se snad nikdy necítila, pomyslela si. Přirozeně věděla, že jí Tommy bude chybět, ale netušila, jak moc jí bude chybět. Doba, kdy od sebe během dlouhého společného života byli odděleni, se dala počítat na hodiny. Před svatbou se sami nazývali párem mladých dobrodruhů. Prošli společně množstvím útrap a nebezpečí, vzali se, měli dvě děti, a když už se zdálo, že pro ně život začíná sklouzávat do nudných kolejí středního věku, přišla druhá světová válka. Zdá se téměř jako zázrak, že oba zase bok po boku pracovali pro britskou tajnou službu. Poněkud svérázný pár byl vytvořen jistým panem Carterem, mužem těžko popsatelného zevnějšku, jehož slovo však mělo velikou moc. Zase spolu prožívali dobrodružství. Nutno podotknout, že to nebylo tak zcela záměrem pana Cartera. Původně byl povolán ke službě pouze Tommy. Pentlička však opět prokázala celou svou vynalézavost a zařídila věci tak, že když Tommy coby pan Meadows dorazil na určené místo na pobřeží, první osoba, kterou spatřil, byla dáma středního věku pilně se ohánějící pletacími jehlicemi. Podívala se na něho nevinnými očima a byla představena jako paní Blenkinsopová. Takže zase pracovali spolu.

„Ale tentokrát mám smůlu,“ pomyslela si Pentlička. Nic na světě by jí neumožnilo proniknout na místo tajné schůzky. Konference byla určena pouze pro členy klubu starých chlapců, říkala si rezignovaně. Bez Tommyho byl byt prázdný, svět opuštěný a Pentlička si říkala: „Co já si jen bez něj počnu?“

Otázka to však byla čistě řečnická, neboť ve skutečnosti Pentlička již začala uskutečňovat kroky, které si dříve naplánovala. Tentokrát nešlo o žádnou kontrarozvědku nebo špionáž nebo něco podobného. Nic oficiálního. „Prudence Beresfordová, soukromý detektiv, to jsem,“ říkala si Pentlička.

Poté, co bylo spěšně odklizené nádobí od oběda, pokrylo stůl v jídelně množství map, železničních jízdních řádů, průvodců a několik starých deníků, které se Pentličce podařilo někde vyhrabat.

Někdy během posledních tří let (určitě ne dříve, tím si byla Pentlička jistá) podnikla cestu vlakem a z okna uviděla ten dům. Jen kdyby věděla kde?

Jako většina lidí cestovali Beresfordovi poslední dobou hlavně autem. Železnici užili jen několikrát.

Byli ve Skotsku navštívit svou dceru Deborah, která tam je provdaná. Ale to jeli v noci.

Letní dovolená v Penzance – ale tu trať zná jako svoje boty.

Ne, tohle musela být nějaká mimořádná cesta.

S pílí a vytrvalostí sestavila Pentlička podrobný seznam cest, které by nějak mohly souviset s tím, co hledala. Jeden či dva dostihy, návštěva Northumberlandu, dvě možná místa ve Walesu, křtiny, dvě svatby, nějaká aukce. Taky jednou vezla štěňata přítelkyni – chovatelce, která ulehla s chřipkou. Místo setkání byla venkovská zastávka, vypadalo to tam jako na poušti a na jméno si nemůže vzpomenout. Pentlička vzdychla. Vypadalo to, že jediné řešení bude to, které navrhl Tommy – opatřit si měsíční jízdenku a skutečně projet všechny tratě, které připadají v úvahu.

Do malého notýsku si poznamenávala náhlé myšlenky – spíše jen záblesky, které by jí nějak mohly pomoci.

Například klobouk – ano, klobouk, který odhodila nahoru na polici pro zavazadla. Měla klobouk, takže svatba nebo křtiny. Určitě ne štěňata.

A další záblesk – boty. Vyzula si boty, protože ji tlačily a nohy strašně bolely. Ano, určitě. Právě se dívala na ten dům, když si sundala boty, protože ji hrozně bolely nohy.

Takže to určitě byla nějaká společenská událost, na kterou jela nebo ze které se vracela. Samozřejmě se vracela, protože ji bolely nohy od dlouhého stání v jejích nejlepších botech. A jaký měla klobouk? To by pomohlo – buď s květinami, takže letní svatba, nebo zimní sametový?

Pentlička byla plně zabrána do psaní poznámek z jízdních řádů různých společností, když vešel Albert s dotazem, co si bude přát k večeři. A co si bude přát objednat u řezníka a v obchodě?

„Myslím, že příštích pár dnů budu pryč,“ odpověděla Pentlička. „Takže nemusíte objednávat nic. Pojedu někam vlakem.“

„Budete chtít nějaké sendviče?“

„Proč ne? Třeba se šunkou nebo tak něco.“

„Se sýrem a vejci? Nebo je ještě ve spíži plechovka paštiky. Je tam už dlouho, bylo by načase ji sníst.“ To bylo poněkud nelákavé doporučení, nicméně Pentlička řekla: „Dobře, vezmu si ji.“

„Mám za vámi posílat poštu?“

„Zatím ještě nevím, kam vlastně jedu,“ odvětila Pentlička.

„Aha,“ pravil Albert.

Albertova pozitivní vlastnost byla, že byl vždy se vším srozuměn. Nic se mu nemuselo vysvětlovat.

Albert odešel a Pentlička pokračovala ve svém hloubání. Potřebovala se dobrat společenské události, při které měla klobouk a společenské boty. Naneštěstí se všechny, na které si vzpomněla, odehrávaly v různých koutech – jedna svatba na trase Jižní dráhy, druhá ve východní Anglii. Křtiny severně od Bedfordu.

Kdyby si tak vybavila trochu víc z té scenerie. Seděla na pravé straně vlaku. Na co se tak koukala před kanálem? Stromy? Les? Pole? Vzdálená vesnice?

Namáhala mozek, když vzhledla a zjistila, že Albert je zpět. Jak dlouho tam stál a čekal, až si ho všimne, neměla tušení.

„Co je zas, Alberte?“

„Jde o to, že budete zítra pryč celý den –“

„A pozítří s největší pravděpodobností taky.“

„Mohl bych si tedy vzít jeden den volno?“

„Samozřejmě.“

„Víte, je to kvůli Elizabeth – vyrazily jí nějaké pupínky. Milly si myslí, že to jsou spalničky –“

„Ach.“ Milly byla Albertova manželka a Elizabeth nejmladší z jeho dětí. „Takže vás chce mít Milly doma, pochopitelně.“

Albert bydlel v malém útulném domku o jednu nebo dvě ulice dál.

„O to ani tak nejde. Je radši, když nepřekážím. Když má plné ruce práce, tak nechce, abych se do něčeho pletl. Ale jde o ostatní děti. Můžu je vzít někam ven.“

„Ovšem. Jsou asi všechny v karanténě, že?“

„Pro děti je nejlepší všechno dostat a prodělat. Charlie je už měl a stejně tak Jean. Takže vám to nebude vadit?“

Pentlička ho ujistila, že určitě ne.

Něco ji hlodalo v podvědomí. Něco spojeného s čím? Se spalničkami. Ano, něco se spalničkami.

Ale proč by měl dům za kanálem mít něco společného se spalničkami?

Ale ovšem! Anthea. Pentlička byla kmotrou Anthey a ta měla dceru Jane. Jane byla prvním rokem v internátní škole a měly se konat školní závody, a tak Anthea zavolala – její dvě mladší děti ulehly se spalničkami a doma nebyl nikdo, kdo by mohl pomoci. A Jane by byla strašně zklamaná, kdyby nikdo nepřišel. Nemohla by snad Pentlička?

A Pentlička samozřejmě slíbila, že ano – neměla v té době nic nutného na práci – přijede, vyzvedne Jane ze školy, vezme ji na oběd a pak se vrátí zpět na školní hřiště. Jela tam zvláštním školním vlakem.

Překvapivě jasně se jí najednou vše vybavilo – dokonce šaty, které měla na sobě. Letní šaty, látka se vzorkem chrpy.

Domu si všimla na zpáteční cestě.

Cestou tam strávila čtením časopisu, který si předtím zakoupila. Cestou zpět ale už neměla co číst, a tak si krátila čas pozorováním krajiny, dokud na ni nepřišla dřímota z celodenní únavy a otlacených nohou.

Když se opět probírala, vlak právě projížděl podél nějakého kanálu. Byla to částečně zalesněná krajina,

sem tam nějaký most, občas cesta nebo menší silnice – vzdálená farma – žádná vesnice.

Vlak začal bez zjevné příčiny zpomalovat, patrně se blížil k semaforu. Potom téměř zastavil u můstku, malého můstku přes kanál, který asi ani nebyl používán k plavbě. Na druhé straně kanálu, těsně u vody, stál dům – dům, o kterém si Pentlička hned pomyslela, že to je jeden z nejkrásnějších domů, jaké kdy viděla. Tichý, klidný dům osvětlený zlatými paprsky podvečerního slunce v pozdním létě.

V okolí nebylo vidět živé duše – žádný pes ani dobytek. Pouze zelené okenice byly otevřené. V domě někdo bydlel, ale v této chvíli byl prázdný.

„O tom domě musím něco zjistit,“ umínila si Pentlička. „Jednou se sem musím zajet podívat a prohlédnout si ho. To je přesně dům, ve kterém bych chtěla bydlet.“

S trhnutím začal vlak opět zrychlovat.

„Musím se podívat na jméno příští stanice, abych věděla, kde jsem.“

Ale žádná vhodná stanice nepřišla. Bylo to v době, kdy železnice doznávala všeobecného úpadku – malé zastávky se hojně rušily, někdy je i strhli, rozbitými nástupišti se začínala prodírat tráva. Vlak pokračoval bez zastávky snad dvacet minut, možná půl hodiny, ale nic zajímavého nebylo vidět. Jen na chvíli Pentlička zahlédla přes pole, kdesi daleko, věž kostela.

Pak projeli nějakým průmyslovým místem – vysoké tovární komíny – řady dělnických domů, pak zase otevřená krajina.

Pentlička si pomyslela – ten dům byl spíše jako sen! Snad to byl jen sen – asi se nikdy nevydám ho hledat – příliš složité. Škoda.

Snad se sem jednou dostanu náhodou.

A pak na všechno zapomněla, dokud ji neupoutal obraz na zdi a neprobudil zapadlé vzpomínky.

Nyní díky jednomu slovu, které pronesl Albert, je pátrání u konce.

Nebo vlastně pátrání může začít.

Pentlička vybrala tři mapy, průvodce a řadu dalších drobností.

Ted zhruba zná oblast, kde musí hledat. Janinu školu označila velkým křížkem – místní dráha, která se připojovala na hlavní rychlíkovou trať do Londýna – čas, který uplynul, než usnula.

Konečná rozloha plochy, kterou bude třeba prohledat, nebyla malá. Severně od Medchesteru, jižně od Market Basing, což bylo sice malé město, ale docela významný železniční uzel, na východ patrně až k Shaleborough.

Vezme si auto a vyrazí zítra časně zrána.

Vstala, šla do ložnice a důkladně si prohlížela obraz nad krbovou římsou.

Ne, určitě se nespletla. Byl to ten dům, který před třemi lety viděla z vlaku. Dům, který si slíbila jednou navštívit –

Jednou teď nastalo – jednou je zítra.

Kniha 2

Dům u kanálu

SEDMÁ KAPITOLA

Hodná čarodějnice

Dříve než vyrazila, prohlédla si Pentlička ještě jednou důkladně obraz na zdi. Ne proto, aby si vštípila do hlavy všechny detaily, ale proto, aby si zapamatovala polohu domu v krajině. Tentokrát se na něj nebude dívat z vlaku, ale ze silnice. Úhel pohledu bude patrně úplně jiný. V okolí může být spousta můstků, spousta starých plavebních kanálů – možná i další domy, podobné tomuto. (O tom ale Pentlička pochybovala).

Obraz byl sice podepsán, ale jméno malíře bylo nečitelné. Jediné, co se dalo s jistotou určitostí tvrdit, bylo, že začínalo na B.

Pentlička se odvrátila od obrazu a začala prověřovat svoji výbavu – vlakový jízdní řád s připojenou mapou, výběr turistických map, autoatlas, pokusný seznam míst

– Medchester, Westleigh – Market Basing – Middlesham

– Inchwell. Tato místa zhruba vymezovala trojúhelník, který se rozhodla prozkoumat. Vzala si malý cestovní vak a věci potřebné k přenocování, protože měla před sebou minimálně tři hodiny řízení, než se vůbec dostane na místa průzkumu. A pak, říkala si, ji patrně čeká ještě pěkně dlouhá doba ježdění po venkovských silnicích a cestách, kdy bude hledat ten správný kanál.

Poté, co zastavila v Medchesteru na kávu a svačinu, odbočila Pentlička na vedlejší silnici sledující železniční trať. Cesta vedla přes zalesněnou krajinu s množstvím potoků.

Četné dopravní ukazatele oznamovaly, jako obvykle na venkovských silnicích, místa, o kterých Pentlička v

životě neslyšela, a jak se zdálo, jen málokdy vedly tam, kam slibovaly. Systém venkovských silnic v této části Anglie byl poněkud záluďný. Silnice odbočila od kanálu, a když jste zahrnuli směrem, ve kterém jste tušili, že bude kanál pokračovat, dostali jste se úplně mimo. Když jste se podle ukazatele vydali na Great Michelden, příští rozcestník vám dal vybrat mezi Pennington Sparrow a Farlingfordem. Vybrali jste si Farlingford a skutečně jste se po nějaké době do takové vesnice dostali, ale hned následující ukazatel vás poslal zpět na Medchester, takže jste se ocitli tam, kde už jste jednou byli. Pentlička nikdy nenašla Great Michelden a dlouhou dobu nemohla dokonce objevit ani ztracený kanál. Kdyby se potřebovala dostat do nějaké konkrétní vesnice, bylo by to vše mnohem snazší. Sledování kanálu podle mapy byl tak trochu rébus. Znovu a znovu přijížděla k trati, což ji uklidňovalo, a s nadějí se pak vydávala k místům jako Bees Hilis, South Winterton a Farrell St. Edmund. Farrell St. Edmund mívával dokonce zastávku, ale patrně již nějakou dobu byla mimo provoz. „Kdyby jen tu byla nějaká rozumná silnice, která by vedla podél kanálu nebo aspoň podél železnice, všechno by bylo lehčí,“ pomyslela si Pentlička.

Den ubíhal a Pentlička více a více propadala malomyslnosti. Náhle se objevila u kanálu farma, ale silnice, která k ní vedla, pak dál zatvrzele nechtěla mít nic společného s kanálem a pokračovala přes kopce do vesnice zvané Westpenfold, jež sice měla kostel s čtverhrannou věží, ale to bylo úplně k ničemu.

Odsud mohla pouze sledovat vyježděnou cestu, která jediná vypadala, že vede pryč z Westpenfoldu. Podle Pentliččina orientačního smyslu (jenž se stával čím dál méně spolehlivým) vedla tato cesta právě opačným směrem, než kterým by si Pentlička přála jet. Posléze dospěla na rozcestí, kde sloup prozrazoval pozůstatek ukazatele, ale žádné šipky už na něm nebyly.

„A teď kudy?“ ptala se Pentlička. „Nemám nejmenší tušení.“

Zatočila doleva.

Cesta se klikatila sem a tam. Nakonec se za zatáčkou rozšířila, vyšplhala se na nějaký kopec, vyjela z lesa a ocitla se na otevřené rovině. Když přejela vrchol, následoval poněkud příkrý spád. Nedaleko se ozval pískot.

„To zní jako vlak,“ řekla Pentlička s nadějí.

A byl to vlak. Pak se dole pod ní objevila trať, po které se supěním uháněl nákladní vlak. Za tratí byl kanál a na jeho druhé straně stál dům, který Pentlička poznávala. Přes kanál vedl malý most z růžových cihel. Silnice podjížděla trať a pak vedla na můstek přes kanál. Pentlička přejela velmi pomalu a opatrně úzký most. Za mostem vedla silnice podél domu. Pentlička pokračovala v jízdě a hledala vchod. Vypadalo to, že tam žádný není. Dům oddělovala od silnice dost vysoká zeď.

Měla teď dům po pravé straně. Zastavila a šla pěšky zpět k mostu zjistit, co z domu je odtud vidět. Většinu vysokých oken zakrývaly zelené okenice. Dům působil tichým a prázdným dojmem. V záři zapadajícího slunce vypadal velmi poklidně a příjemně. Nic nenaznačovalo, že by v domě někdo bydlel. Pentlička šla zpět k autu a popojela trochu dále. Po pravé straně se stále tyčila vysoká zeď. Na levé straně silnice byl pouze živý plot oddělující ji od zelené louky.

Posléze se ve zdi objevila brána z tepaného železa. Pentlička zaparkovala u kraje vozovky a přešla na druhou stranu, aby se podívala dovnitř. Když se postavila na špičky, mohla se dívat přes železná dvířka. Spatřila zahradu. To místo zcela určitě nebylo hospodářství, i když kdysi v minulosti jím mohlo být. Za domem byla patrně pole. Zahrada byla uklizená a udržovaná. Nebyla zrovna v perfektním pořádku, ale bylo vidět, že se někdo snaží o ni pečovat, i když ne zcela úspěšně.

Od železné branky vedla cestička, která se klikatila zahradou a posléze zahýbala k domu. I když tak nevypadal, byl to patrně hlavní vchod. Připomínal spíš nenápadný, ale bytelný zadní vchod. Dům z této strany působil úplně jinak. Především nebyl prázdný. Někdo zde žil. Okna byla otevřená, visely v nich záclony a vedle dveří stála popelnice. Na druhém konci zahrady viděla Pentlička velkého muže, mohutného starého pána, který něco pomalu a vytrvale kopal. Posuzováno z této strany, neměl dům vůbec žádné kouzlo, žádný malíř by určitě neměl v úmyslu ho malovat. Byl to prostě dům a někdo v něm bydlel. Pentlička koukala a váhala. Má se vrátit k autu a na dům zapomenout? Ne, to by těžko mohla udělat, po takové námaze. Kolik je hodin? Podívala se na hodinky, ale zjistila, že stojí. Ze zahrady bylo slyšet, že někdo otvírá dveře. Pentlička znovu nakoukla přes branku.

Dveře domu byly otevřené a vycházela z nich nějaká žena. Položila na schody bandasku na mléko, pak se narovнала a hleděla směrem k brance. Viděla Pentličku a chvíli váhala, pak se patrně rozhodla a vydala se po cestičce směrem k ní. Pentlička nevěděla proč, ale pomyslela si: „To je hodná čarodějnice.“ Byla to žena kolem padesátky. Měla dlouhé, husté vlasy, které za ní vlály ve větru. Výjev Pentličce vzdáleně připomínal obrázek (snad od Nevinsona) mladé čarodějnice na koštěti. To byl asi důvod, proč ji napadlo slovo čarodějnice. Ale tato žena nebyla ani mladá, ani krásná. Byla středního věku, měla hranatý obličej a oblečena byla poněkud nedbale. Na hlavě měla něco jako slamák a její nos a brada směřovaly

proti sobě. Z popisu by se mohlo zdát, že je to žena zlá, ale ve skutečnosti tak nevypadala. Dokonce působila laskavě a mile. „Ano,“ přemítala Pentlička. „Vypadá přesně jako čarodějnice, ale je to hodná čarodějnice. Prostě taková dobrodějka.“

Žena sešla dolů, váhavě přistoupila k brance a promluvila. Měla příjemný hlas s lehkým venkovským přízvukem a trochu ráčkovala.

„Promiňte, hledáte něco?“ zeptala se.

„Vy promiňte,“ řekla Pentlička. „Je to ode mě hrozně neslušné koukat vám takhle do zahrady, ale – ale byla jsem zvědavá na váš dům.“

„Chtěla byste jít dovnitř a porozhlédnout se po zahradě?“ pravila hodná čarodějnice.

„Ráda – ano – děkuji, ale nechci vás obtěžovat.“

„Ale jaképak obtěžování. Beztak nemám nic na práci. Je krásné odpoledne, že?“

„Ano, to je,“ odvětila Pentlička.

„Myslela jsem, že jste třeba zabloudila,“ řekla hodná čarodějnice. „Občas se to tu lidem stává.“

„Jen mě napadlo,“ vysvětlovala Pentlička, „že je to velice krásný dům, když jsem ho viděla z druhé strany mostu, jak jsem sjížděla z kopce dolů.“

„To je ta hezčí strana,“ řekla žena. „Umělci sem někdy jezdí a kreslí si to. Nebo aspoň kdysi jezdili.“

„Ano, to věřím,“ řekla Pentlička. „Mám pocit, že jsem nějaký takový obraz viděla – někde na výstavě,“ dodala rychle. „Podobný dům jako tento. Možná to byl tento dům.“

„Ano, to mohl klidně být. Víte, je to zábavné, jakým způsobem malíři vybírají náměty pro obrazy. Jeden přijede a namaluje obraz. Pak přijede druhý a namaluje to samé. Když je tu každoročně výstava obrazů, je to vždy stejné. Zdá se, že všichni umělci si vybírají jeden bod. Nechápu proč. Je to buď louka s potokem, nebo starý dub, nebo skupinka vrb, nebo stále stejný pohled na normanský kostelík. Pět nebo šest různých motivů se opakuje na všech obrazech. A řekla bych, že většinou jsou to dost velké mazanice. Ale já umění vůbec nerozumím. Tak pojďte dál.“

„Jste moc laskavá,“ poděkovala Pentlička. „Máte překrásnou zahradu,“ dodala.

„Není špatná. Máme pár kytek, nějakou zeleninu a tak. Ale můj manžel nemá poslední dobou dost sil, aby se o všechno postaral, a já nemám čas dělat tolik věcí.“

„Jednou jsem váš dům viděla z vlaku,“ řekla Pentlička. „Vlak tu zpomalil a já uviděla tento dům a napadlo mě, jestli ho ještě někdy v životě uvidím. Bylo to před pár lety.“

„A pak znenadání sjíždíte svým autem z kopce a dům je tu,“ řekla žena. „To je legrační, takové věci se stávají, že?“

Chválabohu, pomyslela si Pentlička. Ta žena je neobyčejně bezelstná. Člověk může říct celkem cokoli, co mu slina na jazyk přinese, a nemusí se namáhat s žádným vysvětlováním.

„Chtěla byste se podívat do domu?“ zeptala se hodná čarodějnice. „Vidím, že vás to zajímá. Víte, je to docela starý dům. Myslím že pozdně georgiánský, nebo tak nějak, aspoň se to říká. Jenom se sem tam něco dostavovalo. Samozřejmě, my máme jenom jednu polovinu domu, víte?“

„Aha,“ řekla Pentlička. „Dům byl rozdělen na dvě části, je to tak?“

„Toto je jeho zadní část. Předek je z druhé strany, to, co jste viděla z mostu. Myslím, že dům rozdělili dost legračním způsobem. Řekla bych, že by bývalo bylo snazší rozdělit ho jinak – na pravou a levou část. Ne na přední a zadní.“

„Bydlíte tu dlouho?“ optala se Pentlička. „Tři roky. Poté, co můj manžel odešel do důchodu, hledali jsme něco malého někde na venkově, kde bychom měli klid. Něco levného. Toto bylo dost levné, samozřejmě proto, že je to úplná samota. Není tu poblíž žádná vesnice.“

„V dálce jsem zahlédla věž kostela.“

„Ano, to je Sutton Chancellor. Odtud dvě a půl míle. Patříme k tamní farnosti, pochopitelně, ale žádné jiné domy už tu nejsou, dokud nepřijedete do vesnice. Ale vesnice je taky malinká. Dáte si šálek čaje?“ zeptala se hodná čarodějnice. „Těsně předtím, než jsem vás uviděla, jsem dala vařit vodu. Budou to tak dvě minuty.“ Přiložila obě ruce k ústům a zakřičela: „Amosi, Amosi!“

Velký muž v dálce otočil hlavu.

„Čaj bude za deset minut,“ křičela.

Muž zdvižením paže potvrdil příjem. Žena otevřela dveře a pobízela Pentličku, aby šla dovnitř.

„Jmenuji se Perryová,“ řekla přátelským hlasem. „Alice Perryová.“

„Já jsem Beresfordová,“ řekla Pentlička. „Paní Beresfordová.“

„Pojďte dál, paní Beresfordová, a rozhlédněte se tu kolem.“

Pentlička se na vteřinu zarazila. Připadala si v té chvíli jako Jeníček a Mařenka. Čarodějnice ji láká do své chaloupky. Možná je to perníková chaloupka. Proč by ne?

Pak si znovu prohlédla Alici Perryovou a usoudila, že to asi nebude ježibaba z perníkové chaloupky. Tohle je úplně normální žena. Ne, úplně normální není. Pociťovala k ní zvláštní sympatie. „Možná že umí čarovat,“ pomyslela si Pentlička. „Ale jsem si jistá, že umí jen dobrá kouzla.“ Sklonila trochu hlavu a překročila práh do čarodějnického domu.

Uvnitř byla skoro tma. Chodba byla úzká. Paní Perryová vedla Pentličku přes kuchyň do obývacího pokoje, který byl zjevně místností, kde rodina trávila většinu času. V domě nebylo nic zajímavého. Tuto část odhadla Pentlička na pozdně viktoriánskou přístavbu. Sestávala z podélné chodby, dost temné, kterou se vstupovalo do řady pokojů. Pomyslela si, že to jistě byl velice hloupý způsob, jak dům rozdělit.

„Posadte se a já přinesu čaj,“ řekla paní Perryová. „Pomohu vám.“

„Ne, ne, neobtěžujte se. Opravdu budu za minutku zpátky. Už je to na podnose.“

Z kuchyně se ozvalo hvízdání. Konvice oznamovala, že dospěla k vrcholu svého umění. Paní Perryová odběhla a za minutku či dvě se vrátila s podnosem, na kterém byl talíř s buchtami, miska s džemem a tři šálky s čajem.

„Řekla bych, že jste trochu zklamaná, když to tu uvnitř vidíte,“ řekla bystře paní Perryová a neměla k pravdě daleko.

„Kdepak,“ řekla Pentlička.

„Já na vašem místě bych určitě byla. Protože se vůbec nepodobají. Myslím přední a zadní část domu. Ale na bydlení je to dům pohodlný. Nemá mnoho místností a není tu moc světla, ale to velmi významně ovlivňuje cenu.“

„Kdo ten dům rozdělil a kdy?“

„To muselo být před mnoha lety. Řekla bych, že každý, kdo tu bydlel, měl pocit, že je to příliš velké nebo nevýhodné. Asi chtěli jen místo, kam jezdit na víkendy, nebo tak něco. Takže si nechali dobré místnosti – jídelnu a halu, z malé studovny, která tu byla, udělali kuchyni a několik ložnic a koupelen v patře. Pak to zazdili a nechali tu část, kde byla kuchyně a prádelna, a trochu to upravili.“

„Kdo bydlí v té druhé části? Někdo, kdo sem jezdí jen na víkendy?“

„Teď tam nikdo nebydlí,“ řekla paní Perryová. „Vem-te si ještě buchtu, zlato.“

„Děkuji,“ řekla Pentlička.

„Minimálně dva roky sem nikdo nepřijel. Já ani nevím, komu to vlastně patří.“

„A když jste se sem přistěhovali?“

„Jezdívala sem nějaká mladá dáma – říkalo se, že to je herečka. Aspoň jsme to slyšeli. Ale nikdy jsme ji pořádně neviděli. Jen jsme ji párkrát letmo zahlédli. Přijížděla obvykle v sobotu pozdě v noci, asi po představení, a odjížděla v neděli večer.“

„Docela záhadná osoba,“ snažila se ji povzbudit Pentlička.

„Víte, že přesně to jsem si o ní myslela taky? Vymýšlela jsem si různé historky. Někdy jsem měla pocit, že je jako Greta Garbo. Víte, chodila vždycky kolem s černými brýlemi a naraženým kloboukem. Propána, já jsem si nesundala svůj klobouk.“

Sundala si z hlavy tu čarodějnou krabici a zasmála se. „Je to do hry, kterou budeme hrát na faře v Sutton Chancellor,“ řekla. „Víte, je to pohádková hra pro děti. Já hraju čarodějnici,“ dodala.

„Ach,“ vydechla Pentlička poněkud vyvedena z míry, a pak rychle dodala: „To je veselé.“

„Ano, že je to veselé?“ řekla paní Perryová. „Že se na čarodějnici výborně hodím?“ Smála se a ukazovala si na bradu. „Víte, mám na to obličej. Doufám, že v tom lidi nebudou hledat něco víc. Mohli by si začít myslet, že mám zlé oči.“

„Myslím, že to si o vás myslet nebudou,“ ujišťovala ji Pentlička. „Vy budete určitě hrozně oblíbená čarodějnice.“

„No, jsem ráda, že si to myslíte,“ řekla paní Perryová. „Jak jsem říkala, ta herečka – teď si nemohu vzpomenout, jak se jmenovala – myslím, že slečna Marchmentová, ale taky to mohlo být nějak jinak – nevěřila byste, co všechno jsem si o ní navymýšlela. Opravdu, já jsem ji sotva kdy zahlédla. Někdy jsem si říkala, že je jen strašně plachá a neurotická. Přicházivali za ní reportéři, lidé od novin a tak, ale nikdy jim neotevřela. Jindy jsem si zase myslela – vy řeknete, že jsem blázen – myslela jsem si o ní dost špatné věci. Víte, jako že se bojí toho, aby ji někdo nepohlnal. Třeba vůbec nebyla žádná herečka. Možná ji hledala policie. Možná že byla nějaký zločinec. Občas je to vzrušující vymýšlet si nějaké takové věci. Zvláště když – no – nevidíte mnoho lidí.“

„Nikdy sem s ní nikdo nepřijel?“

„Tím si nejsem tak úplně jistá. Samozřejmě že rozdělovači zdi, které tu udělali, když rozdělovali dům na dvě části, jsou tenké jako papír a občas jsme mohli zaslechnout něco jako hlasy. Myslím, že příležitostně si sem na víkendy někoho brávala.“ Pokývala hlavou. „Nějakého muže. To by mohl být důvod, proč

potřebovali něco klidného.“

„Ženatý muž,“ pronesla Pentlička ovlivněna dechem fantazie.

„Ano, mohl to být ženatý muž, proč by ne?“ řekla paní Perryová.

„Možná že to byl její manžel, kdo s ní přijel. Pořídil si tohle místo na samotě, protože se jí chtěl zbavit.

Zabil ji a možná zakopal na zahradě.“

„Tedy!“ řekla paní Perryová. „Vy máte ale představivost. Něco takového mě nikdy nenapadlo.“

„Řekla bych, že někdo o ní musel vědět všechno,“ řekla Pentlička. „Agenti realitní kanceláře nebo někdo takový.“

„To máte asi pravdu,“ řekla paní Perryová. „Ale já radši dávám přednost tomu nevědět, jestli mi rozumíte.“

„Ano,“ odpověděla Pentlička. „To chápu.“

„Tenhle dům má zvláštní atmosféru, víte? Máte pocit, že tady se může přihodit cokoli.“

„Měla nějaké lidi, kteří by sem chodili uklízet nebo jinak pomáhat?“

„Tady je obtížné někoho sehnat. Široko daleko není nikdo po ruce.“

Venkovní dveře se otevřely. Velký muž, který kopal na zahradě, vešel dovnitř, potom do kuchyně a pustil vodu do dřezu. Zřejmě si myl ruce. Pak vstoupil do pokoje.

„To je můj manžel,“ řekla paní Perryová, „Amos. Máme návštěvu, Amosi, to je paní Beresfordová.“

„Těší mě,“ řekla Pentlička.

Amos Perry byl vysoký muž s poněkud kolébavou chůzí. Byl větší a silnější, než si Pentlička prve myslela. I když napadal na jednu nohu a chodil pomalu, byl to velký muž s dobře vyvinutými svaly. Řekl: „Rád vás poznávám, paní Beresfordová.“

Měl příjemný hlas a usmíval se, ale na malý moment Pentlička zapochybovala, jestli má, jak se říká, ‚všech pět pohromadě‘. Jeho oči se dívaly tak prostoduše, až Pentličku napadlo, jestli pravý důvod pro to, že paní Perryová chtěla na stará kolena něco klidného, netkvěl v nějaké mentální poruše jejího manžela.

„Má strašně rád zahradu,“ řekla paní Perryová.

S jeho příchodem začal hovor vážnout. Paní Perryová povídala dál, ale její chování se trochu změnilo.

Zdála se být nervózní a neustále dávala pozor na svého muže. Pentlička si pomyslela, že ho paní Perryová povzbuzuje způsobem, jakým matky vyzývají stydlivého chlapce, aby se správně předvedl před hostem, a jsou nervózní, aby to nezkazil. Pentlička dopila čaj, vstala a řekla: „Už musím jít. Děkuji vám mnohokrát, paní Perryová, za vaši pohostinnost.“

„Než půjdete, musíte si prohlédnout zahradu,“ řekl pan Perry a vstal. „Pojďte, ukážu vám ji.“

Následovala ho ven z domu. Odvedl ji k rohu, kde předtím kopal.

„Nejsou ty květiny nádherné?“ zeptal se. „Mám nějaké tradiční růže, podívejte na tuhle – červenobíle pruhovaná.“

„Commandant Beaupaire,“ řekla Pentlička. „My jí tu říkáme York a Lancaster,“ řekl pan Perry. „Válka růží. Voní sladce, že?“

„Voní nádherně.“

„Lepší než ty nové odrůdy.“

Zahrada byla v jistém smyslu dojemná. Plevel zahradník nezvládl, ale květiny byly ošetřeny pečlivě, i když poněkud neodborně.

„Jasně barvy,“ řekl pan Perry. „Mám rád jasné barvy. Často zveme lidi, aby si prohlédli naši zahradu,“ řekl.

„Jsem rád, že jste přišla.“

„Děkuji vám moc,“ řekla Pentlička. „Myslím, že vaše zahrada a váš dům jsou opravdu velice krásné.“

„Měla byste se podívat i z té druhé strany.“

„Je k pronajmutí nebo na prodej? Vaše paní říkala, že tam teď nikdo nebydlí.“

„Nevíme. Nikoho jsme tu neviděli, venku není ani žádná cedule a nikdo sem nechodí to zkontrolovat.“

„Myslím, že by to byl krásný dům na bydlení.“

„Sháníte dům?“

„Ano,“ řekla Pentlička pohotově. „Ano, po pravdě řečeno, hledáme dům na venkově, kam bychom se přestěhovali, až půjde můj manžel do důchodu. Bude to patrně za rok, ale chceme si něco najít s dostatečným předstihem.“

„Tady je klid, pokud máte rádi klid.“

„Myslím,“ uvažovala Pentlička, „že bych se mohla zeptat v místní realitní kanceláři. Také jste to tak udělali?“

„Nejdřív jsme viděli inzerát v novinách. Pak jsme šli do realitní kanceláře, ano.“

„Kde to je – v Sutton Chancelloru? To je vaše obec, že?“

„Sutton Chancellor? Ne. Kancelář je v Market Basin-gu. Jmenujou se Russel & Thompson. Můžete tam

zajet a zeptat se jich.“

„Ano,“ řekla Pentlička. „To bych mohla. Jak je to odsud daleko do Market Basingu?“

„Do Sutton Chancelloru to jsou dvě míle a do Market Basingu to je sedm. Tady kolem jsou špatné cesty, ale ze Sutton Chancelloru už vede pořádná silnice.“

„Aha,“ řekla Pentlička. „Tak na shledanou, pane Perry, a děkuji vám, že jste mě provedl svojí zahradou.“

„Počkejte,“ zastavil se, uřízl obrovskou pivoňku, chytil Pentličku za klop kabátu a zastrčil jí květinu do knoflíkové dírky. „A je to,“ řekl. „Takhle to vypadá krásně.“

V té chvíli přepadl Pentličku náhle strach. Tento velký, kulhavý a dobře stavěný muž ji vyděsil. Díval se na ni svrchu a usmíval se. Usmíval se divoce, téměř žádostivě. „Krásně vám to sluší,“ pravil. „Opravdu krásně.“

Pentlička si pomyslela: „Mám štěstí, že nejsem mladá dívka. Nevím, jestli bych v tom případě měla radost z toho, že mi dává kytku do knoflíkové dírky.“ Znovu se rozloučila a spěchala pryč.

Domovní dveře byly otevřené a Pentlička vběhla dovnitř, aby se rozloučila s paní Perryovou. Paní Perryová umývala v kuchyni nádobí po čaji a Pentlička téměř automaticky vzala utěrku z věšáku a začala utírat.

„Mnohokrát vám děkuji,“ řekla. „Vám i vašemu manželovi. Byli jste ke mně moc milí a přátelští. – Co se to děje?“

V místě, kde stál starobylý sporák, se ze zdi, nebo spíš odněkud za zdí ozvaly strašlivé zvuky, kvílení, řev a taky škrábání.

„To bude kavka,“ řekla paní Perryová. „Spadla tam komínem v druhé části domu. Touhle roční dobou se to stává. Naším komínem jedna spadla minulý týden. Stavějí si v komínech hnízda, víte?“

„Cože – v tom druhém domě?“

„Ano, slyšíte? Už zase.“

K jejich uším znovu dolehly ptačí naříkavé a ustrašené hlasy. Paní Perryová pravila: „Nikdo tam není, kdo by se tím trápil. Dům je prázdný. Komíny by se měly vymetat, ale nikdo se o to nestará.“

Křik a škrábání nepřestávaly.

„Ubohý ptáček,“ řekla Pentlička.

„Já vím. Už se nedokáže dostat ven.“

„Chcete říct, že tam zahyne?“

„Ano. Jak jsem říkala, jeden spadl naším komínem. Vlastně byli dva. Jeden byl mladý. Ten byl v pořádku, vzali jsme ho k oknu a odletěl. Ten druhý byl ale mrtvý.“

Stále ten křik a sténání.

„Nedalo by se mu nějak pomoci?“ zeptala se Pentlička.

Vstoupil pan Perry. „Něco se děje?“ zeptal se a hleděl z jedné na druhou.

„Je tam ptáček, Amosi. Musel spadnout do vedlejší místnosti komínem v druhé části domu. Slyšíš to?“

„Jo, spadl z kavčího hnízda.“

„Chtěla bych se tam dostat a zachránit ho,“ řekla paní Perryová.

„Nemůžeme dělat nic. I kdyby, stejně umře strachem.“

„Bude to páchnout,“ řekla paní Perryová.

„Tady nic cítit nebude. Jsi moc útlocitná,“ pravil hledě z jedné na druhou. „Jako všechny ženské. Můžeme se tam podívat, když chcete.“

„Jak, nějaké okno je otevřené?“

„Vlezeme tam dveřmi.“

„Jakými dveřmi?“

„Zvenčí ze dvora. Klíče visí nade dveřmi.“

Vyšel ven a na konci zdi vstoupil do malých dveří. Byla to nějaká kůlna, ale uvnitř byly další dveře, které vedly do domu. Nade dveřmi viselo na hřebících asi šest nebo sedm rezavých klíčů.

„Tenhle tam padne,“ řekl pan Perry.

Vzal klíč, vsunul ho do dveří a po nějaké době usilovného zkoušení a páčení zámek s rachotem povolil.

„Už jsem tam jednou byl,“ řekl. „Když jsem slyšel téct vodu. Někdo špatně dotáhl kohoutek.“

Vstoupil do domu a obě ženy ho následovaly. Dveře vedly do malé místnosti, kde byla na policích řada váz. na květiny a v koutě dřez s kohoutkem.

„Úpravna květin,“ řekl. „Lidé zde obvykle aranžovali květiny, vidíte ty vázy?“

Z květinové místnosti vedly další dveře. Ty ani nebyly zamčené, takže je pan Perry prostě otevřel a pokračovali do další místnosti. Pentličku napadlo, že to je, jako kdyby vstupovali do jiného světa. Chodba byla pokryta perským kobercem. Hlas vyplašeného ptáka vycházel z pootevřených dveří opodál. Perry

otevřel dveře a jeho žena s Pentličkou vstoupily dovnitř.

Okna byla zakryta okenicemi, ale na jedné straně nedoléhaly úplně a do místnosti pronikalo trochu světla. I když zde panovalo šero, bylo na zemi vidět sice zašedlý, ale nádherný koberec tmavě zelené barvy. U zdi byla police na knihy, ale žádná křesla ani stůl. Nábytek byl odstěhován, ale záclony a koberec byly ponechány, bezpochyby k užívání budoucímu nájemníkovi.

Paní Perryová přistoupila ke krbu. Ptáček ležel na roštu a vydával zoufalé zvuky. Paní Perryová se sehnula, uchopila ho a řekla: „Můžeš otevřít okno, Amosi?“

Amos přistoupil k oknu, postupně rozevřel obě okenice, pak otočil klíčkou u okna a vysunul spodní část nahoru. Jakmile bylo okno otevřené, paní Perryová se vyklonila a pustila kavku. Ta dopadla na trávník a několikrát zmateně poskočila.

„Bylo by lepší ji zabít,“ řekl pan Perry. „Je zraněná.“

„Nech ji chvíli,“ odvětila jeho paní. „To nemůžeš vědět. Ptáci se vzpamatují velmi rychle. Většinou je to jen strach, který je ochromí, a nemohou se hýbat.“

Za okamžik ze sebe pták vydal poslední naříkavý vzlyk, roztáhl křídla a odlétl.

„Jenom doufám,“ pravila paní Perryová, „že sem nespadne tím komínem znovu. Ptáci jsou divná stvoření. Nevědí, co je pro ně dobré a co špatné. Vletí do místnosti, odkud se vlastními silami nemůžou nikdy dostat ven. Ale,“ zvolala, „to je ale nepořádek.“

Všichni tři se zadívali na krbový rošt. Z komína dolů napadaly saze, suť a kousky cihel. Komín byl zjevně hodně zchátralý.

„Někdo by se sem měl přistěhovat a bydlet tady,“ pravila paní Perryová a rozhlížela se kolem sebe.

„Někdo by se o to měl starat,“ souhlasila s ní Pentlička. „Nějaká stavební firma by se o to měla starat nebo něco opravit, jinak brzy celý dům spadne.“

„Asi sem zatéká střechou. Protéká to horními místnostmi až sem. Podívejte na ten strop. Jsou tam skvrny od vody.“

„Taková škoda,“ řekla Pentlička. „Nechat zchátrat takový nádherný dům. Je to krásný pokoj, vidíte?“

Pentlička a paní Perryová se s obdivem rozhlížely kolem. Dům z konce osmnáctého století nesl všechny známky noblesy té doby. Na zašlých tapetách byly ještě patrné vzory vrbového listí.

„Teď je to ruina,“ řekl pan Perry.

Pentlička se začala hrabat v suti na roštu.

„Mělo by se to tu uklidit,“ poznamenala paní Perryová.

„Prosím tě,“ řekl její manžel. „Proč by ses měla starat o barák, když ti nepatří? Nech to, jak to je. Zítra to bude stejně špatné jako dnes.“

Pentlička špičkou boty odhrnula cihly z roštu na stranu.

„Ach,“ vykřikla s patrným odporem.

V krbu leželi další dva mrtví ptáci. Podle stadia rozkladu tam již odpočívali delší čas.

„Tohle hnízdo spadlo už před pár týdny. Je skoro divné, že to nepáchne víc,“ řekla paní Perryová.

„Co je tohle?“ řekla Pentlička.

Špičkou boty strkala do něčeho, co bylo napůl skryté v suti. Pak se sehnula a zvedla to.

„Nedotýkejte se mrtvých ptáků,“ varovala ji paní Perryová.

„To není pták,“ řekla Pentlička. „Z komínu muselo vypadnout ještě něco jiného. To je divné,“ dodala překvapeně, „je to panenka. Dětská panenka.“

Hleděla na tu věc. Byla pomačkaná, šaty roztrhané na cáry, hlava jí bezvládně visela na stranu, jedno oko chybělo. Původně to ale byla panenka. Pentlička na ni užasle zírala.

„To nechápu,“ řekla, „jak se jen mohla panenka dostat nahoru na komín? Neuvěřitelné.“

OSMÁ KAPITOLA

Sutton Chancellor

Poté, co Pentlička opustila dům u kanálu, vydala se pomalu po klikaté, úzké cestě směrem, který ji údajně měl dovést do vesnice zvané Sutton Chancellor. Byla to velice opuštěná cesta. Nebyly odsud vidět žádné domy, jen zablácené vjezdy na pole. Provoz tu byl minimální – potkala pouze jeden traktor a jeden nákladní automobil, jehož korba hrdě hlásala, že veze Potěšení hospodyňky, což bylo dokresleno obrovským a velice nepřírozeně vypadajícím bochníkem. Kostelní věž, kterou prve v dálce viděla, vypadala, že zmizela nadobro. Nakonec se ale přece jen nečekaně objevila, když cesta náhle zahнула za skupinkou stromů. Pentlička se mrkla na tachometr a zjistila, že od kanálu urazila dvě míle.

Kostel to byl pěkný, zajímavý, s rozlehlým hřbitovem a s osamělým tisem u vchodu.

Pentlička zaparkovala vůz před venkovní branou, prošla dovnitř a chvíli si prohlížela kostel a přilehlý

hřbitov. Pak přistoupila ke kostelním dveřím s mohutným normanským obloukem a zabrala za těžkou kliku. Nebylo zamčeno, a tak Pentlička vstoupila.

Vnitřek kostela byl nezajímavý. Kostel byl bezpochyby velmi starý, ale během viktoriánské éry se mu dostalo fanatické očisty a úprav. Lavice z borového dřeva a zářivá okna z modrých a červených sklíček dávno pozbyla své historické kouzlo, které snad kdysi měla. Žena středních let v tvídové sukni a kabátku aranžovala květiny v mosazných vázách kolem kazatelny – předtím již dokončila oltář. Věnovala Pentličce ostrý, pronikavý, zkoumavý pohled. Pentlička se procházela postranní lodí a prohlížela si pamětní desky ve zdi. Zdálo se, že raná léta kostela byla ponejvíce zastoupena rodinou nějakých Warrenderů. Samí rychtáři Sutton Chancelloru. Kapitán Warrender, major Warrender, Sarah Elisabeth Warrender, milovaná žena George Warrendera. Novější tabule zmiňovala úmrtí Julie Starkeové (také milované), manželky Philipa Starkea, rovněž starosty. Zdálo se, že Warrenderové vymřeli. Žádný z náhrobků nebyl nijak zvlášť zajímavý. Pentlička vyšla zase ven z kostela a procházela se kolem něj. Zvenčí to bylo mnohem hezčí než zevnitř, myslela si.

Byl to solidně zbudovaný kostel a Pentlička usoudila, že v minulosti musel být Sutton Chancellor mnohem významnějším centrem venkovského života, než tomu bylo dnes. Zanechala automobil tam, kde stál, a vydala se pěšky na procházku po vesnici. Byl tam koloniál, pošta a několik domů a chalup. Jedna nebo dvě měly deskové střechy, ale ostatní byly docela obyčejné a nezajímavé. Na konci ulice bylo šest činžovních domů, které vypadaly velice sebevědomě. Mosazná cedule na dveřích oznamovala: Arthur Thomas, kominík.

Pentličku napadlo, jestli by nějaká odpovědná realitní kancelář nemohla najmout jeho služby pro dům za kanálem, který by je tak moc potřeboval. Uvědomila si, že udělala chybu, když se nezeptala na jméno toho domu.

Pomalou šla nazpět k autu a kostelu, kde se zastavila, aby si trochu lépe prohlédla hřbitov. Milovala farní hřbitovy. Bylo tam jen velmi málo nových hrobů. Většina náhrobků upomínala na pohřby viktoriánské a dřívější – nápisy byly skoro nečitelné zásluhou času a lišejníku. Staré náhrobky byly zajímavé. Některé tvořily vztyčené desky s andělíčky a věnci. Procházela se tam a četla nápisy. Znovu Warrenderové. Mary Warrenderová, věk 47, Alice Warrenderová, věk 33, plukovník John Warrender, zabit v Afghánistánu. Množství dětí Warrenderů – hluboce postrádaných – výmluvné verše plné víry a naděje. Pentličku zajímalo, jestli zde ještě nějaký Warrender stále bydlí. Zjevně se tu již nepohřbívali. Poslední náhrobek, který našla, byl z roku 1843. Obešla velký tis a uviděla starého faráře, který se skláněl nad řadou náhrobků poblíž zdi vzadu za kostelem. Když se Pentlička přiblížila, narovnal se a otočil.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil potěšené.

„Dobré odpoledne,“ řekla Pentlička a dodala: „Prohlížela jsem si kostel.“

„Poznamenaný viktoriánskými úpravami,“ pravil farář.

Měl příjemný hlas a milý úsměv. Vypadal na sedmdesát, ale Pentlička si pomyslela, že nebude zase až tak starý, i když trpěl revmatismem a sotva se držel na nohou.

„V době královny Viktorie bylo příliš mnoho peněz,“ řekl farář. „Příliš mnoho kovářů. Byli zbožní, ale naneštěstí neměli vkus a žádné umělecké cítění. Viděla jste to východní okno?“ otrásl se.

„Ano,“ odpověděla Pentlička. „Příšerné.“

„V tom s vámi nesmím souhlasit. Jsem duchovní,“ dodal poněkud zbytečně.

„Chápu vás,“ řekla Pentlička uctivě. „Už jste tu dlouho?“

„Deset let, mé dítě,“ řekl. „Je to dobrá farnost. Dobří lidé, všichni do jednoho. Byl jsem tu moc šťastný. Moje bohoslužby se jim ale moc nelíbí,“ dodal smutně. „Dělám, co můžu, ale pochopitelně nemohu předstírat nějaké moderní myšlenky nebo názory. Posadte se,“ vyzval Pentličku a ukázal na blízký náhrobek.

Pentlička se ráda posadila a farář se usadil na jiném náhrobku poblíž.

„Nevydržím stát příliš dlouho,“ pravil omluvně. „Mohu pro vás něco udělat nebo jen projíždíte kolem?“

„Jenom tak projíždím,“ odvětila Pentlička. „Řekla jsem si, že se podívám na kostel. Trochu jsem autem zabloudila tady na těch cestách.“

„Ano, ano. Je velmi obtížné se tu vyznat. Hodně ukazatelů je polámaných a obce se nenamáhají s jejich opravou, i když je to jejich povinnost. Ale já nevím, jestli je to vlastně nutné. Lidé, kteří zabloudí na tyto cesty, zpravidla nemají v úmyslu dostat se na nějaké určité místo. Ti, co to v úmyslu mají, zůstávají na hlavních silnicích.“

Je to příšerné. Zvláště ta nová dálnice. Aspoň já si to myslím. Rychlost, hluk a bezohlednost. Ale co, neposlouchejte mě. Jsem starý nerudný dědek. Že neuhodnete, co jsem tu dělal?“ pokračoval klidně.

„Viděla jsem, že si prohlížíte některé náhrobky,“ řekla Pentlička. „Byli tu snad nějakí vandalové? Že by je

mládež poničila?“

„Ne. I když chápu, že člověka dnes napadají takové věci, když vidí ty rozmlácené telefonní budky a podobně. Ty děti musí být chudáci, když neznají nic lepšího. Nenapadne je nic zábavnějšího než rozbíjet věci. To je smutné, že? Velmi smutné. Ne,“ řekl. „Nic takového se zde nestalo. Chlapci zde v okolí jsou hodní, všichni. Ne, já jsem jenom hledal hrob dítěte.“

Pentlička se na svém náhrobku zavrtěla. „Hrob dítěte?“ zeptala se.

„Ano. Dostal jsem dopis od jakéhosi majora Waterse. Ptal se mě, jestli tu náhodou někde není pohřbené dítě. Díval jsem se do farní matriky, samozřejmě, ale žádný takový záznam tam není. A tak jsem šel ven a díval jsem se na náhrobky. Víte, říkal jsem si, že snad ten pisatel znal špatně jméno, nebo se spletl.“

„Jaké to dítě mělo křestní jméno?“ zeptala se Pentlička.

„To nevěděl. Snad Julia po matce.“

„Jak staré bylo?“

„Ani to nevěděl – celá věc je poněkud mlhavá. Myslím, že se musel splést už s naší vesnicí. Nepamatuji se, že by tu kdy nějaký Waters žil, ani jsem o žádném neslyšel.“

„Co třeba Warrender?“ navrhovala Pentlička, když si vzpomněla na nápisy uvnitř kostela. „Kostel je plný jejich jmen a tady venku na náhrobcích je jich taky dost.“

„Ne, tahle rodina už vymřela. Měla zde výstavní sídlo, pocházelo ze čtrnáctého století. Ale shořelo na troud, už to bude asi tak sto let, takže z toho usuzuji, že pokud nějaký Warrenderovi přežili, odešli odsud a už se nikdy nevrátili. Za viktoriánských dob postavili na tom místě nový dům. Někdy muž jménem Starke. Je to velmi ošklivý dům, ale říká se, že pohodlný. Velmi pohodlný. Koupelny a tak. Myslím, že takové věci jsou důležité.“

„To se mi zdá krajně podivné,“ řekla Pentlička, „že vám někdo napíše a ptá se na hrob dítěte. Někdo – příbuzný?“

„Otec toho dítěte,“ řekl farář. „Myslím, že to je nějaká válečná tragédie. Manželství, které se rozpadlo, když muž sloužil v cizině. Zatímco manžel bojoval někde v cizině, žena mu utekla s někým jiným. Narodilo se jí dítě, které nikdy neviděl. Dnes by už asi byla dospělá, kdyby byla naživu. Muselo se to stát před dobrými dvaceti lety.“

„Nezdá se vám to trochu dlouhá doba na to, aby po ní začal pátrat?“

„Vyrozuměl jsem, že ten muž se dověděl o existenci toho dítěte poměrně nedávno. Doneslo se to k němu čistě náhodou. Celá ta historka je velice podivná.“

„Co ho přivedlo na myšlenku, že dítě je pohřbeno zde?“

„Myslím, že mu to řekl někdo, kdo se poznal s jeho ženou během války, kdy mu pověděla, že bydlí v Sutton Chancelloru. To se stává, víte? Potkáte někoho, přítele nebo známého, kterého jste mnoho let neviděli, a někdy vám řeknou věci z minulosti, které byste se jinak nikdy nedověděla. Ale ta žena tu v současné době určitě nežije. Nikdo takového jména tu nežil od té doby, co jsem sem přišel. Ani v okolí, pokud vím. Samozřejmě, matka si mohla změnit jméno. Ale otec si najal právníky a vyšetřovací agenturu a snad budou nakonec schopni se něčeho dopátrat. Chce to čas –“

„To mrtvé dítě bylo vašet?“ zamumlala Pentlička.

„Promiňte, co jste říkala?“

„To nic,“ řekla Pentlička. „Nedávno mi někdo řekl: ‚To ubohé dítě bylo vašet. To člověka trochu zaskočí, když se ho někdo něco takového zeptá. Ale myslím, že ta stará dáma, která to pronesla, ani moc nevěděla, co vlastně říká.‘“

„To znám, to znám. Často se mi to také stává. Něco říkám a ve skutečnosti vlastně vůbec nevím, co tím mám na mysli. Velmi mrzuté.“

„Domnívám se, že víte úplně všechno o lidech, kteří tu dnes žijí?“

„No, opravdu toho není mnoho, co by člověk mohl znát. A proč? Chtěla byste o někom něco zjistit?“

„Zajímalo by mě, jestli tu někdy žila nějaká paní Lancasterová.“

„Lancasterová? Ne, nevzpomínám si, že bych to jméno někdy slyšel.“

„A pak je tu jeden dům – vyjela jsem si dnes jenom tak bez konkrétního cíle – jen tak, kam mě cesty zavedou –“

„To chápu. Ty cesty tady kolem jsou moc krásné. A můžete zde najít docela vzácné druhy. Myslím botanicky. Na zdejších mezích. Nikdo na zdejších mezích květiny ještě nesbíral. Žádní turisté ani nikdo jiný sem do našich končin nikdy nezavítají. Ano, párkrát jsem našel skutečné unikáty. Kakost prašný, například –“

„Byl tam takový dům u kanálu,“ přerušila ho Pentlička v obavě, že bude zavedena do rozhovoru o botanice. „Blízko malého můstku. Asi dvě míle odsud. Zajímalo by mě, jak se ten dům jmenuje.“

„Počkejte. Kanál a malý můstek, takových domů je tu víc. To bude Merricotův statek.“

„Nebyl to statek.“

„Aha, tak to musel být dům Perryových – Amose a Alice Perryových.“

„Ano,“ řekla Pentlička. „Pana a paní Perryových.“

„Ona vypadá pozoruhodně, že ano? Vždy mně připadala zajímavá. Velmi zajímavá. Má takový středověký obličej, nemyslíte? Bude hrát čarodějnici v naší hře, kterou tu budeme uvádět. Pro školní mládež, víte? Ona se skvěle hodí na čarodějnici, vypadá tak, nemám pravdu?“

„Ano,“ pravila Pentlička. „Jako hodná čarodějnice.“

„Přesně jak říkáte, drahoušku, máte úplnou pravdu. Ano, hodná čarodějnice.“

„Ale on –“

„Ano, ubohý chlapec,“ řekl farář. „Není úplně compos mentis, jak se říká – ale jinak úplně neškodný.“

„Oba byli moc laskaví. Pozvali mě dál na čaj,“ řekla Pentlička. „Ale mě by zajímalo, jak se ten dum jmenuje. Zapomněla jsem se jich na to zeptat. Oni bydlí jen v jedné jeho polovině, že ano?“

„Ano, ano. V části, kde bývala stará kuchyně. Říkají mu ‚U vody‘, myslím, ačkoli se domnívám, že původní název byl ‚V luhu‘. To je hezčí jméno, ne?“

„Komu patří ta druhá polovina domu?“

„Původně patřil celý dům Bradleyovým. Ale to už je pěkná řádka let. Ano, nejméně třicet nebo čtyřicet bych řekl. Prodal ho a pak byl znovu prodán a teď je již mnoho let prázdný. Když jsem sem přišel, používali ho jen jako víkendové sídlo. Měla ho nějaká herečka – snad slečna Margraveová. Moc se tu nevyskytovala. Jezdila sem jen občas. Nikdy jsem ji nepoznal. Do kostela nechodila. Párkrát jsem ji zahlédl z dálky. Působně stvoření. Velmi působně stvoření.“

„Komu to tedy vlastně patří nyní?“ trvala na svém Pentlička. „Nemám zdání. Možná je to stále její. Perryovi mají tu svoji část jen pronajatou.“

„Poznala jsem ho, víte,“ řekla Pentlička, „jakmile jsem ho uviděla. Mám totiž obraz toho domu.“

„Skutečné? To musí být jeden od Boscombeho, nebo se jmenoval Boscobel – nemohu si vzpomenout. Nějak tak se jmenoval. On byl z Cornwallu, velmi známý malíř. Mám pocit, že už nežije. Ano, jezdíval sem docela často. Všechno tady v okolí si naskicoval. Taky tu udělal pár olejů. Některé velmi působně krajinky.“

„Právě tenhle obraz,“ pokračovala Pentlička, „dostala jedna moje teta, která před měsícem zemřela. Dostala ho od paní Lancasterové. Proto jsem se vás ptala, jestli vám něco říká její jméno.“

„Lancaster? Lancaster. Ne, nezdá se, že bych si ho pamatoval. Ale znám někoho, koho se musíte zeptat. Naše drahá slečna Blighová. Slečna Blighová je velmi aktivní. Ví o farnosti všechno. Vede tu všechno. Ženský spolek, skauty i ochotníky – všechno. Zeptejte se jí. Ona je velmi aktivní, opravdu velmi aktivní.“ Farář vzdychl. Zdálo se, že aktivita slečny Blighové ho vyčerpává. „Ve vesnici jí říkají Nellie Blighová. Chlapci na ni někdy pokřikují Nellie Blighová, Nellie Blighová. Není to její pravé jméno. Jmenuje se nějak jako Gertruda nebo Geraldina.“

Slečna Blighová byla žena v tvrdém kompletu, kterou Pentlička prve zahlédla v kostele a právě si to k nim mířila svižným krokem. V ruce stále držela malou konev. Jak se přibližovala, zkoumala Pentličku všepřonikajícím zrakem, zrychlila tempo a začala rozhovor ještě dříve, než k nim dorazila.

„Hotovo,“ oznamovala prostě. „Měla jsem dnes docela shon. Ano, ano, docela shon. Jak víte, velebný pane, dělám kostel zpravidla po ránu. Ale dnes jsme měli farní schůzi a opravdu byste nevěřil, kolik to zabralo času! Víte, co tam bylo hádek. Někdy mám opravdu pocit, že lidé mají námitky jenom z dlouhé chvíle nebo pro legraci. Nejhorší byla paní Partingtonová. Chtěla všechno probírat úplně do podrobností a hlavně ji zajímalo, jestli jsme si nechali udělat dostatek nabídek i od jiných firem. Já myslím, že veškeré náklady budou tak minimální, že pár šilinků sem nebo tam nemůže hrát žádnou roli. A Burken-headovi byli vždy maximálně spolehliví. Opravdu si nemyslím, pane faráři, že byste měl sedět na tom náhrobku.“

„Domníváte se, že je to zneuctění?“ zeptal se farář.

„Ale kdepak, to jsem vůbec neměla na mysli. Mám na mysli ten kámen, jde z něj vlhko a chlad a to není ani trochu dobré na to vaše revma –“ Její pohled sklouzl stranou a utkvěl tázavě na Pentličce.

„Dovolte, abych vás představil slečně Blighové,“ řekl farář. „To je – to je –“ zaváhal.

„Paní Beresfordová,“ řekla Pentlička.

„Ach ano,“ řekla slečna Blighová. „Viděla jsem vás před chvílí v kostele. Prohlížela jste si to tam, že? Byla bych přišla a pohovořila s vámi, upozornila bych vás na jednu dvě zajímavosti, ale měla jsem tak naspěch, abych dokončila práci.“

„Měla jsem přijít já a pomoci vám,“ řekla Pentlička nejsladším hlasem. „Ale asi by vám to nebylo moc platné, protože jsem viděla, že přesně víte, kam co dát.“

„Ano, i teď je to od vás hezká nabídka, ale máte úplně pravdu. Děláme v kostele květinovou výzdobu už – oh, teď si ani nevzpomenou, kolik vlastně let. O svátcích necháváme školní děti, aby udělaly svoji vlastní výzdobu, ale ti chudáčci nemají nejmenší představu, co kam dát. Myslím, že by se jim v tom mělo trochu pomáhat, ale paní Peaková je zásadně proti pomáhání. Tvrdí, že se tím kazí jejich iniciativa. Bydlíte tady?“ zeptala se Pentličky.

„Jedu do Market Basingu,“ řekla Pentlička. „Možná byste mi tam mohla poradit nějaký pěkný, klidný hotel.“ „Mám dojem, že budete trochu zklamaná. Je to jen městečko s obchody, víte? Na turistický ruch není moc zařízení. U Modrého draka je dvouhvězdičkový hotel, ale myslím, že to v těchto podmínkách vůbec nic neznamena. Myslím si, že U Beránků to budete mít lepší. Určitě klidnější. Zdržíte se dlouho?“

„Kdepak,“ řekla Pentlička. „Jen den nebo dva, než se tu porozhlédnu po okolí.“

„Obávám se, že toho tu není moc k vidění. Žádné historické památky ani přírodní zajímavosti. Toto je čistě zemědělský venkov,“ řekl farář. „Ale tichý, velice tichý. Jak jsem říkal, rostou tu velice zajímavé rostliny.“

„O ano,“ pravila Pentlička. „Slyšela jsem o tom a mám v úmyslu nasbírat nějaké vzácné druhy v přestávkách, kdy zrovna nebudu pátrat po nějakém domě,“ dodala.

„To zní zajímavě,“ řekla slečna Blighová. „Máte se v úmyslu se tu někde v sousedství usadit?“

„Ještě jsme se s manželem nerozhodli,“ řekla Pentlička. „A máme spoustu času. Nepůjde do důchodu ještě minimálně dalších osmnáct měsíců. Ale myslím, že je užitečné už teď se trochu porozhlédnout. Já osobně si myslím, že je lepší zůstat pár dní na jednom místě, opatřit si seznam vhodných nemovitostí v okolí a všechny je postupně objet. Jet z Londýna na jeden den, podívat se jen najeden dům mi připadá dost únavné.“

„Aha, vy máte vlastní auto?“

„Ano,“ řekla Pentlička. „Mám v úmyslu navštívit zítra dopoledne nějakou realitní kancelář v Market Basingu. Tady ve vsi se asi nikde nedá přenocovat, že?“

„Ale ovšem, je tu paní Copleighová,“ pravila slečna Blighová. „Ubytovává hosty přes léto, víte. Prázdninové návštěvníky. Je úžasně čistotná. Všude má pořádek. Pochopitelně, poskytuje jen nocleh a snídani, možná nějaké lehké jídlo k večeři. Ale nejsem si jistá, jestli někoho ubytuje před začátkem prázdnin.“

„Snad bych ji mohla navštívit a zeptat se?“ řekla Pentlička.

„Je to pozoruhodná žena,“ přidal se farář. „Má velice hbitý jazyk. Neustále mluví, nepřestane ani na minutku.“

„V takovýchto malých vesnicích jsou drby a klábosení běžná věc,“ řekla slečna Blighová. „Myslím, že když to pomůže paní Beresfordové, tak to bude stát za to. Mohla bych ji doprovodit k paní Copleighové, abych viděla, jaké jsou vyhlídky.“

„To by od vás bylo moc laskavé,“ poděkovala Pentlička.

„Takže jdeme,“ řekla rychle slečna Blighová. „Na shledanou, pane faráři. Stále ještě pátráte? Je to smutný úkol a patrně nebude lehké ho úspěšně splnit. Opravdu se mi zdá, že to byl krajně nesmyslný dotaz.“ Pentlička se rozloučila s farářem a sdělila mu, že by byla velice potěšena, kdyby mu mohla v pátrání nějak pomoci.

„Mohu klidně prohlížet náhrobky hodinu nebo dvě. Na svůj věk mám velmi dobré oči. Hledáte jenom jméno Waters?“

„Nejenom,“ řekl farář. „Myslím, že i věk je důležitý. Mělo by to být dítě kolem sedmi let. Dívka. Major Waters se domnívá, že matka mohla změnit jméno a tak pravděpodobně dítě mohlo být známé rovněž pod novým jménem. A tak je to celé komplikované tím, že nikdo netuší, jaké jméno by to mohlo být.“

„Celá ta záležitost se mi jeví jako naprosto nesmyslná, pokud mohu soudit,“ řekla slečna Blighová. „Neměl jste nikdy slíbit, že v tom něco podniknete, pane faráři. Taková věc je úplně absurdní.“

„Ten chudák je z toho celý pryč,“ řekl farář. „Pokud tomu dobře rozumím, je to velmi smutná historie. Ale nesmím vás zdržovat.“

Když Pentlička odcházela pod dohledem slečny Blighové, pomyslela si, že třebaže je paní Copleighová pověstná svou výřečností, těžko může hovořit více než slečna Blighová. Z jejích rtů se valil nepřetržitý proud rychlých a rozkazovacích výroků.

Domek paní Copleighové byl skutečně čistý a útulný, stranou od hlavní vesnické ulice, s upravenou zahradou. Před domem byl rovněž upravený záhon plný květin, do domu vedly nabílené schody a na dveřích byla dobře vycíděná mosazná klika. Paní Copleighová Pentličce připadla jako vystřižená z Dickensových románů. Byla malá a kulatá, takže se při chůzi spíš valila jako gumový míč. Měla bystré a jiskřivé oči, blond vlasy, které jí ubíhaly z hlavy v četných kudrlinkách, a budila dojem nesmírné energie. Zpočátku dala najevo malé rozpaky – „No, víte, zpravidla ne. Říkáme s manželem, letní hosté, to je něco

jiného'. Každý je dnes ubytuje, pokud může. Ale v tuto roční dobu obvykle ne. Ne dřív než v červenci. Nicméně, pokud to je jen na pár dní a dáma by neměla nic proti tomu, že by to bylo poněkud neupravené –“

Pentlička přisvědčila, že proti tomu nic nemá. Paní Copleighová si ji důkladně prohlédla, přičemž nepřerušila proud konverzace, a pak řekla, že by snad dáma mohla jít nahoru, prohlédnout si pokoj a pak by se domluvily.

V tom okamžiku se slečna Blighová rozloučila, poněkud rozmrzelá, protože ještě nevytáhla z Pentličky všechny informace, které bylo záhodno vědět, jako odkud pochází, čím je její manžel, kolik je jí let, jestli má děti, a řadu dalších podrobností. Ale ukázalo se, že pořádá doma jakousi schůzku, které má předsedat, a byla vystrašena myšlenkou, že by ji v té funkci mohl někdo zastoupit.

„U paní Copleighové budete úplně v bezpečí,“ ujišťovala Pentličku. „Vím, že se o vás dobře postará. A co uděláme s vaším vozem?“

„Hned si pro něj dojdu,“ řekla Pentlička. „Jakmile mi paní Copleighová ukáže, kam ho nejlépe zaparkovat. Myslím, že bych ho mohla nechat před domem, ulice je docela široká, ne?“

„Můj muž to později zařídí za vás,“ řekla paní Copleighová. „Zaparkuje ho na dvoře. Tady, jak vede ta cestička, nebude nikomu vadit. Je tam přístřešek, pod který může zacouvat.“

Vše bylo v přátelském duchu zařízeno a slečna Blighová odspěchala na svoji schůzku. Na řadu přišla otázka večere. Pentlička se zeptala, je-li ve vsi nějaká hospoda.

„Není tu nic, kam by mohla dáma jít,“ pravila paní Copleighová. „Ale pokud by vám stačilo několik vajec, plátek šunky, snad i chléb a domácí džem –“

Pentlička uznala, že to by bylo vynikající. Pokoj byl malý, ale útulný a přívětivý, na stěně tapeta s růžovými poupaty, postel prostorná a pohodlná a všude vládla absolutní čistota.

„Ano, to je moc krásná tapeta, slečno,“ řekla paní Copleighová, která odhadla Pentliččin stav podle toho, že cestovala sama. „Vybrali jsme ji tak, aby se hodila pro novomanžele, kteří sem přijíždějí na svatební cestu. Je to takové romantické, jestli mi rozumíte.“

Pentlička souhlasila, že romantika je velmi důležitá.

„Mladí manželé dnes nemají moc na rozhazování. Ne tolik jako dřív. Víte, ona většina jich šetří na dům nebo už splácí půjčky. Nebo si koupí na splátky nábytek a na to, aby si mohli užívat na svatební cestě nebo něco podobného, jim už nezbyde. Jsou opatrní, většina mladých lidí. Nejedou rozházet všechny svoje peníze.“

Brebentila ještě, když hopsala dolů ze schodů. Pentlička si lehla do postele, aby si po poněkud náročném dni na půl hodinky zdřímla. Nicméně vkládala do paní Copleighové velké naděje a byla si jistá, že až se trochu vzpomene, bude schopna postupně zavést rozhovor k těm nejdůležitějším věcem. Určitě se doví vše o domě u kanálu, kdo tam kdy žil, kdo měl v okolí zlou či dobrou pověst, jaké se tam odehrály skandály a další podobné informace. Rozhodně si od ní slibovala víc než od pana Copleigha, který sotva otevřel pus. Jeho konverzace se omezovala na projevy přátelství, zpravidla znamenající souhlas. Někdy dával bručivějším tónem najevo i nesouhlas.

Pokud si Pentlička mohla povšimnout, byl docela spokojený s tím, že mluvení obstarávala jeho žena. Sám věnoval hovoru jen minimální pozornost, jeho mysl se více zaměstnávala plány na další den, kterýžto se ukázal být nákupním dnem.

Pro Pentličku se situace nemohla vyvíjet lépe. Vše se řídilo heslem: „Vy chcete informace, myje máme.“

Kvality paní Copleighové se vyrovnaly rádiu či televizi. Stačilo pouze otočit knoflíkem a slova začala plynout doprovázena mohutnou gestikulací a mimikou. Nejen její postava připomínala gumový míč, ale i obličej vypadal jako vymodelován z pryže. Karikatury lidí, o kterých hovořila, se před Pentličkou doslova zrcadlily v jejím obličej.

Pentlička snědla slaninu a vejce, zajedla to silným krajícem chleba s máslem, pochválila domácí borůvkové želé, své nejoblíbenější, jak přesvědčivě tvrdila, a ze všech sil se snažila vstřebat záplavu informací, která se na ni valila, a to tak, aby si později mohla udělat poznámky do svého notesu. Před jejím zrakem se rozprostřelo celé panoráma dějin tohoto venkovského kraje.

Líčení bylo poněkud komplikované tím, že postrádalo časové uspořádání. Paní Copleighová skákala z doby před dvaceti lety do doby dva roky staré, odtud skočila na události před dvěma měsíci a pak zase někam do dvacátých let. Bylo potřeba to celé pěkně utřídit. Pentlička si dělala starosti, zda z toho nakonec vůbec něco bude mít.

První knoflík, který stlačila, nepřinesl kýžený výsledek. Byla to zmínka o paní Lancasterové.

„Myslím, že pocházela tady odněkud,“ pravila Pentlička a dala si záležet, aby to znělo pokud možno lhostejně. „Měla obraz, velmi krásný obraz od nějakého umělce, který byl v těchto končinách dobře znám.“

„Jak jste říkala, že se jmenovala?“

„Nějaká paní Lancasterová.“

„Ne, na žádné Lancasterovy odsud si nevzpomínám. Lancaster. Lancaster. Vzpomínám si, že nějaký pán tu měl autohavárii. Ne, to byl ten automobil. Značka Lancaster. Žádná paní Lancasterová. Nemohla by to být slečna Boltonová? Ted by jí bylo kolem sedmdesátky. Možná že si vzala pana Lancastera. Odešla odsud a cestovala po světě a slyšela jsem, že si někoho vzala.“

„Myslím, že ten obrázek, co dala mé tetě, maloval pan Boscobel,“ řekla Pentlička. „To želé je opravdu výtečné.“

„Nedávám do toho žádné jablka jako většina lidí. Říkají, že to zlepší jeho chuť, ale ve skutečnosti všechnu chuť přebije.“

„Ano,“ pravila Pentlička. „Zcela s vámi souhlasím. Úplně přebije.“

„Jak jste říkala to jméno? Bylo to nějak na B, ale nerozuměla jsem vám.“

„Nějak jako Boscobel.“

„Aha, už si vzpomínám. Pan Boscowan se jmenoval. Počkejte, to muselo být aspoň před patnácti lety, co byl tady. Pobýval tu párkrát během několika let. Líbilo se mu tady. Pronajal si menší domek. Jeden z těch domků, co měl sedlák Hart pro svoje dělníky. Ale obec postavila nové domky. Čtyři nové domky pro zemědělské dělníky.

Byl to opravdový umělec,“ řekla paní Copleighová. „Nosíval moc legrační pláště. Něco jako samet nebo man-šestr. Měl díry na loktech a nosil žlutou nebo zelenou košili. Měl moc rád barvy. Jeho obrazy se mi moc líbily, opravdu. Jeden rok je tu vystavoval. Bylo to, myslím, někdy kolem Vánoc. Ale vlastně ne, muselo to být v létě. Nikdy tu přes zimu nebyl. Ano, moc pěkné. Nic vzrušujícího, víte? Jenom domky, pár stromů, krásy, co koukají přes plot. Ale všechno krásné, tiché a vyvedené v nádherných barvách. Ne jako dnes ti někteří moderní umělci.“

„Jezdívá sem hodně umělců?“

„Ani ne. Nestojí to za řeč. Jezdí sem na léto jedna nebo dvě dámy a občas skicují, ale já o nich nemám valné mínění. A před rokem tu byl nějaký mladík, který se nazýval umělcem. Holil se nedbale. Nemohu říct, že by se mi nějaký z jeho obrazů líbil. Divoké barvy naplácané beze smyslu. Nic na tom nešlo rozeznat. Ale prodal těch obrazů hodně. A přitom nebyly vůbec levné.“

„Mělo to být pět liber,“ skočil poprvé do rozhovoru pan Copleigh, a to tak náhle, že Pentlička úplně nadskočila.

„Můj manžel chce říct,“ ujala se paní Copleighová role tlumočnicka, „že žádný z obrazů by neměl stát víc než pět liber. Obrazy obvykle nestojí víc. To má na mysli, je to tak, Georgi?“

„Hm,“ řekl George.

„Pan Boscowan namaloval obraz toho mostu a domu za kanálem – U vody nebo V luhu, jmenuje se to tak? Přijela jsem dnes tou cestou.“

„Aha, přijela jste po té cestě? To ani není silnice, vidíte? Moc úzká. Je to tam moc o samotě. Já bych tam nechtěla bydlet. Velká samota. Souhlasíš, Georgi?“

George vydal zvuk vyjadřující nesouhlas a možná i lehké opovržení nad ženskou ustrašeností.

„Bydlí tam Alice Perryová, že?“ zeptala se paní Copleighová.

Pentlička opustila zkoumání pana Boscowana a pokračovala názorem na Perryovy. Byla přesvědčena, že je vždy lepší následovat paní Copleighovou, která skáče z jednoho na druhé.

„Je to podivný pár,“ řekla paní Copleighová.

George vydal souhlasný zvuk.

„Starají se jen o sebe. Do ničeho se nemíchají. Alice Perryová chodí a kouká, jako by kolem nic neexistovalo.“

„Bláznivá,“ řekl pan Copleigh.

„No, to bych tedy neřekla. Ona vypadá jako blázen, to jo. To dělají ty vlasy, co jí vlajou všude kolem. A většinou nosí mužské kabáty a velké gumovky. A říká divné věci a občas odpovídá na něco jiného, než co se jí ptáte. Ale neřekla bych, že je blázen. Trochu divná, to je vše.“

„Mají ji lidé rádi?“

„Nikdo ji pořádně nezná, i když už tu bydlí řadu let. Povídá se o ní spousta báchorek, ale klepy jsou všude.“

„Jaké báchorky?“

Paní Copleighová nikdy neodmítala přímé otázky, jelikož byla příliš dychtivá odpovědět.

„Říká se, že po nocích vyvolává duchy. U kulatého stolku. A pak se také povídá o podivných světlech, která se v noci pohybují po domě. Ona prý čte hodně tajemných knih. S obrázky – samé kruhy a hvězdy.

Jestli chcete vědět, co si myslím já, pak je to Amos Perry, kdo není tak úplně v pořádku.“

„On je jen jednoduchý,“ řekl pan Copleigh shovívavě.

„No, můžeš mít pravdu. Ale o něm se taky jednou vedly řeči. Posedlý zahrádkou, ale nic o tom neví.“

„Oni mají jen polovinu domu, že?“ řekla Pentlička. „Paní Perryová byla tak laskavá a pozvala mě dál.“

„Pozvala vás? Opravdu? Nevím, jestli já bych šla ráda do toho domu,“ podivila se paní Copleighová.

„Jejich část je v pořádku,“ řekl pan Copleigh.

„Ta druhá půlka není v pořádku?“ zeptala se Pentlička. „Ta, co je na stranu ke kanálu?“

„Namluvila se kolem toho spousta řečí. Nikdo tam samozřejmě už mnoho let nebydlí. Říká se, že je tam něco podivného. Moc historek se vyprávělo. Ale když na to přijde, jsou to příběhy, které si nikdo tady nepamatuje. Všechno se odehrálo moc dávno. Dům byl postaven před více než sto lety, víte? Říká se, že ho postavil nějaký šlechtic od dvora pro jednu moc krásnou dámu.“

„Od dvora královny Viktorie?“ ptala se Pentlička se zájmem.

„Neřekla bych, že od ní. Ona byla zvláštní, stará královna. Ne, já bych řekla, že to bylo předtím. Za doby jednoho z těch Jiří. A ten šlechtic sem za ní jezdil a říká se, že se jedné noci pohádali a on jí prořízl hrdlo.“

„Odporné,“ řekla Pentlička. „A pověsili ho za to?“

„Ne. Kdepak, nic takového. Povídá se, že se zbavil těla tak, že ji zazdil do krbu.“

„Zazdil ji do krbu!“

„Někdy se vypráví, že ona byla jeptiška a že utekla z kláštera a proto byla zazděna. To se v kláštorech dělá.“

„Ale jeptišky ji přece nezazdily?“

„Ne, ne. Udělal to on. Její milenec to byl. Říká se, že zazdil celý krb a navrch přibil velký plát železa. Tak jako tak, už ji nikdy znovu nespátřili procházet se v jejích překrásných šatech. Někdo říkal, pochopitelně, že odjela pryč – s ním. Odjeli žít do města nebo někam jinam. Lidé slýchávali zvuky a viděli světla v domě a někteří se začali tomu místu po setmění vyhýbat.“

„A co se dělo později?“ dotazovala se Pentlička, neboť cítila, že jít dále, před vládu královny Viktorie, je přece jen trochu moc vzdálené od toho, po čem se pídila.

„No, přesně nevím, semlelo se toho tam moc. Myslím, že když pak došlo k prodeji, koupil to chlápek jménem Blodgick. Nepobyl si moc dlouho. Nazývali ho jemnostpán statkář. To proto, že se mu líbil dům, ale půda mu nebyla k ničemu, nevěděl, co si s ní počít. Takže to zase prodal. Častokrát se měnil majitel. Pokaždé přišli stavitelé a dělaly se modernizace – nové koupelny a tak. Pak to měl pár, který pěstoval kuřata. Myslím, že v té době začal dům postupně získávat pověst, že nosí smůlu. Ale to všechno se stalo ještě o pár let dříve, než já pamatuji. Myslím, že pan Boscowan dokonce jednou sám uvažoval, že by to koupil. To bylo v době, kdy dům maloval.“

„Kolik bylo panu Boscowanovi, když tu pobýval?“

„Řekla bych tak čtyřicet, možná malinko přes. Svým způsobem vypadal velice dobře, i když začínal trochu tloustnout. Pro děvčata byl ale stále dost přitažlivý.“

„Hm,“ řekl pan Copleigh. Tentokrát to mělo varovný nádech.

„Víme všichni, co jsou umělci zač,“ prosazovala svou paní Copleighová. „Často jezdí do Francie a pochyť francouzské manýry.“

„On nebyl ženatý?“

„Ne, tenkrát nebyl. Když sem přijel prvně. Trochu se zajímal o dceru paní Charringtonové, ale nic z toho nebylo. Ona byla rozkošná dívenka, ale pro něj trochu moc mladá. Nebylo jí více než nějakých dvacet pět.“

„Kdo byla paní Charringtonová?“ Pentlička si připadala poněkud zmatená uvedením této nové postavy. Co tu k čertu vlastně hledám, napadlo ji, když ji náhle zalila vlna únavy. Jenom poslouchám spoustu drbů o místních lidech a představuji si věci, na kterých není ani trocha pravdy jako na té vraždě. Teď to vidím. Začalo to tím, že se milé, ale trochu pomatené babce začala plést v hlavě skutečnost s historkami, které jí vyprávěl pan Boscowan nebo někdo, kdo jí obraz daroval. Vyprávěl jí o domu a o pověstech, které o něm kolovaly, o někom zazděném zaživa v krbu a z nějakého důvodu si představila, že to bylo dítě. A já tu teď bloumám a objevuji Ameriku. Tommy mi říkal, že jsem blázen, a měl docela pravdu – Ja.jsem blázen. Cekala na vhodnou přestávku v nezadržitelném proudu řeči paní Copleighové, aby se mohla zvednout, dát jim dobrou noc a odebrat se nahoru do postele.

Paní Copleighová však byla stále při chuti.

„Paní Charringtonová? Ta bydlela nějakou dobu v domě V luhu. Paní Charringtonová s dcerou. Myslím, že byla vdova po nějakém důstojníkovi. Byla na tom špatně, ale dům byl k pronajmutí hrozně levně.

Hodně dělala na zahrádce. Moc ráda zahradničila. Horší už to bylo s udržováním pořádku doma. To jí

moc nešlo. Párkrát jsem jí jela pomoci, ale k ničemu to nebylo. Nestačila jsem na to. Víte, musela jsem jezdit na kole. Je to přes dvě míle a autobus tou cestou žádný nejede.“

„Bydlela tam dlouho?“

„Myslím, že ne víc než nějaké dva tři roky. Když přišly problémy, dostala strach. Měla trápení se svojí dcerkou. Lilian se jmenovala.“

Pentlička si lokla silného čaje, který dostala po večeři, a rozhodla se, že než se odebere na lože, skoncuje s paní Charringtonovou.

„Jaké starosti s dcerou? Pan Boscowan?“

„Ne, to nebyl pan Boscowan, kdo jí způsobil problémy. Tomu jsem nikdy nevěřila. Podle mě to byl ten druhý.“

„Jaký druhý?“ ptala se Pentlička. „Někdo místní, kdo tady žil?“

„Neřekla bych, že bydlel v těchto končinách. Byl to někdo, koho potkala v Londýně. Odjela tam studovat balet. Nebo nějaké jiné umění? Zařídil jí to pan Boscowan, aby ji přijali na nějakou školu. Myslím, že se jmenoval Slate.“

„Slade?“ opravila ji Pentlička.

„To je možné. Nějaké takové jméno. Ale to je jedno, jezdila tam, a tak se seznámila s tím chlápkem, ať už to byl kdokoli. Její matce se to nelíbilo. Zakázala jí, aby se stýkala. Jako by to bylo co platné. Ona byla v jistém směru docela hloupá a naivní. Jako ženy důstojníků často bývají, víte? Myslela si, že dcera poslechne, co jí nařídí. Zaspala dobu. Byla sice v Indii a tak, ale pokud se týká mladého přitažlivého muže, naprosto podcenila situaci. Nevěděla, že když nebude na dceru neustále dohlížet, ta udělá za jejími zády přesně opak, než si přála. Začal za ní jezdit sem a setkávali se venku.“

„A tak se dostala do problémů, že ano?“ řekla Pentlička. Doufala, že tímto všeobecně přijímaným eufemismem neurazí smysl paní Copleighové pro počestnost.

„Musel to být on, tím jsem si jistá. Nakonec to bylo jasné jako facta. Viděla jsem mnohem dříve než její matka, jak se věci mají. Ona byla překrásná. Vysoká a půvabná. Ale myslím, že nepatřila k těm, kteří dovedou čelit nesnázím. Zhroutila se, víte? Chodila kolem tak nějak divoce a mluvila pro sebe. Osobně si myslím, že se k ní ten chlap nechoval pěkně. Když se dověděl, co se přihodilo, sbalil se a zmizel pryč. Samozřejmě, opravdová matka by si ho našla, promluvila by s ním a vyjasnila mu, jaké jsou jeho povinnosti, ale paní Charringtonová neměla ten elán, aby něco takového uskutečnila. Byla ale natolik chytrá, aby dceru odvezla pryč odsud. Zamkla dům a ten se posléze dostal do prodeje. Později se vrátili, aby si odvezly své věci, ale vůbec nezašly do vesnice a nikomu nic neřekly. Nikdy se už pak nevrátily, ani jedna. Pak se tu začala říkat taková historka. Dodnes nevím, jestli na ní bylo něco pravdy.“

„Lidé si vymyslí cokoli,“ řekl nečekaně pan Copleigh.

„To máš pravdu, Georgi. Přesto mohla být pravdivá.“

Takové věci se stávají. A jak říkáš, ta dívka se mi nezdála, že by to v hlavě měla úplně v pořádku.“

„Jaká historka?“ dožadovala se Pentlička.

„Nevím, jestli bych to vůbec měla říkat. Už je to dlouhá doba a nerada bych říkala něco, o čem nevím, jestli je úplně pravda. Rozšiřovala to tady Louisa od paní Badcockové. To byla hrozně prolhaná holka. Ta toho napovídala. Ničemu z toho se nedalo věřit.“

„Ale co to tedy bylo?“ řekla Pentlička.

„Říkala, že tahle Charringtonovic dcera zabila dítě a potom i sebe. A že prý se z toho její matka zbláznila –žalem. A její příbuzní ji museli dát do ústavu.“

Pentlička se znovu cítila trochu zmatená. Připadala si, jako když se s ní točí židle. Mohla by snad paní Charringtonová být paní Lancasterová? Změnila si jméno a je pomatená, protože na ni dolehla tragédie dcery? Hlas paní Copleighové se linul zatvrzele dál.

„Já osobně jsem tomu nikdy nevěřila ani slovo. Ta Badcockovic holka by si dokázala vymyslet cokoli. Ostatně, v té době jsme takové klepy a pomluvy ani pořádně nevnímali – měli jsme strach z jiných věcí. Byli jsme vyděšeni k smrti, celý kraj byl pryč z toho, co se tu opravdu dělo.“

„Proč? Co se dělo?“ divila se Pentlička. Co by se mohlo tak strašného přihodit v okolí klidné vísky, jakou byl Sutton Chancellor?

„Řekla bych, že jste o tom tehdy musela číst v novinách. Počkejte, to muselo být aspoň před dvaceti lety. Určitě jste o tom četla. Vraždy dětí. Nejdřív malá devítiletá holčička. Jednoho dne se nevrátila domů ze školy. V celém sousedství z toho byl rozruch, všichni ji hledali. Nalezli ji v Dingley Copse. Byla uškrcena. Ještě dnes mám z toho husí kůže, když na to pomyslím. Tak to bylo poprvé, a pak za tři týdny další. Tentokrát to bylo na druhou stranu od Market Basingu. Ale stále se dá říct, že to bylo v rámci okresu. Pro muže s autem by to nebyl problém.“

A pak přicházely další. Někdy za měsíc, někdy za dva. A pak další. Jen pár mil odsud, téměř ve vesnici.“

„Zjistila policie – měl někdo tušení, kdo to byl?“

„Snažili se ze všech sil,“ řekla paní Copleighová. „Brzy zadrželi nějakého muže. Někoho z druhé strany od Market Basingu. Říkali, že jim pomohl při vyšetřování. Víte, jak to vždycky píšou. Mysleli si, že už ho mají. Pak chytli dalšího a pak zase, ale vždycky po dvaceti čtyřech hodinách ho museli nechat jít. Zjistili, že ten to být nemohl, že nemohl být na tom místě, nebo mu někdo poskytl alibi.“

„To nemůžeš vědět. Liz,“ ozval se pan Copleigh. „Oni mohli vědět docela dobře, kdo to byl. A já bych řekl, že to věděli. To se stává často, aspoň jsem to slyšel. Policie ví, kdo je pachatel, ale nemůže mu to prokázat.“

„Za to můžou manželky, tak je to,“ řekla paní Copleighová. „Manželky nebo matky nebo dokonce otcové. Ani policie nic nezmůže, bez ohledu na to, co si myslí. Matka řekne: ‚Můj syn byl ten den u nás na večeři‘ nebo mladá paní tvrdí, že šli ten večer do kina a byla s ním celou dobu, nebo otec řekne, že byli spolu ten den na vzdáleném poli a něco dělali. S tím nemůžete nic dělat. Můžou si myslet, že otec, matka nebo milanka lžou, ale pokud se neobjeví někdo, kdo odpřisáhne, že viděl toho kluka nebo muže nebo kohokoli někde jinde, tak se nedá nic dělat. To byla hrozná doba. Všichni jsme tu byli jak na jehlách. Jak jsme slyšeli, že se pohřešuje další dítě, hned jsme organizovali pátrání.“

„Ano, tak to bylo,“ řekl pan Copleigh.

„Když byli všichni pohromadě, vyšlo se ven a hledalo se. Někdy ji našli hned, někdy ji nemohli najít po celé týdny. Někdy se stávalo, že se nakonec našla někde docela blízko domova v místě, kde si všichni mysleli, že se už určitě hledalo. Musel to být nějaký šílenec. Je to příšerné,“ řekla paní Copleighová ve spravedlivém hněvu. „Příšerné, jak může takový člověk vůbec existovat! Měli by je postřílet. Nebo by je měli taky uškrtit. Sama bych to udělala, kdyby mi to někdo dovolil. Každého, kdo týrá a zabíjí děti. K čemu to je, zavřít je do cely v blázinci a poskytnout jim všechno pohodlí a vymoženosti? A pak dřív či později je stejně pustí, řeknou, že jsou vyléčení, a pošlou je domů. Něco takového se stalo někde v Norfolku. Moje sestra tam bydlí a povídala mi o tom. Vrátil se domů a za dva dny už to udělal znovu. Ti doktoři jsou taky blázni, když si myslí, že někdo je vyléčený a kdepak – není.“

„A vy nemáte tušení, kdo to mohl být tady?“ zeptala se Pentlička. „Myslíte si, že to byl někdo cizí?“

„My ho možná neznali. Ale musel to být někdo, kdo žil v okruhu – no, maximálně dvacet mil kolem.“

Nemusel být přímo z naší vesnice.“

„Ty sis vždycky myslela, že byl. Liz.“

„A divíš se?“ řekla paní Copleighová. „Člověk si vždycky myslí, že je to někdo ze sousedství, protože má strach. Začala jsem si prohlížet lidi. Tys to dělal taky, Georgi. Říkáte si v duchu, zajímalo by mě, jestli by to nemohl být tenhle chlápek, poslední dobou vypadá trochu divně. Takové věci vás napadají.“

„Já si vůbec nemyslím, že musel vypadat nějak divně,“ řekla Pentlička. „Pravděpodobně vypadal jako každý druhý.“

„Ano, na tom může něco být. Slyšela jsem, že prý se to nedá poznat, nikdo by prý netušil, že ten člověk je cvok. Ale když to pak vyjde najevo, lidé tvrdí, že hned viděli, jak měl v očích takový divný lesk.“

„Jeffreys, to byl v té době seržant u policie,“ pravil pan Copleigh, „ten vždycky říkal, že má silné podezření, kdo by to mohl být, ale nic se nedalo dělat.“

„Nikdy nikoho nechytili?“

„Ne. Trvalo to přes půl roku, možná skoro rok. Pak to celé přestalo. A od té doby se tu už nic takového nikdy nestalo. Ne, myslím, že se musel odstěhovat. Odjel nadobro pryč. Proto si lidé myslí, že tuší, kdo to mohl být.“

„Myslíte kvůli tomu, že se někdo odstěhoval z okresu?“

„Ano, to pochopitelně vyvolalo řeči. Lidé řeknou: ‚To mohlo být tak a tak.‘“

Pentlička váhala, má-li položit další otázku, ale usoudila, že při zaujetí paní Copleighové je lepší počkat, až se vypovídá.

„Koho jste vy podezírali?“

„Je to už tak dávno, že to je těžké říct. Ale některá jména tenkrát padla. Mluvílo se o tom a spekulovalo. Tak někteří si mysleli, že to mohl být pan Boscowan.“

„Opravdu?“

„Ano, byl to umělec a všichni umělci jsou trochu divní. To se říkalo. Ale já si nemyslela, že by to byl on!“

„Víc lidí říkalo, že to byl Amos Perry,“ vložil se do rozhovoru pan Copleigh.

„Manžel paní Perryové?“

„Ano. Ten je opravdu divnej, víte, primitiv. Je to typ chlápka, který by to mohl udělat.“

„A žili tu v té době už Perryovi?“

„Ano. Sice ne v domě V luhu, ale měli domek čtyři pět mil odsud. Policie ho sledovala, tím jsem si jistej.“
„Ale nikdy mu nic nedokázali,“ řekla paní Copleighová. „Jeho žena se za něj vždy postavila. Byl s ní doma celý večer, to říkala vždycky. Občas si zašel do hospody, v sobotu večer. Ale žádná z těch vražd se nestala v sobotu večer, takže z toho nebylo nic. Kromě toho, Alice Perryová je typ, kterému musíte věřit, když svědčí. Nikdy by se nepodřekla ani nezhroutila. Nepodařilo by se ji vystrašit. Ostatně, on to není. Nikdy jsem tomu nevěřila. Víím, že nemám nic, čím bych to potvrdila, ale mám takový pocit, že kdybych měla na někoho ukázat prstem, tak by to byl sir Philip.“

„Sir Philip!“ Pentlička se znovu udělaly mžítka před očima. Další postava na scéně. Sir Philip. „Kdo je to sir Philip?“ zeptala se.

„Sir Philip Starke – bydlí nahoře ve Warrenderově domě. Když tam Warrenderovi žili, říkalo se tomu Stará rychta. Na hřbitově můžete vidět hroby Warrenderů a v kostele pamětní desky. Warrenderovi tu žili odnepaměti, určitě už od časů krále Jakuba.“

„Je sir Philip příbuzný s Warrenderovými?“

„Ne. Ten vydělával peníze ve velkém stylu, on nebo jeho otec. Snad nějaké železářny. Sir Philip byl divný patron. Továrny měl někde na severu, ale žil tady. Žil si sám pro sebe. Byl to samotář, jak se říká. Byl bledý, vychrtlý, samá kost a sbíral kytky. Byl to botanik. Sebral každou mrňavou, hloupou kytku, na kterou byste se ani nepodívala. Myslím, že o nich dokonce napsal knihu. Ano, byl chytrý, velmi chytrý. Jeho paní byla krásná a milá dáma, ale pořád vypadala nějak smutně. To jsem vždycky viděla.“

Pan Copleigh vydal jeden ze svých nesouhlasných zvuků. „Blbost,“ řekl. „Myslet si, že to byl sir Philip. Ten měl děti rád, sir Philip. Vždycky pro ně pořádal slavnosti.“

„Ano, to víím. Pořádal dětské dýchánky a měl pro ně spoustu krásných cen. Závody se lžičkou a vajíčkem – spousta jahod a šlehačky, čaje. On sám děti neměl, vííte? Často se zastavoval s dětmi na cestách a dával jim sladkosti nebo šestipenci, aby si nějaký ten mls mohly koupit. Ale já nevím. Já myslím, že to přeháněl. Byl to podivín. Myslím, že něco muselo být v nepořádku, když se jeho žena náhle sebrala a opustila ho.“

„Kdy ho jeho žena opustila?“

„Asi tak půl roku po tom, co všechny tyhle útrapy začaly. Tři děti byly v té době zavražděny. Lady Starkeová náhle odjela do jižní Francie a už se nikdy nevrátila. Nikdy byste to do ní neřekla. Byla to tichá dáma, spořádaná. Není možné, aby ho opustila kvůli nějakému jinému muži. Ta by to nikdy neudělala. Tak proč odjela a opustila ho? Vždycky jsem tvrdila, že to bylo proto, že něco věděla – na něco přišla –“

„On zde stále žije?“

„Jen nepravidelně. Přijede sem jednou dvakrát do roka. Dům je zavřený většinu roku, stará se o něj jenom správcová. Slečna Blighová z vesnice – ona bývávala jeho sekretářkou – o všechno se mu tu pořád stará.“

„A jeho žena?“

„Ta je mrtvá, chuděra. Zemřela brzy poté, co odjela do ciziny. V kostele je její pamětní deska. Muselo to pro ni být hrozné. Zkraje asi nic netušila, pak začala svého muže podezřívat a nakonec si možná byla téměř jistá. Nemohla to unést a tak odjela.“

„Jaký věci si ženský dokážou vybásnit!“ řekl pan Copleigh.

„Všechno, co říkám, je, že se sirem Philipem něco nebylo v pořádku. Měl tak rád děti a myslím, že v tom bylo něco nepřírozeného.“

„Ženské představy,“ pronesl pan Copleigh.

Paní Copleighová vstala a začala sklízet věci ze stolu.

„Už je načase,“ řekl její muž. „Tady dáma bude mít kvůli tobě divoké sny, jestli nepřestaneš vykládat zkazky, které se staly dávno a dnes už nemají s nikým z nás nic společného.“

„Bylo to velmi zajímavé,“ řekla Pentlička. „Ale už jsem strašně ospalá. Myslím, že bude nejlepší jít do postele.“

„My většinou chodíme spát brzo,“ řekla paní Copleighová. „A vy budete patrně unavená po tom dlouhém dnu.“

„To jsem. Jsem k smrti ospalá,“ zívla Pentlička. „Tak dobrou noc, děkuji vám za všechno.“

„Chcete ráno vzbudit a donést šálek čaje? V osm? Není to pro vás moc brzy?“

„Ne, to by bylo výborné,“ řekla Pentlička. „Ale jestli vás to nebude obtěžovat...“

„Kdepak, vůbec ne,“ odvětila paní Copleighová.

Pentlička se odvěkla nahoru do pokoje. Otevřela kufík, vzala si z něj několik věcí, které potřebovala, odstrojila se a padla do postele. To, co řekla paní Copleighové, byla naprosto pravda. Byla k smrti unavená. Všechno, co večer slyšela, se jí v hlavě mísilo jako podivný kaleidoskop, jako panoptikum

pohybujících se postav a hororových výjevů. Mrtvé děti – příliš mnoho mrtvých dětí. Pentlička potřebovala jen jedno mrtvé dítě za krbem. Krb by mohl mít něco společného s domem U vody. Dětská panenka. Dítě, které bylo zavražděno svou mladou dementní matkou, jejíž slabý mozek ještě více poznamenal útěk milence. Ach jo, jaké to používám romantické obraty, pomyslela si Pentlička. A všechno je to taková změť – čas je úplně pomíchaný – nikdo nemůže vědět, co se stalo před čím.

Nakonec přišel spánek a s ním sny. Někdo jako Lady ze Shallotu se díval z okna. Z komína se ozývaly škrábavé zvuky. Zpoza velkého železného plátu, který byl přibitý přes krb, se ozývaly rány. Údery železného kladiva Bing, bing, bing. Pentlička se probudila. Na dveře klepala paní Copleighová. Svižně vešla do pokoje, položila šálek s čajem k Pentliččině posteli a rozhrnula závěsy Doufala, že se Pentlička dobře vyspala. Pentlička se vyspala dobře. Nikdo nikdy nevypadal tak čile jako paní Copleighová, pomyslela si Pentlička. Ona divoké sny neměla.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Dopoledne v Market Basingu

„Tak jo,“ řekla paní Copleighová na odchodu z pokoje. „Další den před námi. To si říkám každé ráno, když se probudím.“

„Další den tady?“ přemýšlela Pentlička a usrkávala horký čaj. „Zajímalo by mě, jestli ze sebe dělám úplného idiota...? Možné to je... Kéž by tu byl se mnou Tommy, abych se s ním mohla poradit. Ten včerejší večer mě dočista zmátl.“

Dříve než opustila pokoj, poznamenala si Pentlička do poznámkového bloku několik rozličných faktů, které se dozvěděla včera večer, kdy byla příliš unavená na děláni poznámek. Romantické příběhy z dávné minulosti mohly místy obsahovat zrnka pravdy, ale jinak to většinou byly báchorky a výplody bujné fantazie.

„Vypadá to,“ pomyslela si Pentlička, „že začínám mít přehled o milostném životě spousty lidí až do osmnáctého století. Ale k čemu to všechno je? A co vlastně hledám? Já to opravdu nevím. Nejhorší na tom je, že už v tom jedu a nedokážu dát od toho ruce pryč.“

Pentlička pojala jasnozřivé tušení, že první, co by ji dnes mohlo potkat, je slečna Blighová, ve které rozpoznala hlavní nebezpečí v Sutton Chancelloru. Včera se šikovně vyhnula všem nabídkám k pomoci na cestě do Market Basingu, sotva se však dnes po ránu na skok zastavila na poště, už se k autu přihnala slečna Blighová, aby paní pronikavým hlasem oznámila, že má naléhavou schůzku... A kdy prý bude paní zpět? Pentlička neměla tušení. – Nestavila by se paní na oběd? – To je od slečny Blighové velmi laskavé, ale Pentlička si není jistá –

„Tak na čaj. Čekám vás v půl páté.“ To byl téměř královský rozkaz. Pentlička se usmála, kývla, povolila spojku a odjela.

Nakonec, pomyslela si Pentlička – pokud se jí podaří zjistit něco zajímavého v realitních kancelářích v Market Basingu, Nellie Blighová by to mohla doplnit nějakou další zajímavostí. Ona je typ ženy, která je pyšná na to, že ví o každém všechno. Háček je jen v tom, že se bude snažit dozvědět se všechno o Pentličce. Snad se jí do odpoledne podaří vzpamatovat a načerpat sílu, aby mohla opět uplatnit svoji vynalézavost.

„Vzpomeň si na paní Blenkinsopovou,“ říkala si Pentlička, když projížděla ostrou zatáčkou a náhle musela uhnout do příkopu, aby ji nesmetl obrovský traktor.

Když přijela do Market Basingu, zaparkovala na náměstí. Na poště vstoupila do prázdné telefonní budky a vytočila číslo.

Ozval se Albert svým obvyklým „Haló“ a hlasem vyjadřujícím krajní podezření.

„Poslouchejte, Alberte – vrátím se zítra. Někdy kolem večere, možná dříve. Pokud pan Beresford nezavolá, měl by se do té doby vrátit také. Připravte něco, třeba kuře.“

„Ano, madam. Kde jste?“

Ale Pentlička zavěsila.

Dříve než opustila poštu, prostudovala si Pentlička telefonní seznam. Zdálo se, že veškerý život ve městě je soustředěn pouze na náměstí. Tři ze čtyř realitních kanceláří se nacházely právě zde, čtvrtá sídlila v ulici jménem George Street.

Pentlička si naškrábala jejich jména a vydala se je hledat.

Začala pány Lovebodem & Slickerem, kteří se jí jevíli nejdůležitější.

Přijala ji pihovatá dívka.

„Potřebuji získat nějaké informace o domě.“

Dívka tuto zprávu přijala bez valného zájmu. Asi by to nebylo jiné, kdyby se Pentlička snažila získat

informace o nějakém vzácném živočichovi. „No, já nevím,“ pravila pomalu dívka a rozhlížela se kolem, jako by hledala, jestli je v místnosti přítomen některý z jejích kolegů, kterému by mohla návštěvnici přihrát. „O domě“ řekla Pentlička. „Jste přece realitní kancelář, ne?“

„Realitní kancelář a aukční síň. Aukce v Cranberryje ve středu, pokud máte zájem. Katalog stojí dva šilinky.“

„Nemám zájem o aukci. Chci se zeptat na dům.“

„Zařízený?“

„Nezařízený – koupit nebo pronajmout.“

Pihy trochu ztmavly.

„Já myslím, že bude lépe, když zajdete za panem Slickerem.“

Pentlička nebyla proti návštěvě pana Slickera a posléze se ocitla v křesle v malé místnosti před mladým mužem s kotletami a v tvídovém obleku, který před ní začal probírat velké množství příhodných nemovitostí. Sám pro sebe si brumlal poznámky. „Mandeville Road 8, znamenitá architektura, tři ložnice, americká kuchyň – ne, to už je pryč. Vila Amabela – obdivuhodná rezidence, čtyři akry pozemku, sleva při okamžité koupi –“

Pentlička ho rázně přerušila: „Viděla jsem jeden dům, na který se chci přepstat. Je to v Sutton Chancelloru, nebo spíše poblíž Sutton Chancelloru, u kanálu...“

„Sutton Chancellor,“ pan Slicker byl na rozpacích. „Pochybuji, že tam spravujeme v současnosti nějakou nemovitost. Jak se to jmenuje?“

„Myslím, že na domě přímo nic napsaného není. Možná U vody. Nebo U řeky – dřív se to snad jmenovalo U mostu. Pokud vím,“ pravila Pentlička, „dům je rozdělen na dvě části. V jedné polovině bydlí nájemníci, ale ti nevědí nic o tom, komu patří druhá část. Z té je právě výhled na kanál a zdá se, že je neobydlená. A ta mě zajímá.“

Pan Slicker pravil odměřeně, že je mu líto, ale patrně není v jeho silách nějak pomoci. Snad by mohli pánové Blodget & Burgess, ale z tónu jeho řeči bylo patrné, že právník považuje pány Blodgeta & Burgesse za krajně pochybnou firmu.

Pentlička se přesunula k pánům Blodgetovi & Burgessovi, kteří sídlili na opačné straně náměstí. Jejich upoutávky však silně připomínaly ty od pánů Lovebodyho & Slickera – stejné výhodné koupě, stejné nadcházející aukce zdobily poněkud ponuré výlohy. Jejich hlavní dveře byly nedávno natřeny poněkud křiklavým odstínem zelené, patrně reklamní záměr.

Přijímací procedura byla opět náležitě odpuzující a poté byla Pentlička uvedena k panu Sprigovi, postaršímu muži zjevně melancholické povahy. Pentlička opět pronesla svoje tužby a požadavky.

Pan Sprig připustil, že existence domu, o kterém byla řeč, mu není neznámá, ale pomoci nemohl, navíc se zdálo, že ztratil o věc veškerý svůj zájem.

„Obávám se, že dům není na prodej. Majitel se ho nehodlá vzdát.“

„Kdo je majitel?“

„Pochybuji, že bych to věděl. Dům měnil majitele poměrně často. Dokonce se svého času mluvilo o nuceném odkupu státem.“

„K čemu ho místní orgány hodlají využít?“

„To opravdu, paní ehm – mrknul do sešitku, kde měl naškrábané Pentliččino jméno – paní Beresfordová, kdybyste dokázala odpovědět na tuto otázku, byla byste moudřejší než většina lidí dneska. Záležitosti místní samosprávy a veřejných institucí jsou vždy zahaleny tajemstvím. Zadní část domu prodělala několik nezbytných oprav a posléze byla za velmi nízkou cenu pronajata –eh – ano, panu a paní Perryovým. Ten džentlmen, o kterém je řeč, skutečný vlastník nemovitosti, žije v zahraničí a zdá se, že o místo ztratil všechen zájem. Domnívám se, že se vyskytly nějaké otázky ohledně vedlejšího dědictví a věci se ujal soud. Vyvstaly nějaké právní problémy – právo je vždy velmi drahé, paní Beresfordová –mám pocit, že pokud dům spadne, nebude toho majitel nijak želeť. Neprovádí se tam žádné opravy nebo údržba – jen v části, kterou obývají Perryovi. Pozemek, samozřejmě, se v budoucnu může stát hodnotným – oprava chátrajícího a zastaralého domu je však málokdy zisková. Pokud máte zájem o nějakou podobnou nemovitost, jsem si naprosto jistý, že vám můžeme nabídnout něco mnohem rozumnějšího. Pokud se mohu zeptat, co konkrétně vás na tomto domě zaujalo?“

„Líbí se mi,“ řekla Pentlička. „Je to překrásný dům. Prvně jsem ho zahlédla z vlaku.“

„Ach, chápu,“ pan Sprig se snažil, jak nejlépe uměl, zakrýt výraz říkající: „Ta žena je neuvěřitelně bláhová.“ Místo toho řekl konejšivě: „Být vámi, opravdu bych to nechal plavat“

„Snad byste mohl napsat majitelům a zeptat se jich, zdali jsou ochotni dům prodat – nebo byste mi mohl dát jejich – nebo jeho adresu.“

„Pokud byste na tom trvala, můžeme navázat dialog s právníky vlastníků, ale moc bych si od toho nesliboval.“

„Zdá se, že dnes už se vůbec nic neobejde bez právníků.“ Pentlička vypadala naivně a rozzlobeně... „A právníci jsou ve všem tak pomalí.“

„Ano ovšem – právo je na prodlevy bohaté.“

„A zrovna tak banky – stejně tak špatné!“

„Banky?“ Pan Sprig se zdál být poněkud vyvedený z rovnováhy.

„Každý druhý vám dneska udá jako svoji adresu banku. To je neuvěřitelné.“

„Ano – ano – jak pravíte. Ale lidé jsou poslední dobou pořád v jednom kole, často se stěhují – bydlí v cizině a tak.“ Otevřel při tom zásuvku stolu. „Podívejte, mám tu jednu nemovitost. Crossgates, dvě míle od Market Basingu – ve skvělém stavu – nádherná zahrada –“

Pentlička se zvedla.

„Ne, děkuji.“

Rozloučila se s panem Sprigem a vyšla ven na náměstí.

Na skok se zastavila ve třetí firmě, která se patrně zabývala především prodejem dobytčích a slepičích farem a všeobecně prodejem zanedbaných statků.

Nakonec navštívila i pány Robertse & Wileye na George Street – vypadali jako malá, ale prosperující firma, velmi lační pomoci – o Sutton Chancellor však nejevili nejmenší zájem a usilovně se snažili Pentličce vnutit na ukázkou nějaký napůl dostavěný dům za neuvěřitelně přemrštěnou sumu, až se z toho zachvěla hrůzou. Když horlivý mladý muž viděl, že potenciální zákazník je na odchodu, připustil neochotně, že místo jako Sutton Chancellor skutečně existuje.

„Říkala jste Sutton Chancellor? Zkuste radši Blodgeta & Burgesse na náměstí. Obstarávají v těch končinách nějaké nemovitosti. Ale všechny jsou v žalostném stavu – ruiny na spadnutí.“

„Kousek odtud je krásný dům u mostu přes kanál. Viděla jsem ho z vlaku. Proč tam nikdo nechce bydlet?“

„Ah! Znáš to místo – Říční dům – nikoho byste tam nepřinutila bydlet. Prý tam straší.“

„Myslíte – duchové?“

„Říká se to. Koluje o tom místě spousta fám. Podivné zvuky v noci. Skřeky a zlověstné houkání. Podle mého názoru tam hnízdí sýček.“

„Ach,“ vzdychla Pentlička. „A mně to tam připadalo jako taková krásná samota.“

„Většina lidí si asi myslí, že příliš velká samota. A v zimě tam bývají záplavy, na to nezapomeňte.“

„Vidím, že je kolem toho spousta problémů,“ řekla Pentlička hořce.

Mumlala si něco pro sebe, ještě když stoupala do schodů hostince U beránka a vlajky, kde se hodlala posilnit vydatným obědem.

„Opravdu je hodně o čem přemýšlet – záplavy, sýček, duchové, chřestící okovy, nedostižní majitelé a páni, právníci, banky – dům, který nikdo nechce a nikdo nemá rád – snad až na mě... No, ale teď chci hlavně něco k jídlu.“

Jídlo U beránka a vlajky bylo dobré a bylo ho dost – spíš poctivá strava pro sedláky než pochybné francouzské menu pro turisty projíždějící kolem. Hustá krémová polévka, vepřová kýta v jablečné omáčce, plísňový sýr-nebo podle chuti švestky s krémem – to Pentlička nemusí.

Pentlička ještě vykonala zběžnou procházku po městě, poté vyzvedla svůj vůz a vydala se na cestu zpět do Sutton Chancelloru. Nepřipadalo jí, že by dnešní dopoledne přineslo nějaké ovoce.

Když projela poslední zatáčkou a objevil se před ní kostel Sutton Chancelloru, uviděla faráře, jak vychází ze hřbitova. Kráčel poněkud znaveně. Pentlička dojela k němu.

„Stále hledáte ten hrob?“ zeptala se.

Farář měl jednu ruku opřenou v kříži.

„Uf,“ řekl. „Můj zrak už není nejlepší. Většina z těch nápisů je téměř nečitelná. A bolí mě záda. Mnoho těch kamenů leží povalených na zemi. Když se ohnu dolů, tak mám někdy pocit, že už se nenarovnám.“

„Měl byste toho nechat,“ doporučila mu Pentlička. „Udělal jste, co jste mohl, když jste prošel záznamy na faře.“

„Já vím, ale ten chudák si od toho tolik sliboval, je to jeho jediná naděje. Je to nejspíš marná snaha. Ale stejně, měl jsem pocit, že je to moje povinnost. Ještě mi zbývá malý kousek, který jsem neprohlédl – tam od toho tisu k zadní zdi. I když většina náhrobků je z osmnáctého století. Ale rád bych si byl jist, že jsem svůj úkol provedl důkladně. Pak si nebudu nic vyčítat. Ale musím to odložit na zítra.“

„To je rozumné,“ řekla Pentlička. „Nesmíte se celý den tak namáhat. Víte co?“ dodala. „Půjdu si vypít šálek čaje ke slečně Blighové a pak se vrátím a prohlédnu to sama. Říkáte od tisu ke zdi?“

„Ale to po vás přece nemohu žádat...“

„To je pro mě maličkost. Docela mě to bude bavit. Vždy mi připadalo zajímavé procházet se po hřbitovech. Víte, z těch starých nápisů si může člověk udělat představu o lidech, kteří tu žili před námi. Bude to pro mě zábava, opravdu.“

„Po pravdě řečeno, musím si dnes večer ještě připravit kázání, to ano. Je to od vás velice laskavé, skutečně. Velice laskavé.“

Pokývl hlavou a odebral se směrem na faru. Pentlička mrkla na hodinky. Zastavila před domem slečny Blighové. „Taky jsem se z toho mohla vymluvit,“ pomyslela si. Domovní dveře byly otevřené a slečna Blighová právě nesla do pokoje táč s čerstvě upečenými koláčky.

„Ach! Tak tady vás mám, milá paní Beresfordová. Mám takovou radost, že vás vidím. Čaj bude hned. Konvice je na plotně. Musím jen zalít sáčky. Doufám, že jste nakoupila všechno, co jste potřebovala,“ dodala a zkoumavě si prohlížela žalostně prázdnou nákupní tašku, kterou měla Pentlička přes rameno. „No, neměla jsem dnes moc štěstí,“ řekla Pentlička a snažila se zatvářet přirozeně zklamaně, jak jen to šlo. „Víte, jak to někdy chodí. Přesně den, kdy nikde nemají zrovna tu barvu nebo tu věc, co byste ráda. Ale já mám vždycky radost z prohlídky nového místa, i když není zrovna zvlášť zajímavé.“

Konvice na plotně se začala dožadovat pozornosti pronikavým hvízdáním a slečna Blighová odběhla do kuchyně, aby se jí věnovala. Cestou shodila hromádku dopisů k odeslání, které ležely na stole v chodbě. Pentlička pro ně došla a zvedla je, a když dopisy pokládala zpět na stolek, všimla si, že vrchní byl adresován paní Yorkové, Penzion pro starší dámy Růžové loubí – adresa označovala místo někde v Cumberlandu.

„Začínám mít pocit,“ uvažovala Pentlička, „že celá země je plná samých penzionů pro důchodce! Doufám, že jednou budu v nějakém bydlet s Tommym dohromady.“

Není tomu tak dávno, co jim jeden dobrý přítel napsal a doporučil jim vynikající místo v Devonu – pro manželské páry – převážně státní zaměstnanci na odpočinku. Dobrá strava – můžete si přivést vlastní nábytek a osobní věci.

Slečna Blighová se vrátila s čajovou konvicí a obě ženy zasedly proti sobě.

Slečna Blighová vedla konverzaci v méně romantickém duchu než paní Copleighová a byla zaměřena více na získání informací než na jejich poskytování.

Pentlička stručně vypověděla o minulých letech služby v zahraničí – posteskla si nad domácími problémy života v Anglii, poreferovala o ženatém synovi a vdané dceři, jejich dětech a pak jemně stočila rozhovor na aktivity slečny Blighové v Sutton Chancelloru, kterých nebylo málo – ženský spolek, průvodci, skauti. Klub žen strany konzervativní, přednášky, řecké umění, výroba džemů, aranžování květin, kroužek kreslení, příznivci archeologie, zdraví pana faráře a potřeba přimět ho, aby byl na sebe opatrný. Roztržitost a nešťastné rozpory v názorech církevních starších.

Pentlička pochválila koláče, poděkovala hostitelce za milé přijetí a zvedla se k odchodu.

„Jste tak úžasně čínorodá, slečno Blighová,“ pochválila ji. „Nedokážu si představit, jak to všechno můžete zvládnout. Přiznám se, že po celodenním výletu a nákupu mám teď chuť si chvíli odpočinout v posteli. Jen tak na půl hodinky zavřít oči a nedělat nic. Moc vám děkuji, že jste mě doporučila paní Copleighové.“

„Poměrně spolehlivá žena, i když, pochopitelně, příliš toho namluví.“

„Ne, její vyprávění o místních pověstech bylo nadmíru zajímavé.“

„Z poloviny nemá vůbec ponětí, o čem mluví! Zůstanete tu dlouho?“

„Kdepak, zítra odjíždím. Jsem trochu zklamaná, protože jsem nenašla žádný vhodný malý domek. Doufala jsem, že by snad ten krásný dům u kanálu...“

„Lépe dát od toho ruce pryč. Je ve velice zbědovaném stavu. Chybí mu majitel, je to škoda...“

„Ani se mi nepodařilo zjistit, komu vlastně patří. Ale řekla bych, že vy to víte. Zdá se, že víte o místních věcech úplně všechno.“

„Nikdy jsem se o ten dům moc nestarala. Stále měnil majitele, bylo těžké se v tom vyznat. Perryovi bydlí jen v jedné polovině – a ta druhá jen chátrá a rozpadá se.“

Pentlička se ještě jednou rozloučila a odjela k paní Copleighové. Dům byl tichý a prázdný. Vyšla nahoru do svého pokoje, odložila prázdnou nákupní tašku, umyla si obličej a přepudrovala nos. Pak po špičkách znovu vyšla z domu, rozhlédla se ulicí nahoru a dolů, svižně proklouzla za roh a vydala se cestičkou v poli za vesnicí, která vedla k brance u hřbitova.

Pentlička prošla brankou do hřbitova, který v záři podvečerního slunce působil velice tiše, a jak slíbila, jala se obhlížet náhrobky. Neměla pro to žádný skrytý důvod. Nedoufala, že zde objeví něco zvláštního. Z její strany šlo skutečně pouze o laskavost. Staříčkový farář byl moc milý a ona mu chtěla dopřát vědomí, že jeho závazek byl zcela a důkladně splněn. Vzala si s sebou tužku a notýsek pro případ, že by objevila něco, co by stálo za poznamenat. Podle instrukcí hledala náhrobek, který by upomínal na pohřeb dítěte

vhodného věku. Většina hrobů zde byla staršího data. Nebyly příliš zajímavé. Nebyly dost staré na to, aby byly výjimečné, ani na nich nebyly nějaké zvláštní nebo dojemné nápisy. Takže spíš jen tak bloumala kolem a vstřebávala náhrobky do svého vědomí. Jane Elwoodová, navždy nás opustila šestého ledna ve věku 45 let. William Mari, opustil nás pátého ledna, s láskou vzpomínáme. Mary Trevesová, stáří pět let. 14. března 1835. Trochu moc dávno. „Nikdy na tebe nezapomeneme.“ Šťastná malá Mary Trevesová. Posléze dospěla téměř až k zadní zdi. Hroby zde byly zanedbané a zarostlé, zdá se, že o tuto část hřbitova nikdo nepečoval. Mnoho náhrobních kamenů již nebylo vztyčených, ale leželo na trávě. Zeď byla poškozená a drolila se. Na několika místech byla zcela povalená.

Bylo to přímo za kostelem a nebylo sem vidět z cesty – děti tu bezpochyby mohly řídit zcela dle libosti. Pentlička se sklonila nad jedním z náhrobků. Původní nápis byl zašlý a nečitelný. Ale po straně bylo vidět ještě nějaká jiná písmena a slova, zčásti už zarostlá.

Pentlička se zastavila, začala je prsty ohmatávat a sem tam dostala nějaké slovo nebo větu. A kdo by pak... pohoršil... jednoho z maličkých těchto... kámen mlýnský... mlýnský... mlýnský... a pod tím, jakoby vtesáno amatérskou rukou:

Zde leží Lily Watersová.

Pentlička zatajila dech – všimla si stínu nad sebou, ale dříve než stačila otočit hlavou – ucítila ránu v zátylku, spadla na náhrobek a obklopila ji bolest a tma.

Kniha 3

Pohřešuje se manželka

DESÁTÁ KAPITOLA

Na konferenci a po ní

„Tak co, Beresforde,“ řekl generálmajor sir Josiah Penn a řekl to s vahou nositele mnoha titulů a řádů.

„Tak co si o tom všem tlachání myslíte?“

Tommy z poznámky starého Joshe, kterou utrousil za jeho zády, vyrozuměl, že starý pán není příliš nadšen výsledkem konference, které se zúčastnili.

„Láry fáry,“ pokračoval sir Josiah ve své úvaze. „Spousta se toho namluví, ale nic se neřekne. Pokud náhodou někdo tu a tam řekne něco zajímavého, okamžitě se zvednou tak čtyři hlasy a umlčí ho. Já nechápu, proč jezdíme na tyhle akce. Nebo nakonec chápu. Chápu, proč to dělám já. Protože nemám nic jiného na práci. Kdybych nepřišel na tohle představení, musel bych zůstat doma. Víte, co se mi tam děje? Týrají mě tam, Beresforde! Týrá mě můj sluha, terorizuje mě můj zahradník. Je to starý Skot a nedovolí mi ani dotknout se mých vlastních broskví. Takže se radši zvednu a přijedu sem na tu nesmyslnou konferenci a předstírám, že se celou vahou své osobnosti zasazuji o blaho a bezpečnost této země! Nesmysl. Proč sem jezdíte vy? Jste poměrně mladý člověk. Proč se namáháte a maříte svůj čas? Nikdo vás tu nebude poslouchat, dokonce ani kdybyste říkal něco užitečného.“

Tommy pokýval hlavou. Poněkud ho pobavilo, že přes jeho poměrně pokročilý věk ho generál považuje za mladíka. Sir Josiah Penn, pomyslel si Tommy, musí mít hodně přes osmdesátku. Je skoro hluchý, má problémy s dechem, ale v hlavě to má ještě úplně v pořádku.

„Kdybyste tu nebyl, pane, neudělalo by se vůbec nic,“ namítl Tommy.

„Kéž bych si to mohl myslet,“ řekl generál. „Jsem bezzubý vlčák, ale ještě dokážu výt. Jak se má vaše paní? Neviděl jsem ji už léta.“

Tommy odpověděl, že Pentlička se má dobře a je velmi činorodá.

„Ona byla vždycky činorodá. Někdy mi připomínala vášku. Vždycky se nadchla pro nějaký svůj naprosto bláznivý nápad a nedala s tím pokoj, nakonec se ale pokaždé ukázalo, že nebyl zas až tak bláznivý. Byla s ní zábava!“ řekl uznale generál. „Nemám rád ty dnešní vážné ženy středního věku. Ze všeho dělají takovou vědu! A ta dnešní mladá děvčata –“ generál vážně pokýval hlavou „– no hrůza. Už to není, co bývalo, když jsem byl já mladý. Kde jsou jejich mušelínové šaty! Ty široké klobouky, které svého času nosily. Pamatujete si to? Ne, řekl bych, že ne. Musel jste ještě chodit do školky. Musel jste pohlédnout přímo dolů pod střechu klobouku, abyste jí viděl do obličeje. Bylo to mučivé a ony to dobře věděly! Vzpomínám si na jednu – počkejte – byla to nějaká vaše příbuzná – myslím teta? Ada. Ada Fanshawová –“

„Teta Ada?“

„Nejkrásnější dívka, kterou jsem znal.“

Tommy se snažil nedat najevo překvapení. Zdálo se mu neuvěřitelné, že by někdo mohl někdy pokládat

tetu Adu za pohlednou. Starý Josh pokračoval.

„Ano, byla krásná jako obrázek. Taky živá a veselá! A taky záhadná. Vzpomínám si na ten okamžik, kdy jsem ji viděl naposled. Právě jsem byl převelen do Indie. Byli jsme na noční procházce na pláži. Svítal měsíc... Procházeli jsme se spolu a pak jsme usedli na skalisko a hleděli na moře.“

Tommy na něj hleděl s neskrývaným zájmem. Na jeho dvojitou bradu, holou hlavu, husté obočí a obrovské břicho. Myslel na tetu Adu, na její bujný knír, na její příšerný úsměv, na její šedé vlasy a potměšilý pohled. Mysleli na čas. Jeho moc se nedá zlomit. Snažil si představit mladého pohledného důstojníka a krásnou dívku v měsíčním svitu. Nezdařilo se mu to.

„To byla romantika,“ řekl s hlubokým povzdechem sir Josiah Penn. „Ano, romantika. Moc rád bych ji požádal o ruku tu noc, ale nemůžete někoho žádat o ruku, když vás převelí do Indie. Museli bychom čekat pět let, než by mohla být svatba. To je příliš dlouhá doba. Nemůžete chtít po mladé dívce, aby ji pro vás obětovala. Víte, jak to chodí. Odjel jsem do Indie a do mého návratu domů zbývala dlouhá doba. Nějaký čas jsme si spolu psali, ale pak to šlo do ztracena. To se většinou stává. Už jsem ji víckrát neviděl. A vidíte, přesto jsem na ni nikdy nezapomněl. Často jsem na ni myslel. Dokonce jednou, po letech, jsem jí málem napsal. Pobýval jsem s přáteli nějaký čas v místě, které, jak jsem se dověděl, bylo velmi blízko tomu, kde ona v té době bydlela. Napadlo mě, že půjdu a navštívím ji, zeptám se, jestli jí mohu někdy zavolat. A pak jsem si řekl: ‚Nebud přece starý blázen. Ona dneska určitě vypadá úplně jinak.‘ Později jsem o ní slyšel mluvit nějakého chlápka. Říkal, že to je jedna z nejošklivějších žen, které kdy viděl. Když jsem ho slyšel, nemohl jsem tomu uvěřit, ale dnes si říkám, že to bylo možná štěstí, že jsem ji už nikdy nespatřil. Jak se má? Je ještě naživu?“

„Bohužel ne. Ale zemřela nedávno, je to tak dva tri týdny,“ odpověděl Tommy.

„Opravdu, opravdu? Ano, muselo jí být asi sedmdesát pět šest. Nebo snad víc?“

„Bylo jí osmdesát,“ řekl Tommy.

„Tak se na to podívejme. Krásná, černovlasá Ada. Kde zemřela? Žila v nějakém domově, nebo měla společníci, nebo snad – nikdy se neprovdala, pokud vím?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Nikdy se neprovdala. Byla v domově pro staré dámy. Docela slušném, byl to jeden z těch lepších. Slunné vrchy se to tam jmenuje.“

„Ano, slyšel jsem o něm. Slunné vrchy. Myslím, že tam byla nějaká známá mé sestry. Jak se jen jmenovala, nějaká paní Carstairová, myslím. Neslyšel jste o ní?“

„Ne, nikoho odtamtud jsem neznal. Když tam člověk jede, většinou se setká jen se svým konkrétním příbuzným.“

„Ano, je to těžká záležitost. Člověk nikdy neví, o čem si s nimi má povídat.“

„S tetou Adou to bylo mimořádně těžké. Děla si z lidí blázny, víte?“

„Možné to je,“ řekl generál. „Už zamlada dokázala být pěkné kvítka, když chtěla.“
Vzdychl.

„Stáří je smutné. Jedna známá mé sestry fantazírovala. Tvrdila, že někoho zabila.“

„Proboha,“ řekl Tommy. „A byla to pravda?“

„Ne, řekl bych, že ne. Myslím, že jí nikdo nevěřil. I když,“ generál se zamyslel, „nakonec možné to je. Když jste starý a začnete celkem bezstarostně říkat takové věci, nikdo vás samozřejmě nebere vážně. Myslí si o vás, že to děláte pro zábavu.“

„A koho měla zavraždit?“

„Nemám ponětí. Snad manžela? Nevím, kdo to byl a jak vypadal. Když jsme ji poznali, byla už vdova. No,“ dodal. „Je mi to líto s Adou. Ani jsem to nečetl v novinách. Kdybych to věděl, poslal bych aspoň květiny. Pugét růžových poupát nebo něco takového. To dívky nosily na večerních šatech. Poupátko růže na rameni večerních šatů. Bylo to moc pěkné. Pamatuji se, jaké večerní šaty měla Ada. Takové bledě modré. A na tom růžové poupátko. Jednou mi ho dala. Nebylo pravé, samozřejmě. Bylo umělé. Schovával jsem ho dlouhá léta. Já vím,“ dodal, když viděl Tommyho výraz, „připadá vám to směšné, když o tom takhle mluvím. Říkám vám, chlapče, až budete starý a praštěný jako já, budete taky sentimentální. No, myslím, že je čas toho nechat a odebrat se na poslední akt této pozoruhodné estrády. Pozdravujte ode mě paní.“ Tommy o této rozmluvě přemýšlel ještě druhý den ve vlaku cestou domů. Usmíval se a znovu se snažil představit si nevrlou tetu a důstojného generálmajora za dnů jejich mládí.

„To musím vyprávět Pentliče. To ji pobaví,“ říkal si Tommy. „Zajímalo by mě, co Pentlička dělala, zatímco jsem byl pryč.“ Stále se usmíval.

II

Domovní dveře otevřel věrný Albert s oslnivým úsměvem na uvítanou.

„Jsem rád, že vás vidím opět doma, pane.“

„Já jsem taky rád, že už jsem doma,“ řekl Tommy a s žuchnutím pustil kufr. „Kde je paní?“

„Ještě není zpět, pane.“

„Chcete říct, že je pryč?“

„Je pryč už tři nebo čtyři dny. Ale bude zpět k večeři. Volala včera a oznámila mi to.“

„A kam jela, Alberte?“

„Nemohu říct, pane. Vzala si vůz, ale vzala si rovněž mnoho železničních jízdních řádů a průvodců. Dalo by se říct, že může být kdekoli.“

„Ano, kdekoli,“ pravil Tommy zamyšleně. „Může to být každá vesnice, třeba konec světa. A na zpáteční cestě patrně zmeškala jediný přípoj. Bůh žehnej britským železnicím. Říkáte, že volala včera? Řekla vám, odkud volá?“

„Neřekla.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Dopoledne, před obědem. Říkala jen, že je všechno v pořádku. Nebyla si zcela jistá tím, kdy se jí podaří dostat domů, ale tvrdila, že to jistě stihne do večeře. Navrhla, abych udělal kuře, vyhovuje vám to, pane?“

„Ano,“ řekl Tommy a díval se na hodinky. „Ale bude si muset asi pěkně pospíšet.“

„To kuře trochu pozdržím,“ řekl Albert.

Tommy se zazubil. „V pořádku. Chyťte ho za ocas. A jak vy se máte, Alberte? Doma všechno v pořádku?“

„Měli jsme strach, že to jsou spalničky. Ale je to dobré. Doktor říkal, že je to kopřivka.“

„Tak sláva,“ řekl Tommy. Odebral se nahoru a cestou si pohvizdoval známou melodii. Šel do koupelny, oholil se a umyl. Odtud se odebral do ložnice a rozhlédl se kolem. Vypadala zvláště opuštěně, jako vypadají některé ložnice, když jejich majitelé odjedou. Byla studená a nepřátelská. Všechno bylo vzorně čisté a urovnané. Tommyho přepadl úzkostný pocit, jaký může postihnout věrného psa. Jak se tak rozhlížel, napadlo ho, že Pentlička možná nikdy neexistovala. Žádná rozsypaná pudřenka, žádná rozevřená kniha položená hřbetem nahoru

„Pane?“

Ve dveřích stál Albert.

„Ano?“

„Začínám mít strach o to kuře.“

„Jděte k čertu s kuřetem,“ řekl Tommy. „Nemáť v hlavě nic jiného, jen to kuře.“

„Pochopil jsem to tak, že vy a paní tu budete nejpozději v osm. Myslel jsem, že v osm budete sedět u stolu.“

„Taky bych řekl,“ mínil Tommy a podíval se na hodinky. „Propána, už je půl deváté a pět minut.“

„No právě, pane, a to kuře –“

„No dobrá,“ řekl Tommy. „Vyndejte kuře z trouby a dáme si ho spolu. Obsloužíte Pentličku později. Prý bude doma ještě před večeří!“

„Někteří lidé jsou zvyklí večeřet později,“ řekl Albert. „Jednou jsem byl ve Španělsku, a věřte mi, nedostanete tam jídlo před desátou. Desátou večer! Představte si to! Barbaři.“

„Dobře,“ řekl Tommy roztržitě. „A vy určitě nemáte nejmenší tušení, kde mohla celý ten čas být?“

„Myslíte paní? Nemám. Řekl bych, že všude možně. Pokud mohu posoudit, tak nejprve chtěla odcestovat vlakem. Pořád koukala do A.B.C. a nějakých jízdních řádů.“

„Každý má nějaký svůj způsob zábavy,“ řekl Tommy. „Zdá se, že ona miluje cestování vlakem. Pořád mi nejde do hlavy, kde vězí. Určitě sedí v čekárně pro dámy v nějakém zapadákově.“

„Ona věděla, že se máte dnes večer vrátit, vidte, pane?“ pravil Albert. „Určitě by se domů nějak dopravila včas.“

Tommy pochopil, že mu byla loajálně projevována účast. Spojoval je s Albertem nesouhlas s Pentliččinou lehkovážností, když se svým nezodpovědným koketováním s britskými železnicemi vystavila do situace, že nebyla schopna dostavit se včas domů, aby mohla uvítat manžela vracejícího se ze služební cesty.

Albert odešel, aby vyjmul kuře z trouby a zabránil tak jeho případné kremaci.

Tommy měl v úmyslu ho následovat, ale zastavil se při pohledu směrem ke krbové římse. Pomalu k ní přistoupil a zahleděl se na obraz, který zde visel. Je to směšné, jak si byla jistá, že ten dům už někde viděla. Tommy si byl docela jistý, že on ho nikdy předtím neviděl. Nakonec, byl to docela obyčejný dům. Takových domů musí být stovky.

Přistoupil nejbliž, jak mohl, ale stále neviděl dobře, takže obraz sejmul ze zdi a nastavil pod lampu. Klidný, tichý dům. Obraz byl podepsaný. Jméno začínalo na B, ale celé ho přečíst nedokázal. Bosworth – Bouchier – vzal si lupu a zkoumal ho důkladně. Vyrušil ho zvuk kravských zvonů, který přicházel z

chodby. Albert miloval švýcarské kravské zvony, které Tommy a Pentlička kdysi přivezli odněkud z Grindelwaldu. Hrál na ně jako virtuos. Podávala se večeře. Tommy sestoupil do jídelny. Bylo podivné, že se Pentlička dosud neobjevila, ani nezavolala, aby vysvětlila nebo omluvila své zdržení. S největší pravděpodobností ji postihla nějaká nepříjemnost.

„Přece musí vědět, že budu mít strach,“ říkal si Tommy. Dosud nikdy se nemusel strachovat. Pentlička byla vždy naprosto spolehlivá. Albert přiléval olej do ohně.

„Doufejme, že neměla nějakou nehodu,“ pravil, když před Tommyho stavěl talíř se zelím a vážně u toho kýval hlavou.

„Dejte to pryč. Víte, že zelí nesnáším,“ ozval se Tommy. „Proč by měla mít nehodu? Je teprve půl desáté.“

„Na silnicích je dnes velice nebezpečno. Každý může mít havárii.“

Zazvonil telefon. „To bude ona,“ řekl Albert, spěšně odložil talíř se zelím na odkládací stůl a běžel na chodbu. Tommy vstal, opustil kuře a následoval Alberta. Stačil jen říct: „Počkejte, vezmu to“, ale Albert již hovořil.

„Ano, pane? Ano, pan Beresford je doma. Je zde.“ Otočil se k Tommymu. „To je pro vás, pane. Doktor Murray.“

„Doktor Murray?“ Tommy se na chvíli zamyslel. Jméno mu bylo povědomé, ale chvíli si nedokázal vybavit odkud doktora Murraye zná. Jestli se Pentličce něco stalo – pak si ale s úlevou uvědomil, že doktor Murray byl lékař, který se staral o staré dámy ve Slunných vrších. Asi nějaké formality ohledně pohřbu tety Ady. Tommyho hned napadlo, že musí jít o nějaký formulář, který měl podepsat buď on nebo doktor Murray.

„Haló,“ ohlásil se. „Tady Beresford.“

„Oh, jsem rád, že jsem vás zastihl. Doufám, že si na mě vzpomínáte. Pečoval jsem o vaši tetu, slečnu Fanshaweovou.“

„Ovšem, pamatuji se. Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěl bych si s vámi někdy pohovořit, jen krátce. Mohli bychom se někdy sejít, třeba někde ve městě?“

„Ale samozřejmě. To není problém. Ale – ehm – jde snad o něco, o čem nechcete mluvit po telefonu?“

„Ano, raději bych to do telefonu neříkal. Nijak to ovšem nespěchá. Nehodlám na vás nějak naléhat, ale prostě bych si rád s vámi promluvil.“

„Něco zlého?“ zeptal se Tommy a sám sobě se podívil, proč použil takový obrat. Proč by se mělo stát něco zlého?

„Ani ne. Nejspíš dělám z komára velblouda. Nejspíš ano, ale ve Slunných vrších se přihodilo několik poněkud podivných záležitostí.“

„Nemá to něco společného s paní Lancasterovou?“ zeptal se Tommy.

„S paní Lancasterovou?“ doktorův hlas zněl překvapeně. „Kdepak. Ta odešla před nějakým časem. Ještě dříve než zemřela vaše teta. Jde o něco docela jiného.“

„Byl jsem ted na cestách, právě jsem se vrátil domů. Mohl bych vám zavolat zítra ráno, abychom se na něčem dohodli?“

„Výborně. Dám vám své telefonní číslo. Dopoledne do desíti bych měl být ve své ordinaci.“

„Špatné zprávy?“ zeptal se Albert, když Tommy zavěsil a vrátil se do jídelny.

„Pro lásku boží, přestaňte už sejčkovat, Alberte,“ řekl Tommy podrážděně. „Samozřejmě že ne. Žádné špatné zprávy.“

„Myslel jsem, jestli snad paní –“

„Taje v pořádku,“ řekl Tommy. „Vždycky je v pořádku. Patrně se pustila po nějaké žhavé stopě a zapoměla na všechno. Víte, jaká je. Už si o ni nebudu dělat starosti. Odneste ten talíř s kuřetem – usušil jste ho v troubě a je to nepoživatelné. Udělejte mi kávu a pak si půjdu lehnout.“

Zítra bude patrně ve schránce dopis, který se zdržel někde na poště. Víte, jak ty naše pošty fungují. Nebo od ní dostanu telegram. Nebo zavolá.“

Ale druhý den nepřišel ani dopis, ani telegram, ani nikdo nezavolal.

Albert pozoroval Tommyho, několikrát otevřel ústa a pak je zase zavřel. Docela správně odhadl, že jeho černé předpovědi by nebyly oceněny.

Nakonec se ho Tommymu zželelo. Spolkl poslední sousto toastu s marmeládou, zapil ho kávu a promluvil.

„Dobrá, Alberte, řeknu to já – Kde je? Co se jí stalo? A co s tím budeme dělat?“

„Oznámit to na policii, pane?“

„To se mi nezdá, víte –“ Tommy se odmlčel.

„Jestli měla havárii?“

„Měla s sebou řidičský průkaz. A spoustu dalších průkazů. Nemocnice pracují v tomhle směru velmi rychle, kontaktují příbuzné a tak. Nerad bych byl ukvapený, možná že by to nechtěla. Vy nemáte, Alberte, žádnou, vůbec žádnou představu, kam vlastně jela? Žádné konkrétní místo, nebo aspoň hrabství? Nezmínila žádné jméno?“

Albert zavrtěl hlavou.

„V jaké byla náladě? Nadšená? Vzrušená? Zklamaná? Měla strach?“

Albert odpověděl okamžitě.

„Nadšená jako dítě. Doslova to z ní číselo.“

„Jako lovecký pes na stopě,“ řekl Tommy.

„To je pravda, pane. Víte, jaká je –“

„Nechte toho. Mě by zajímalo –“ Tommy se zabral do úvah.

Něco se objevilo, a jak pravil Albert, Pentlička vyrazila jako pes, který chytil stopu. Předevčírem zavolala aby oznámila svůj příjezd. Proč se potom tedy nevrátila? Snad právě v této chvíli, přemítal Tommy, někde sedí a vypravuje někomu své výmysly tak urputně, že nedokáže myslet na nic jiného!

Pokud byla stržena do víru pronásledování, pak by se určitě nanejvýš rozzlobila, kdyby on, Tommy, běžel na policii jako spráskaný pes oznámit, že jeho žena zmizela. Úplně slyšel Pentličku říkat: „Jak můžeš být tak omezený a udělat takovou věc! Umím se o sebe postarat per-fektně. Už sis toho snad za tu dlouhou dobu mohl všimnout.“ (Ale umí se o sebe postarat skutečně?)

Člověk si nikdy nemohl být jist, kam až Pentličku její představivost dovede.

Do nebezpečí Dosud v této záležitosti nebyl nejmenší náznak nebezpečí – opomineme-li to v Pentliččiných představách.

Kdyby šel na policii oznámit, že se jeho žena nevrátila domů, ačkoliv ohlásila, že přijde, jistě by ho vyslechli a chovali se taktně. Ve skutečnosti by se vskrytu šklebili, a tak by se ho se stejným taktem a klidem zeptali, jestli jeho žena měla nějaké mužské přátele.

„Najdu šiji sám,“ rozhodl Tommy. „Někde je. Nemám tušení, jestli je to na sever, jih, západ nebo východ, a ona udělala pěknou hloupost, když neřekla, odkud volá.“

„Třeba ji unesli gangsteři –“ řekl Albert.

„Alberte, vzpamatujte se. Z takových nápadů jste přece odrostl už před mnoha lety.“

„Co hodláte podniknout, pane?“

„Pojedu do Londýna,“ řekl Tommy dívaje se na hodiny. „Nejdříve ze všeho poobědvám ve svém klubu s doktorem Murrayem, který mi včera večer volal a který mi chce sdělit něco ohledně záležitostí mé nedávno zesnulé tety. Možná že od něj dostanu nějakou užitečnou informaci^ Nakonec, celá ta věc začala ve Slunných vrších. Vezmu si rovněž s sebou ten obraz, který visí v ložnici nad krbem.“

„Vezmete ho do Scotland Yardu?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Vezmu ho na Bond Street.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Bond Street a doktor Murray

Tommy vyskočil z taxíku, zaplatil řidiči a obrátil se do vozu, aby vyzvedl poněkud neobratně zabalenou věc, na první pohled obraz. Přidržel si ho v podpaždí, jak nejlépe uměl, a vkročil do Novoaténské galerie, jedné z nejstarších a nejvýznamnějších obrazáren v Londýně.

Tommy nepatřil mezi velké milovníky umění. Přišel do Novoaténské galerie proto, že tu sloužil jeden jeho dobrý známý.

Slovo.sloužil' je zde zcela na místě, neboť práce zde obnášela chápavý zájem, konejšivý hlas a přívětivý úsměv. Každý zdejší zaměstnanec vypadal trochu jako duchovní.

Od pultu se odlepil světlavý muž, přistoupil blíž a jeho tvář se rozjasnila, když poznal Tommyho.

„Ahoj, Tommy,“ řekl. „Už jsem tě neviděl celou věčnost. Co to máš v podpaždí? Neříkej mi, že ses dal na stará kolena na malování. Mnoha lidem se to stává a výsledky jsou zpravidla žalostné.“

„Pochybují, že umělecká tvorba byla někdy mojí silnou stránkou,“ odpověděl Tommy. „I když musím připustit, že onehdy mě silně zaujala knížka, která velice prostě objasňovala, jak naučit pětileté dítě zacházet s vodovkami.“

„Chraň nás ruka Páně, jestli se do toho pustíš.“

„Po pravdě řečeno, Roberte, chci jenom vyzkoušet tvoje odborné znalosti obrazů. Co mi můžeš říct o tomhle?“

Robert od Tommyho obraz obratně převzal a zkušenou rukou ho zbavil jeho chatrného obalu. Provedl to se zručností muže, který je zvyklý denně balit a rozbalovat obrazy všech možných velikostí. Vzal obraz,

položil ho na židli, prohlédl si ho pozorně zblízka, pak několik kroků ustoupil a díval se na něj zdálky.

„No,“ řekl, „a co s tím? Co bys rád věděl? Chceš ho prodat, je to tak?“

„Ne,“ odvětil Tommy, „nechci ho prodat, Roberte. Chci se o něm něco dozvědět. Můžeš začít třeba tím, kdo to maloval.“

„To je škoda, protože kdybys to chtěl prodat, bylo by to docela dobře prodejné. Před deseti lety bys s tím neuspěl. Ale dnes přichází Boscowan zase do módy.“

„Boscowan?“ zeptal se Tommy nedůvěřivě. „Tak se jmenuje ten malíř? Viděl jsem, že je tam podpis začínající na B, ale víc jsem nerozluštil.“

„To je Boscowan bez nejmenších pochybností. Velice populární malíř zhruba před pětadvaceti lety. Dobře se prodával a měl spoustu výstav. Lidé kupovali jedna radost. Po technické stránce je to velmi dobrý malíř. Později přirozeně vyšel z módy. Nakonec se jeho obrazy staly zcela neprodejnými. Ale pak zase o něj začal být zájem. On, Stutchworth a Fondella. Ti tři se zase vracejí.“

„Boscowan,“ opakoval Tommy.

„B-o-s-c-o-w-a-n,“ hláskoval Robert.

„Maluje ještě?“

„Ne, je mrtev. Umřel před pár lety. Už by byl dneska docela starý. Myslím, že mu bylo asi pětadesát, když umřel. Byl to poměrně plodný malíř. Zůstala po něm řada pláten. Právě plánujeme, že asi tak za čtyři až pět měsíců bychom tu uspořádali jeho výstavu. Měli bychom to důkladně připravit. A proč se o něj tak zajímáš?“

„To je trochu dlouhá historie,“ řekl Tommy. „Jednoho krásného dne tě pozvu někde na oběd a povím ti všechno pěkně od začátku. Je to dlouhý, složitý a ve skutečnosti poněkud hloupý příběh. Teď potřebuji vědět pokud možno všechno o tom Boscowanovi, a pokud bys náhodou měl tušení, kde se nachází tady ten dům, bylo by to úplně skvělé.“

S tím posledním ti sloužit nemohu. Opakoval určité motivy, víš? Malé venkovské domy, nejlépe samoty. Někdy statek, jindy pro změnu jen dvě tři krásy pasoucí se opodál. Někdy namaloval i povoz, ale pěkně daleko. Pěkné, klidné venkovské scenerie. Žádný spěch nebo zmatek. Povrch jeho pláten někdy vypadá jako smaltová glazura. Měl vypracovanou techniku a lidem se to líbilo. Hodně věcí kreslil taky ve Francii, nejvíc v Normandii. Kostely. Mám tu právě jeden jeho obraz. Počkej chvíli, skočím pro něj.“

Sel ke schodišti a zavolal na někoho dolů. Po chvíli se vrátil s malým plátnem, které umístil na druhou židli.

„Tady to máme,“ pravil. „Kostel v Normandii.“

„Ano,“ odvětil Tommy, „vidím. Stejný pocit. Moje žena říká, že v tom domě, co jsem ti přinesl, nikdy nikdo ani nebydlel. Teď chápu, co tím myslela. Do tohoto kostela taky nikdo nikdy nechodil na mše.“

„Myslím, že tvoje paní to trefila. Klidná, tichá místočka bez lidské přítomnosti. Pokud vím, tak lidi on moc nemaloval. Občas je nějaká postavička nebo dvě v krajině, ale většinou ne. Podle mne to jistým způsobem dává jeho obrazům osobité kouzlo. Pocit osamění. Jako by nám, chtěl sdělit, že když vyjme z krajiny lidi, je pak klidnější a hezčí. Když o tom tak přemýšlím, snad to je důvod, proč jeho obliba u veřejnosti opět stoupá. Je moc lidí, moc aut, moc hluku na silnicích, moc rámusu a ruchu. Klid, nic než klid. Nech to všechno na přírodě.“

„Ano, to mě nepřekvapuje. Jaký to byl člověk?“

„Neznal jsem ho osobně. Nepatřím k jeho generaci. Ale pokud vím, byl se sebou spokojený ve všech směrech. Patrně si o sobě myslel, že je lepší malíř, než ve skutečnosti byl. Prý byl příjemný a sympatický. A byl trochu na holky.“

„Takže nemáš ponětí, kde se tenhle konkrétní kus země nachází? Je to doufám v Anglii.“

„Řekl bych, že ano. Mám to zjistit?“

„A ty bys mohl?“

„Nejlepší by bylo zeptat se jeho ženy, nebo lépe řečeno vdovy. Vzal si sochařku Emmu Wingovou. Docela známou, ale málo produktivní. Ale jinak dělá docela zajímavé věci. Mohl bys za ní zajít a zeptat se jí. Bydlí v Hampsteadu. Zjistím ti její adresu. Poslední dobou jsme s ní byli v čilém korespondenčním styku kvůli výstavě jejího manžela, kterou chceme pořádat. Taky tu máme pár jejích sošek. Podívám se po té adrese.“

Šel k pultu, sáhl pro notes, chvíli hledal a pak něco napsal na cedulku.

„Tady to máš, Tommy,“ řekl. „Nemám tušení, o jakou tajemnou záhadu jde. Tys byl vždycky muž temných záhad, že ano? Ale to, co máš, je moc pěkná ukázka Bos-cowanova díla. Možná bychom obraz rádi vystavili. Pošlu ti pozvánku, až bude čas.“

„Mimochodem, neznáš nějakou paní Lancasterovou?“

„Nevzpomínám si. Je to výtvarnice nebo někdo takový?“

„Ne, to bych neřekl. Je to jen jedna stará dáma, která posledních pár let bydlela v jistém penzionu pro dámy. Je do toho zapletena, protože obraz původně patřil jí, než ho dala jedné mé staré tetě.“

„Ne, to jméno mi nic neříká. Uděláš lépe, když půjdeš navštívit paní Boscowanovou.“

„Jaká je?“

„Myslím, že byla o pár let mladší než její manžel. Docela osobnost.“ Párkrát pokýval hlavou. „Ano, docela osobnost. Myslím, že na to přijdeš sám.“

Vzal obraz a s patřičnou instrukcí ho podal někomu dolů pod schody.

„To je pěkné, že tu máš tolik oddaných služebníků,“ řekl Tommy uznale.

Poprvé se kolem sebe rozhlédl a prozkoumal obrazárnu.

„Co to tady máte?“ zeptal se s odporem.

„Paul Jaggerowski, zajímavý mladý Slovan. Tvrdí, že tvoří zásadně pod vlivem drog. Nelíbí se ti?“

Tommy se podíval na síťovou tašku rozsypanou na ocelově zelené louce plné pokroucených krav.

„Po pravdě řečeno, ne.“

„Pokrytče,“ řekl Robert. „Co takhle jít si dát někam něco malého k obědu?“

„Nemůžu. Mám schůzku s doktorem ve svém klubu.“

„Snad nemarodíš?“

„Líp bych na tom snad ani být nemohl. Mám tak vynikající tlak, že rozesmutní každého doktora, který se mi ho pokouší změřit.“

„Tak proč potom chceš vidět doktora?“

„No.“ řekl Tommy ledabyle. „Potřebuji jen vidět doktora kvůli jednomu tělu. Díky za pomoc a měj se.“

II

Tommy pozdravil doktora Murraye s jistou zvědavostí. Předpokládal, že jde o nějakou formalitu ohledně smrti tety Ady, tak proč ale tedy nechtěl doktor Murray po telefonu ani naznačit, čeho by se rozhovor měl týkat? To nešlo Tommymu do hlavy.

„Obávám se, že jdu trochu pozdě,“ omlouval se doktor Murray, když si třásl rukama. „Ale provoz je tak hustý a navíc jsem přesně nevěděl, kde to je. Tuto část Londýna moc dobře neznám.“

„To je mi líto, že jste musel absolvovat tu dlouhou cestu sem,“ řekl Tommy. „Mohli jsme se setkat někde, kde by to pro vás bylo výhodnější.“

„Nejste teď příliš zaneprázdněný?“

„Ted právě ne. Byl jsem pryč minulý týden.“

„Ano, myslím, že mi to někdo říkal, když jsem k vám volal.“

Tommy mu ukázal místo, nabídl pití a přisunul cigarety a sirky na stranu k doktoru Murrayovi. Když se oba pohodlně usadili, doktor Murray začal rozhovor.

„Určitě jsem ve vás vzbudil zvědavost,“ pravil. „Po pravdě řečeno, dostali jsme se do jistých problémů ve Slunných vrších. Je to podivná a složitá záležitost a navíc to s vámi nemá nic společného. Nemám žádné právo vás s tím zatěžovat, ale na druhou stranu je tu jistá naděje, že byste mohl přijít na něco, co by nám pomohlo.“

„Samozřejmě udělám, co budu moci. Má to něco společného s mojí tetou, slečnou Fanshaweovou?“

„Ne, ne přímo. Ale v jistém smyslu i ona je do toho zapletena. Mohu k vám mluvit s naprostou důvěrou, pane Beresforde?“

„Samozřejmě.“

„Nedávno jsem hovořil s jedním naším společným přítelem. Řekl mi o vás pár věcí. Dozvěděl jsem se že během poslední války jste měl nějaké speciální poslání.“

„Já bych to nebral až zas tak vážně,“ řekl Tommy a snažil se, aby to neznělo důležitě.

„Ne, ne, vím, že to není věc, o které by se mělo mluvit.“

„Myslím, že to dnes již opravdu není důležité. Od války už uplynula dlouhá doba. Já a moje paní jsme byli o dost mladší.“

„To je jedno, nemá to nic společného s tím, o čem s vámi chci mluvit. Ale je dobré, když mám pocit, že s vámi mohu hovořit zcela otevřeně a mohu vám věřit, že nic z toho, co tu padne, se nedostane dál. I když je možné, že s tím budeme muset ven v budoucnu.“

„Říkáte, že je nějaký problém ve Slunných vrších?“

„Ano. Není tomu tak dávno, co zemřela jedna z našich pacientek. Nějaká paní Moodyová. Nevím, jestli jste se s ní někdy potkal nebo jestli o ní vaše teta hovořila.“

„Paní Moodyová?“ přemýšlel Tommy. „Ne, myslím, že ne. Aspoň pokud si vzpomínám.“

„Ona nepatřila mezi naše nejstarší pacienty. Bylo jí sotva přes sedmdesát a nebyla v podstatě nijak vážně nemocná. Zkrátka žena, která neměla žádné blízké příbuzné a nepodařilo se zajistit domácí péči. Říkám jim slepice. Jak stárnou, čím dál více je připomínají. Kvoka-jí, zapomínají, vrhají se do nepříjemností a strachují se. Dělalí povyk kolem věcí, které opravdu nestojí za řeč. A nedá se s nimi takřka nic dělat. Z lékařského hlediska nepatří mezi duševně choré.“

„Ale pořád kvokají,“ doplnil Tommy.

„Přesně tak. Paní Moodyová kvokala. Neustále dělala sestřičkám nějaké nepříjemnosti, i když se o ni staraly docela laskavě. Obzvláště v oblíbě měla zapomínat na to, že právě jedla. Ztropila povyk kvůli tomu, že nedostala večeři, i když právě jednu měla v sobě.“

A „osvítlo Tommyho. „Paní Kakaová.“

„Prosím?“

Promiňte,“ řekl Tommy. „Moje paní ajásmeji tak nejmenovali. Jednou když jsme šli kolem, právě nadávala sestře Jane za to, že nedostala své kakao. Vypadala docela slušně, taková menší paní. Ale oba nás rozesmála a tak jsme jí začali říkat paní Kakaová. Takže ta je mrtvá?“

„Její smrt mě nijak zvlášť nepřekvapila,“ pokračoval doktor Murray. „Předpovědět s nějakou určitostí, kdy stará žena zemře, je prakticky nemožné. Stává se, že žena s velmi chatrným zdravím, u které byste na základě vyšetření usoudil, že vydrží sotva rok, žije bez problémů ještě deset let. Mají tak nezdolnou chuť do života, že ani fyzická sešlost je nedokáže zdolat. Na druhou stranu jsou lidé, jejichž zdravotní stav je více méně uspokojivý a u kterých byste hádal, že se dožijí požehnaného věku. A pak vám chytanou chřipku nebo zápal plic a nemají dostatek vitality, aby se z toho vylízali. A zemřou, než se nadějete. Takže jak říkám, coby lékař pověřený dohledem nad domovem pro staré dámy nejsem nikdy překvapen, když dojde k něčemu, co bychom za jiných okolností nazvali nečekané úmrtí. Nicméně v případě paní Moodyové to bylo trochu jiné. Zemřela ve spánku, aniž se zjevně projevíly příznaky jakékoli choroby. Nemohl jsem si pomoci, ale toto podle mě byla nečekaná smrt. Připadá mi to jako jedna věta ze Shakespearova Macbetha. Nikdy jsem nechápal, co tím vlastně Macbeth myslel, když o své ženě prohlásil: Až někdy mohla umřít.“

„Ano, vzpomínám si, že jednou jsem se nad tímto místem sám pozastavil,“ řekl Tommy. „Zapomněl jsem, v jakém to bylo provedení a kdo hrál Macbetha, ale v té inscenaci byl na toto místo kladen obzvláštní důraz. Bylo to představeno tak, že Macbeth naznačoval doktorovi, že by bylo lépe, kdyby mu Lady Macbeth nestála v cestě. Doktor pobídku pochopí. A pak, když je mrtvá a Macbeth má pocit bezpečí, pocit, že už mu nemůže déle škodit svojí indiskrétností nebo špatnými myšlenkami, vyjádří svoje pohnutí myslí, svoji lítost nad jejím skonek větou-„Až někdy mohla umřít.““

„Přesně tak,“ řekl doktor Murray. „A to stejné jsem si pomyslel o smrti paní Moodyové. Napadlo mě, že mohla umřít někdy jindy. Ne zrovna před třemi týdny, bez žádné zjevné příčiny.“

Tommy na to nic neřekl. Pouze zvědavě hleděl na doktora.

„Lékaři mají také svoje problémy. Pokud tápete ohledně příčiny smrti svého pacienta, je jenom jedna spolehlivá věc, kterou můžete udělat. Pitva. Pitva však nebývá příliš vítána pozůstalými zesnulého. Navíc, pokud lékař pitvu prosadí a ukáže se, že smrt nastala z důvodu zcela přirozeného, v důsledku nějaké choroby nebo poruchy, která se nemusí vždycky projevit zjevnými vnějšími příznaky. pak to může vážně narušit lékařovu kariéru. A to se může stát velmi snadno.“

„Chápu, že to musí být velmi obtížné.“

„V tomto případě bylo příbuzenstvo reprezentováno vzdálenými bratranci. Takže jsem se rozhodl podat jim to tak, že je to v zájmu lékařské vědy, znát s určitostí příčinu smrti. Když zemře pacient ve spánku, doporučuje se pitvu provést pro jistotu, navíc to obohatí naše poznatky. Trochu jsem to zaobalil, víte, aby to nevypadalo příliš formálně. Naštěstí o celou záležitost projevili naprosto minimální zájem. Hodně se mi ulevilo. Pokud by pitva proběhla bez problému, mohl jsem vydat úmrtní list se zcela čistým svědomím. Kdokoli totiž může zemřít na něco, co se amatérsky nazývá zástava srdce, ale může to mít několik příčin. Jenomže srdce paní Moodyové bylo na její věk ve velice dobrém stavu. Trpěla sice artritidou a revmatismem, občas měla potíže s játry, ale nic nenásvědčovalo tomu, že by jeden z těchto neduhů mohl být příčinou jejího skonu.“

Doktor Murray se odmlčel. Tommy otevřel ústa a zase je zavřel. Doktor přikývl.

„Ano, pane Beresforde. Víte, kam mířím. Smrt byla způsobena předávkováním morfiem.“

„Proboha!“ uniklo Tommymu.

Ano, zdá se to neuvěřitelné, ale od výsledku analýzy už nebylo úniku. Vystala otázka: Jak se to stalo? Ona morfium nebrala. Nebyla pacient trpící bolestmi. Samozřejmě, byly tu tři možnosti. Mohla si ho vzít nešťastnou náhodou. To je nepravděpodobné. Mohla omylem pozřít dávku nějaké jiné pacientky, ale to je

také nepravděpodobné. Pacientkám se dávky morfia nesvěřují do zásoby a závislé narkomanky, které by mohly poskytnout ostatním něco z vlastních zásob, náš ústav zásadně nepřijímá. Mohla to rovněž být záměrná sebevražda, ale k takovému řešení bych byl velmi skeptický. I když paní Moo-dyová byla věčně nespokojená, byla jinak psychicky ve velice dobrém stavu a vím skoro určitě, že by nikdy na dobrovolný odchod z tohoto světa ani nepomyslela. Třetí možnost tedy je, že jí smrtelná dávka morfia byla záměrně někým podána. Ale kým a proč? Samozřejmě že slečna Packardová, jakožto ředitelka domova, má zásoby morfia a jiných léků. Ale taje plně kompetentní, má atestaci a oprávnění k manipulaci s nebezpečnými léky a vše je bezpečně zamčeno u ní v trezoru. U případů is-chiasu nebo revmatismu se ojediněle vyskytují takové bolesti, že se morfium výjimečně pacientům předepisuje. Doufali jsme, že přijdeme na nějaké okolnosti, za kterých mohlo být paní Moodyové omylem naordinováno nebezpečné množství morfia, nebo kdy si ho sama vzala v domněnku, že je to lék na zažívání nebo proti nespavosti. Ale nic takového jsme neobjevili. Dále jsme na návrh slečny Packardové prověřili, a to jsem považoval za rozumné. všechna úmrtí ve Slunných vrších, která se stala během posledních dvou let. Naštěstí musím říct, že jich nebylo mnoho. Dohromady sedm, což je pro tuto věkovou skupinu velice průměrné číslo. Dvě úmrtí na bronchitidu, úplně jasná. Dvě chřipky, to je pro křehké staré lidi s oslabenou imunitou vždy velké nebezpečí, zejména během zimních měsíců. A tři další.“

Doktor se odmlčel a pak pokračoval. „Pane Beresforde, s těmi třemi dalšími nejsem spokojen, speciálně se dvěma z nich. Ta úmrtí nebyla nečekaná, ale řekl bych, že byla nepravděpodobná. Jsou to zkrátka případy, se kterými, když si to zpětně rekapituluji, nemohu být spokojen. I když se to zdá velmi nepravděpodobné, musíme vzít v úvahu možnost, že ve Slunných vrších je někdo kdo je, snad z mentálních příčin, vrah. Naprosto nečekaný vrah.“

Chvilí oba mlčeli. Pak Tommy vzdychl.

„Nepochybuji o tom, co jste mi řekl,“ pravil Tommy. „Ale zdá se to naprosto neuvěřitelné. Takové věci, nezlobte se, se prostě nestávají.“

„Ale stávají,“ řekl doktor Murray pochmurně, „stávají se určitě. Mohu vám citovat několik patologických případů. Žena, která se nechávala najímat na domácí práce. Pracovala jako kuchařka v několika domácnostech. Byla milá, příjemná, sympatická, zaměstnavatelé k ní měli plnou důvěru, vařila dobře, byla u nich ráda. Ale dřív nebo později se to stalo. Obvykle to byl podnos s chlebíčky. Občas jídlo na piknik. Bez žádných zjevných pohnutek do něj přidala arzen. Mezi všemi sendviči byly jen dva nebo tři otrávené. Prostě jen nechala na náhodě, jestli je někdo sní, nebo ne. Žádná osobní zášť. Někdy se nestala žádná tragédie. Byla čtyři měsíce u jedné zaměstnavatelů a žádné známky nemoci. Nic. Pak odešla a našla si práci v jiné rodině, a během tří týdnů zemřeli dva lidé poté, co snědli k snídani slaninu. A protože se tyto události odehrávaly v rozdílných částech Anglie a v nepravidelných intervalech, trvalo policii nějakou dobu, než jí přišla na stopu. Samozřejmě pokaždé užívala jiné jméno. A takových milých žen středního věku, které umí vařit, je mnoho. Bylo obtížné zjistit, která konkrétní to byla.“

„Proč to dělala?“

„Pochybuji, že na to někdy někdo přišel. Našlo se několik teorií, zvláště mezi psychology. Ta žena byla nábožensky založená a patrně pod vlivem nějakého šílenství podléhala pocitu, že má božský příkaz zbavit svět některých jedinců. Ale zdá se, že ona sama proti nim neměla nijakou osobní zášť.“

Pak tu byla ta Francouzka Jeanne Gebronová, nazývaná Milosrdný anděl. Kdykoliv měl někdo ze sousedství nemocné dítě, byla z toho dojatá a hned pospíchala, aby se o něj mohla starat. Obětavě u něj seděla celé dny a noci. A zase trvalo nějakou dobu, než si lidé všimli, že žádné z dětí, o které pečovala, se neuzdravilo. Naopak všechny zemřely. A proč? Když byla mladá, její vlastní dítě zemřelo. Zdá se, že byla zdrcena žalem. Snad to byla příčina její kriminální dráhy. Když zemřelo její dítě, ať zemrou i děti těch ostatních. Anebo, jak se domnívali jiní, její vlastní dítě bylo jednou z obětí.“

„Začíná mi z vás běhat mráz po zádech.“

„Předkládám vám ty nejdojímavější příklady,“ řekl doktor. „Jsou zde i případy prostší. Snad se pamatujete na Armstrongův případ. Jakmile ho někdo napadl nebo urazil, nebo si dokonce jenom myslel, že ho urazil, okamžitě ho pozval na čaj a nabídl otrávené chlebíčky. Byl jaksí do krajnosti vztahovačný. Ale jeho první zločin byl čistě prospěchářský. Zbavil se manželky, aby zdědil peníze a mohl se oženit s jinou ženou.“

A pak tu byla sestra Warrinerová, která vedla penzion pro důchodce. Když jí odkázali veškerý svůj majetek, zaručila jim klidné a pohodlné stáří až do smrti. Ale ta obvykle přišla poměrně rychle. Zabíjela taky morfiem. Velice milá dáma, ale bez skrupulí. Myslím, že sama se považovala za dobrodince.“

„Pokud je vaše podezření o těch úmrtích oprávněné, nemáte nejmenší ponětí, kdo by to mohl být?“

„Ne. Nenalézáme žádné vodítko. Musíme vzít v úvahu, že vrah je patrně šílený a šílenství se v některých podobách dá jen velice těžko odhalit. Můžeme říct, že je to někdo, kdo nemá rád staré lidi, kdo byl snad

někým starým zraněn nebo si to myslí. Nebo je to někdo, kdo má zvrácené představy o milosrdenství a domnívá se, že každý, komu je přes šedesát, by měl být bezbolestně usmrcen? Může to být kdokoli, pochopitelně. Pacient, sestra nebo některý z domácích zaměstnanců.

Hovořili jsme o tom dlouho a důkladně s Millicent Packardovou, ředitelkou. Je to velice kompetentní žena, schopná, má smysl pro obchod a pečlivě dohlíží jak na hosty, tak na zaměstnance. Trvá na tom, že nemá nejmenší podezření, kdo by to mohl být, a já jí plně důvěřuji.“

„Ale proč s tím jdete za mnou? Co v tom mohu podniknout?“

„Vaše teta, slečna Fanshaweová, bydlela v domově několik let. Byla to žena velice bystrá a inteligentní i když předstírala pravý opak. Bavila se tím, že předstírala senilitu, ale ve skutečnosti to měla v hlavě v pořádku. Chtěl bych po vás, pane Beresforde, abyste se zamyslel, a vaše paní také, jestli náhodou slečna Fanshaweová někdy neřekla nebo nenaznačila něco, co by nám pomohlo v pátrání. Něco, co viděla nebo čeho si všimla, co jí někdo řekl nebo co sama považovala za podivné. Staré dámy si toho všimnou hodně a obzvláště tak bystrá dáma, jako byla vaše teta, ví všechno o tom, co se děje v místech, jako jsou Slunné vrchy. Tyto staré dámy nejsou nijak zaměstnané a mají všechnen svůj čas k tomu, aby se koukaly kolem a pátraly, a dokonce přicházely na souvislosti. Někdy se mohou zdát fantastické a někdy se navíc ukáže, že jsou zcela správné.“

Tommy zavrtěl hlavou.

„Chápu, co máte na mysli, ale na nic takového si nevzpomínám.“

„Dověděl jsem se, že vaše paní není doma. Nemyslíte, že ona by mohla vědět něco, čeho vy jste si nevšímal?“

„Zeptám se jí, ale pochybuji.“ Chvilí váhal a pak se rozhodl. „Podívejte, moje paní si dělala starosti o jednu z těch starých dam, o jistou paní Lancasterovou.“

„Skutečně? O paní Lancasterovou?“

„Moje žena si vzala do hlavy, že někdo, kdo se vydával za jejího příbuzného, ji velice náhle odvezl pryč. Bylo to tak, že moje teta dostala od paní Lancasterové obraz. A má žena se domnívala, že by bylo správné nabídnout ho paní Lancasterové, zda ho nechce zpět. Takže se snažila paní Lancasterovou nalézt.“

„To bylo od vaší paní velice laskavé.“

„Ale ukázalo se, že nalézt paní Lancasterovou nebude snadné. Dostala adresu hotelu, kde měla paní Lancasterová se svými příbuznými nějaký čas pobývat. Ale nikdo toho jména tam nikdy nebydlel, ani tam neměl rezervovaný pokoj.“

„To je divné!“

Ano, Pentlička si také myslela, že je to divné. Ve Slunných vrších žádnou jinou adresu nenechali. Snažili jsme se několika způsoby navázat kontakt s paní Lancasterovou nebo s její příbuznou – tuším, že se měla jmenovat paní Johnsonová – ale marně. Všechna jednání se slečnou Packardovou byla vedena přes právníky, kteří rovněž zařizovali platbu všech účtů. Ale ti nám byli schopni dát pouze adresu banky. A banky,“ řekl Tommy suše, „vám už žádnou další adresu neřeknou.“

„Ne, pokud o to svým klientem byli požádáni.“

„Moje žena poslala přes tu banku dopis paní Lancasterové i paní Johnsonové, ale nepřišla žádná odpověď.“

„To je trochu neobvyklé, ale lidé ne vždy reagují na dopisy. Také mohli vycestovat do zahraničí.“

„Ovšem, mě to také nijak neznepokojovalo. Ale znepokojilo to moji ženu. Nabyla přesvědčení, že se paní Lancasterové něco stalo. Rozhodla se proto v době, kdy budu pryč, podniknout další pátrání. Nevím, co přesně měla v úmyslu podniknout, snad navštívit osobně ten hotel, nebo právníky nebo banku. Prostě chtěla nějak získat nové informace.“

Doktor Murray ho sledoval uctivě, avšak s výrazem navyklé trpělivosti.

„Co přesně si myslela?“

„Domnívala se, že paní Lancasterové hrozí nějaké nebezpečí. Nebo dokonce že už se jí něco stalo.“

Doktor nadzdvihl obočí.

„Ach, to bych neřekl.“

„Asi se vám to zdá dost přihlouplé,“ řekl Tommy, „ale stalo se to, že moje žena volala domů a řekla, že se vrátí během včerejšího večera. Jenže se nevrátila.“

„Řekla, že určité přijede domů?“

„Ano. Věděla, že se vrátím z té konference. Takže zavolala a oznámila Albertovi, to je náš sluha, že bude k večeři doma.“

„A vám připadá, že je to věc, kterou by jen tak neudělala,“ řekl Murray. Díval se teď na Tommyho s jistým

zájmem.

„Ano,“ řekl Tommy. „To je u Pentličky velice neobvyklé. Kdyby se někde zdržela nebo změnila plány, určitě by zavolala znova nebo by poslala telegram.“

„Takže o ni máte strach?“

„Pochopitelně,“ odpověděl Tommy.

„Hm! Oznámil jste to na policii?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Co by si asi policie pomyslela? Nemám nejmenší důvod domnívat se, že se stalo něco zlého, že se dostala do potíží nebo do nebezpečí, že měla nehodu nebo tak. Protože kdyby měla nehodu nebo byla v nemocnici, někdo by se určitě se mnou spojil, že ano?“

„Řekl bych, že – ano – pokud měla u sebe nějaký doklad totožnosti.“

„Měla u sebe řidičský průkaz, také patrně nějaké dopisy a další věci.“

„Hm.“

Tommy vzrušeně pokračoval.

„A pak přijdete vy a vyprávíte mi všechny ty věci o Slunných vrších. Lidé, kteří zemřeli, když neměli zemřít. Předpokládejme, že ta stará dáma na něco přišla –něco viděla nebo měla na někoho podezření. A začala to kolem sebe vykládat. Pak by musela být rychle umlčena. Takže ji někdo rychle vzal pryč a odvezl někam, kde hned tak nebude k nalezení. Nemohu se zbavit pocitu, že to má spolu nějakou souvislost.“

„Je to podivné, určitě je to podivné. Co hodláte podniknout?“

„Provedu sám nějaké šetření. Nejdříve zkusím ty právníky. Možná jsou úplně v pořádku, ale rád bych se na ně podíval sám a udělal si vlastní obrázek.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Tommy potkává starého známého

Tommy si prohlížel dům, v němž byla umístěna kancelář pánů Partingdaleho, Harrise, Lockeridgeho a Partingdaleho. z druhé strany ulice.

Vypadal na první pohled důstojně a starobyle. Měděná cedule nebyla nová, ale byla důkladně nablýskaná. Přešel ulici a vstoupil do domu. Přivítala ho jednotvárná melodie psacích strojů jedoucích na nejvyšší výkon.

Zamířil k mahagonem obkládanému okénku, na kterém stál nápis INFORMACE.

Uvnitř byla malá místnost, kde tři ženy psaly na strojích a dva úředníci se skláněli nad stolem nad nějakým dokumentem.

Od jednoho psacího stroje vstala žena, bylo jí přes třicet pět, vypadala přísně, měla blond vlasy a skřípec'. Přistoupila k oknu.

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Rád bych mluvil s panem Ecciesem.“

Ženina přísnost vzrostla.

„Máte domluvenou schůzku?“

„Bohužel ne. Jenom dnes projíždím Londýnem.“

„Obávám se, že pan Eccies je dnes dopoledne příliš zaneprázdněn. Snad by mohl nějaký jiný pracovník firmy...“

„Chtěl jsem mluvit konkrétně s panem Ecciesem. Už jsem s ním korespondoval.“

„Rozumím. Snad kdybyste mi řekl své jméno...“

Tommy jí sdělil své jméno a adresu a blond žena se odebrala k telefonu na svém stole. Po krátkém tichém rozhovoru se vrátila.

„Zapisovatel vás odvede do čekárny. Pan Eccies vás přijme asi za deset minut.“

Tommy se tak ocitl v čekárně, kde byla knihovna plná poněkud starobyle vypadajících právnických svazků a dále kulatý stůl pokrytý rozličnými finančními novinami. Tommy si sedl a začal promýšlet plán a strategii rozhovoru. Byl zvědavý, jak asi pan Eccies vypadá. Když byl konečně vyzván, aby vstoupil, a pan Eccies vstal od stolu a pozdravil se s ním, Tommy usoudil, že mu pan Eccies není sympatický. Neměl pro to žádný zvláštní důvod a na první pohled zde ani žádný objektivní důvod nebyl. Pan Eccies byl muž mezi čtyřiceti a padesáti, měl prošedivělé vlasy a trochu kouty. Jeho dlouhý, poněkud smutný obličej byl bezvýrazný, ale bystré oči a docela příjemný úsměv čas od času narušovaly jeho celkově pochmurné vzezření.

„Pan Beresford?“

„Ano. Přicházím v poněkud nepatrné záležitosti, ale moje žena má kvůli té věci značné obavy. Psala vám

dopis a myslím, že s vámi mluvila telefonem. Pokud vím, chtěla se od vás dozvědět adresu nějaké paní Lancaste-rové.“

„Paní Lancasterové,“ řekl pan Eccies a zachoval perfektní výraz hráče pokeru. Nebyla to ani otázka. Prostě jen nechal to jméno viset ve vzduchu.

„Obezřetný muž,“ pomyslel si Tommy. „Ale obezřetnost patří mezi přirozené vlastnosti právníků. Po pravdě řečeno, osobně by si člověk zvolil spíše obezřetného právníka.“

Pokračoval:

„Donedávna bydlela v penzionu pro důchodce zvaném Slunné vrchy. Je to velmi komfortní domov. Bydlela tam jedna má teta a byla velice spokojena.“

Ach ano, ovšem, ovšem. Ted si vzpomínám. Paní Lancasterová. Myslím, že ta už tam nebydlí. Není-liž pravda?“

„Ano,“ pravil Tomy.

„V této chvíli si přesně nevzpomínám –“ vztáhl ruku po telefonu. „Jen si oživím paměť.“

„Mohu vás informovat celkem rychle,“ řekl Tommy. „Moje žena chtěla adresu paní Lancasterové, protože se jí dostala do rukou věc, která původně patřila paní Lancasterové. Byl to obraz. Paní Lancasterová ho darovala mojí tetě, slečně Fanshaweové. Moje teta nedávno zemřela a její věci se dostaly k nám. Mezi nimi i obraz, který jí dala paní Lancasterová. Mojí ženě se moc líbí, ale má pocit, že jí ta věc nepatří. Domnívá se, že by pro paní Lancasterovou mohl mít speciální hodnotu, a proto považuje za správné nabídnout jí ho zpět.“

„Rozumím,“ řekl pan Eccies. „To je velice ohleduplné od vaší paní.“

„Člověk nikdy neví,“ usmíval se Tommy mile, „jaký vztah mají staří lidé ke svým věcem. Mohla mít radost z toho, že ho darovala mé tetě, protože ta obraz obdivovala. Ale protože zemřela poměrně krátce nato, mohlo by jí přijít líto, že se obraz dostal do rukou někoho zcela cizího. Obraz nemá žádný název. Je na něm dům někde na venkově. Pokud je mi známo, mohl by to být rodinný dům nějak spjatý s paní Lancasterovou.“

„Dobře, dobře,“ řekl pan Eccies. „Ale stále nevím –“

Ozvalo se zaklepání a vstoupil úředník. Položil před pana Ecciese lístek papíru a odešel. Pan Eccies mrkl dolů a pravil:

„Ano, ano. Už si vzpomínám. Ano, paní –“ podíval se na Tommyho vizitku ležící na stole, „paní Beresfordová telefonovala a krátce jsem s ní pohovořil. Poradil jsem jí, aby se obrátila na Southern Counties Bank, pobočku Hammersmith. To je jediná adresa, kterou sám znám. Dopisy adresované bance se jménem paní Johnsonové jí budou posílány. Myslím, že paní Johnsonová je neteř nebo vzdálená sestřenice paní Lancasterové, a byla to právě paní Johnsonová, která se mnou ujednala všechny podmínky přijetí paní Lancasterové do penzionu ve Slunných vrších. Požádala mě, abych zjistil všechny podrobnosti o zmíněném domově, neboť ona sama o něm pouze slyšela od přátel. Učinili jsme tak a mohu vám zaručit, že s nejvyšší pečlivostí. Zjistili jsme, že je to zařízení vynikající pověsti, a myslím, že příbuzná paní Johnsonové –paní Lancasterová – prožila v domově několik šťastných let.“

„Ovšem opustila ho poněkud náhle,“ komentoval to Tommy.

„Ano, ano. Vypadá to tak. Zdá se, že paní Johnsonová se poněkud nečekaně vrátila z východní Afriky – mnoho lidí už to udělalo. Pokud vím, bydlela se svým manželem mnoho let v Keni. Po svém návratu podnikla všechny kroky k tomu, aby se o svoji starou příbuznou mohli postarat sami. Obávám se, že nemám ponětí, kde se teď paní Johnsonová zdržuje. Dostal jsem od ní dopis, ve kterém mi děkuje a vyrovnává všechny účty. Dále mě požádala, abych všechnu korespondenci pro ni, bude-li potřeba, poukazoval na banku, neboť v té době ještě nebyli s manželem rozhodnutí, kde se definitivně usadí. Je mi líto, pane Beresforde, ale to je vše, co vím.“

Jeho chování bylo uctivé, ale rozhodné. Nedával najevo žádnou podrážděnost, žádný pocit obtěžování. Ale jeho verdikt byl zcela konečný a nedotknutelný. Pak se narovnal a jeho projev se stal méně formálním. „Být vámi, nedělal bych si s tím žádné starosti, pane Beresforde,“ řekl chlácholivě. „Nebo přesněji, nenechal bych svou ženu, aby se znepokojovala. Pokud je mi známo, je paní Lancasterová poměrně stará dáma a má tendence k zapomnětlivosti. Patrně na ten obraz už dávno zapomněla. Tuším, že je jí sedmdesát pět, nebo dokonce šest. Lidé v tomto věku zapomínají většinou velmi rychle.“

„Znáte ji osobně?“

„Ne, nikdy jsem se s ní nesetkal.“

„Ale znáte paní Johnsonovou?“

„Párkrát jsem ji viděl, když se tu příležitostně stavila, aby se mnou projednala nějaké záležitosti. Vypadá příjemně, má obchodního ducha. Všechna jednání probíhala poměrně bez problémů.“ Vstal a řekl: „Je mi

líto, že vám nemohu pomoci, pane Beresforde.“

Bylo to slušné, ale konečné rozloučení.

Tommy vyšel ven na Bloomsbury Street a hledal taxi. Balík, který nesl, nebyl těžký, ale měl poměrně nepohodlné rozměry. Na okamžik se podíval na dům, ze kterého právě vyšel. Očividně důstojný, starobylý. Nic, co by na něm nehrálo, s pány Partingdalem, Harrisem, Loc-keridgem a Partingdalem bylo všechno v naprostém pořádku, vše bylo v pořádku i s panem Ecciesem. Nic, co by vyvolávalo poplach nebo skleslost, žádné nesnáze. Být to v knize, pomyslel si Tommy, určitě by zmínka o paní Lancasterové něco vyvolala, postranní, kradmé pohledy nebo něco podobného. Něco, čím by se prozradil, že jméno zná a není mu příjemné. Ale v životě se takové věci nestávají. Pan Eccies vypadal pouze jako muž, který je natolik slušný, že neváhá obětovat trochu ze svého drahocenného času, aby se zabýval tak malichernou žádostí, jakou Tommy právě přednesl.

Ale proč jenom, myslel si Tommy, nemám rád pana Ecciese. Vyvolal v něm matné vzpomínky na lidi, které znal kdysi a které taky neměl rád. Velmi často tyto pocity – a nic jiného než pocity to nebylo – byly správné. Ale možná to bylo prosté. Pokud strávíte mnoho času jednáním s různými osobnostmi, vypracujete si rychlý způsob jejich posuzování, podobně jako odborník na starožitnosti vycítí kvalitu a cenu posuzované věci dřív, než se provedou odborné expertizy. Prostě jen: je to špatné. A podobně je to s obrazy. Nebo s úředníkem v bance, který dostane do ruky prvotřídní padělek bankovky.

„Působí dobrým dojmem.“ říkal si Tommy. „Vypadá v pořádku, mluví v pořádku, ale přesto –“ Zamával spěšně na taxikáře, který si ho změřil chladným pohledem, pak přidal plyn a ujel. „Svině,“ pomyslel si Tommy.

Rozhlížel se po ulici sem a tam a hledal nějaké slušnější vozidlo. Po chodníku chodilo docela dost lidí. Někteří spěchali, jiní šli zvolna. Jeden člověk si prohlížel měděnou tabulku přímo na protějším domě. Po pečlivém prozkoumání se otočil a Tommymu se trochu rozevřely oči. Poznal tu tvář. Sledoval muže, jak jde na konec ulice, pak se otáčí a kráčí zpět. Z domu někdo vyšel a v tom okamžiku muž na ulici poněkud zrychlil. Stále byl na opačném konci ulice, ale držel krok s oním mužem, který vyšel z budovy. Ten, kdo vyšel od pánů Partingdale-ho, Harrise, Lockeridgeho a Partingdaleho, byl určitě pan Eccies, říkal si Tommy, když hleděl za jeho zmenšující se postavou. V té chvíli se objevilo taxi, projíždějící pomalu ulicí. Tommy zvedl ruku, zamával, auto zastavilo. Tommy otevřel dveře a nastoupil.

„Kam to bude?“

Tommy se díval na balík, který držel, a chvíli váhal. Pak, když už chtěl říct adresu, si to rozmyslel a řekl:

„Lyon Street 14.“

Za čtvrt hodiny byl na místě. Zaplatil taxikáři, zazvonil a zeptal se na pana Ivora Smithe. Když otevřel dveře ve druhém patře, muž sedící u stolu u okna vyskočil a řekl s mírným překvapením:

„Ahoj, Tommy, jsem rád, že tě zase vidím. Už je to dost dávno, co? Co tady děláš? Nemáš co na práci a navštěvuješ staré známé?“

„Ne tak docela, Ivore.“

„Řekl bych, že ses právě vrátil z konference?“

„Ano.“

„Předpokládám, žeš vyslechl spoustu dojmavých žvástů. Nic zajímavého se neřeklo a žádné usnesení se nepřijalo.“

„V podstatě ano. Normálně zabít čas.“

„Řekl bych, že nejvíce jste si vyslechli starého Bogie Waddocka, nezavřel ústa. Neskutečně nudný. A horší se to s ním rok od roku.“

„To ano –“

Tommy se usadil na židli, kterou mu přítel ukázal, přijal nabízenou cigaretu a řekl:

„Zajímalo by mě, a to jen tak mimochodem, jestli nevíš něco a nějakém Ecciesovi, právníku od firmy Parting-dale, Harris, Lockeridge a Partingdale.“

„Hleďme, hleďme,“ řekl muž nazývaný Ivor Smith a pozdvihl obočí. Nutno podotknout, že měl pro zdvihání velice příhodné obočí. Dodávalo mu to vzezření muže, který právě prožil nesmírný šok. Ale u něj to byl dost obvyklý výraz. „Tak tys někde narazil na pana Ecciese?“

Problém je v tom,“ řekl Tommy, „že o něm nic nevím.“

„A chtěl bys o něm něco vědět?“

„Ano.“

„Hm. A proč jsi s tím přišel za mnou?“

„Viděl jsem venku Andersona. Je to sice už dost dávno, co jsem ho viděl naposled, ale poznal jsem ho.“

Měl někoho na mušce. Ať už to byl kdokoli, byl to někdo z budovy, kterou jsem právě předtím opustil. Mají

tam sídlo dvě právnické firmy a jedna firma účetní. Samozřejmě, mohl to být kdokoli z kterékoli firmy. Ale muž, který vyšel ven a odcházel dolů, mi připadal jako pan Eccies. Takže by mě zajímalo, jestli to náhodou nebyl pan Eccies, na koho má Anderson spadeno?“

„Hm,“ řekl Ivor Smith. „Hádání ti šlo vždycky dobře, Tommy.“

„Kdo je Eccies?“

„Ty vážně nevíš? Nic tě nenapadá?“

„Opravdu vůbec nic,“ řekl Tommy. „Aniž bych zacházel do přílišných podrobností, byl jsem ho navštívit, abych získal nějaké informace o jedné staré dámě, která nedávno opustila jistý penzion pro staré dámy. Právník, který pro ni zařizoval vše potřebné, byl pan Eccies. Zdá se, že vše provedl s patřičnou elegancí a zručností. Potřeboval jsem její současnou adresu. On říká, že ji nemá. Je to docela dobře možné... ale byl jsem zvědavý. Je to moje jediné vodítko, které mám.“

„A ty ji chceš najít?“

„Ano.“

„Nezdá se mi, že bych ti mohl být nějak nápomocný. Eccies je velice renomovaný právník, má velký příjem, mnoho významných a vážených klientů, pracuje pro šlechtu, podnikatele, penzionované vojenské důstojníky, námořníky – generály a admirály a tak podobně. Je to vzor bezúhonnosti. Podle toho, co říkáš, bych si myslel, že v tomhle případě pracoval čistě v rámci své právnické profese.“

„Ale vy se o něj zajímáte?“ dohadoval se Tommy.

„Ano, zajímáme se o pana Jamese Ecciese.“ Vzdychl. „Zajímáme se o něj už aspoň šest let. Ale moc daleko jsme se nedostali.“

„To je zajímavé,“ řekl Tommy. „Zeptám se tě ještě jednou. Kdo vlastně je pan Eccies?“

„Chceš říct, kdo si myslíme, že je? Jednou větou bych to shrnul tak, že se domníváme, že to je jeden z největších mozků organizovaného zločinu v této zemi.“

„Organizovaného zločinu?“ Tommy vypadal překvapeně.

„Ano, ano. Žádná pláštěnka nebo dýka. Ani špionáž nebo kontrašpionáž. Žádná prostá kriminalita. Je to muž, který podle našich znalostí nikdy v životě nepřestoupil zákon ani o píď. Nikdy nic neukradl, nikdy nic nepadělal, nikdy nevykradl nadaci, nemůžeme proti němu získat jediný důkaz. Ale kdykoli se odehraje nějaká velká organizovaná loupež, vždycky někde dole narazíme na pana Ecciese, kterak vede svůj neposkvrněný život.“

„Šest let,“ řekl Tommy zamyšleně.

„Možná mnohem déle. Nějakou dobu trvalo, než jsme si toho povšimli. Bankovní přepadení, krádeže soukromých šperků, všude, kde jsou velké peníze. Všechny zločiny si v něčem byly podobné. Nemohli jsme se zbavit pocitu, že je naplánoval stejný mozek. Lidé, kteří to řídili a kteří to prováděli, nikdy nemuseli nic plánovat. Šli tam, kam měli jít, udělali to, co jim bylo nařízeno, nikdy nemuseli myslet. Myslel za ně někdo jiný.“

„A co vás přivedlo na Ecciese?“

Ivor Smith potřásl zamyšleně hlavou. „To by byla dlouhá historie. Je to muž, který má mnoho známých, mnoho přátel. Lidé, s kterými hraje golf, lidé, kteří mu spravují auto, makléřské firmy, které pro něj pracují. Jsou to společnosti provozující bezúhonné podnikání, o které se on zajímá. Plánování zločinů začíná být zřejmější, jenom jeho účast v tom je stále stejně nejasná, až na jeho nápadné nepřítomnosti v jistých chvílích. Například chytře naplánovaná bankovní loupež (a velkolepě financovaná) a kde je pan Eccies v době loupeže? V Monte Carlu nebo v Curychu, nebo dokonce chytá lososy v Norsku. Je takřka jisté, že pan Eccies nebude místu zločinu nikdy blíže než sto mil.“

„Takže ho podezříváte?“

„Ovšem. Jím osobně jsem si celkem jistý. Ale jestli ho někdy dostaneme, to je ve hvězdách. Chlápek, který se prokope pod zemí do banky, muž, který sejme hlídače úředník, který v tom od začátku jel, muž z představenstva, který poskytoval informace – nikdo z nich Ecciese nezná, patrně ho nikdy ani neviděli. Je to dlouhý řetězec a každý zná asi jen jeden článek vedle sebe.“

„Stará dobrá taktika buněk?“

„Více méně ano, ale jsou v tom jisté originální prvky. Ale jednou určitě nastane příležitost. Najde se někdo, kdo navzdory tomu, že neměl vědět nic, bude vědět něco. Možná něco hloupého, zřejmého, ale nakonec to přeci jenom bude důkaz.“

„Je ženatý, má rodinu?“

„Ne, takové riziko by nepodstoupil. Je sám s domovníkem, zahradníkem a sluhou. Žije nenápadně a pohodlně a jsem přesvědčen, že ať překročí práh jeho domu kdokoli, nemá žádné podezření.“

„Ani nikdo nebohatne?“

„To je správná připomínka, Thomasi. Někdo by měl bohatnout. Někdo by měl být vidět, jak bohatne. Ale tato část je propracovaná obzvláště chytře. Velké výhry na dostizích, velké investice a výnosy, všechno zcela přirozené a pravděpodobné, všechny transakce jsou zcela bezúhonné. Hodně peněz je ulito na různých místech v různých zemích. Je to velký, obrovský koncern na výrobu peněz – a ty peníze jsou neustále v pohybu, putují z místa na místo.“

„No tak hodně štěstí,“ řekl Tommy. „Doufám, že dostaneš toho pravého muže.“

„Myslím, že jednoho dne se to podaří. Je tu naděje, že ho jednou někdo vyvede z rovnováhy.“

„A čím ho vyvede?“

„Strachem,“ řekl Ivor. „Vyvolá v něm dojem, že je v nebezpečí. Vyvolá v něm pocit, že po něm někdo jde. Způsobí mu problémy. Když začneš někomu dělat problémy, je šance, že udělá nějakou blbost. Mohl by udělat chybu. Takhle se lidi chytanou, chápeš? Chlap může být sebechytřejší, plánovat brilantně a nikdy neudělat chybu. Jakmile ho někdo bezvýznamný začne otravovat, udělá chybu. Takže neztrácím naději. Ale teď vypravuj ty svůj příběh. Třeba víš něco užitečného.“

„Nemá to nic společného se zločinem. Zklamu tě.“

„Ale jen to vyklop.“

Tommy vyložil celou záležitost, aniž se omluvil za to, jak je to nezajímavé. Ivor však nebyl muž, který by pohrdal prostými historkami. Přímo udeřil na bod, který způsobil celé Tommyho snažení.

„Říkáš, že tvoje žena zmizela?“

„Ano – a to se jí nepodobá.“

„To je vážné.“

„Pro mě ano.“

„Viděl jsem tvou paní jenom jednou, ale umím si to představit. Je bystrá.“

„Když se do něčeho pustí, je jak teriér na stopě,“ řekl Thomas.

„Nešel jsi na policii?“ Ne.“

„Proč ne?“

„Především nemůžu uvěřit tomu, že se jí něco stalo. Pentliče se nikdy nic nestalo. Prostě jen utíká za každým zajícem, který se objeví. Třeba jen neměla čas se ozvat.“

„Hmm. To se mi moc nezdá. Říkáš, že hledá dům? To by mohlo být zajímavé, protože mezi mnoha stopami, které jsme sledovali a které zpravidla nikam nevedly, byly i takové, které vedly na síť realitních kanceláří.“

„Realitních kanceláří?“ zeptal se Tommy udiveně.

„Ano. Poctivé, pořádné, spíše bezvýznamné realitní kanceláře v různých koutech Anglie, ale zpravidla ne moc daleko od Londýna. Firma pana Ecciese hodně spolupracuje s realitními kancelářemi. Někdy zastupuje kupující, jindy prodávající a jménem svých klientů zaměstnává spoustu realitních kanceláří. Dost jsme se divili proč. Většinou se nám to nejevilo moc výhodné.“

Takže jste usoudili, že to má nějaký význam, že by to někam mohlo vést?“

Pamatuješ se na tu velkou loupež v londýnské Southern Bank? Bylo to před několika lety. Jistou úlohu zde sehrál dům na venkově. Velmi osamělý dům. Bylo to místo, kde se lupiči scházeli. Byli tam poměrně nenápadní a plánovali tam akce. Ale v okolí si o tom začali lidé povídat, začalo jim být nápadné, kdo asi jsou a odkud ti podivní lidé, kteří tam přijížděli a zase odjížděli většinou v dost divnou dobu. Vždy uprostřed noci přijížděla různá auta a zase odjížděla. Na venkově se lidé o své okolí ještě zajímají. Nakonec to tam policie vybrala. Našli nějaké věci a dostali tři chlapy. Jeden z nich byl poznán a identifikován.“

„A nikam vás to nedovedlo?“

„Ne. Ti muži mlčeli jako hrob, měli nejlepší obhájce. Dostali sice dlouhé tresty, ale do roka a půl byli všichni tři z vězení venku. Velice chytré útoky.“

„Myslím, že jsem o tom četl. Jeden chlap utekl při převozu do věznice, když byl střežen dvěma dozorci.“

„Přesně tak. Všechno bylo dopodrobna promyšlené a byla na to vynaložena spousta peněz.“

Ale ten, kdo vedl tu skupinu, si uvědomil, že to byla velká chyba nechat si jeden dům tak dlouhou dobu, až se o něj začali místní lidé zajímat. Přišel na nápad, že bude lepší mít více domů, řekněme kolem třiceti na různých místech, a v nich normální pomocníky. Lidé se prostě přistěhují a pořídí si dům. Třeba matka s dcerou, vdova, nebo voják v důchodu s manželkou. Milí, tiší lidé. Provedou na domě několik oprav.

Najmou místní stavební firmu a opraví vodovodní instalaci a možná nějaká jiná firma z Londýna udělá výzdobu. A za nějaký rok nebo rok a půl nastanou vhodné podmínky, ti lidé dům prodají a odstěhují se, nejlépe do ciziny. Něco takového. Všechno velice přirozené a příjemné. Ale během doby, kdy tam bydleli, se ten dům párkrát využil pro trochu divné účely! Toho si nikdo nevšimne. Přátelé je navštěvují, ale ne

moc často.

Jen příležitostně. Jednou v noci se uspořádá večírek u příležitosti výročí svatby nebo k narozeninám. Přijede a odjede spousta aut. A pak během příštích šesti měsíců se stane pět velkých loupeží. Kořist putuje ne do jednoho, ale je rozdělena do pěti domů najednou v pěti různých zapadákových Anglie. Jsou to zatím jen domněnky, milý Tommy, ale pracujeme na tom. Představ si, že ta tvá stará dáma se zbaví obrázku jistého domu a že je to důležitý dům. A předpokládejme, že tvoje paní ten dům pozná a vydá se ho prozkoumat. A teď si představ, že někdo není rád když se kdokoliv zajímá o ten dům. Zapadá to do sebe.“

„To se mi zdá trochu přehnané.“

„Ano – souhlasím. Ale žijeme v přehnané době. V našem světě se dějí neuvěřitelné věci.“

II

Poněkud unaveně vystoupil Tommy ze svého dnes už čtvrtého taxíku a rozhlédl se po okolí. Taxi ho vysadilo v malé slepé uličce, která se nesměle připojovala na jednu z rušných tříd Hampstead Heathu. Ulička sama se zdála být uměleckým dílem. Každý dům byl úplně jiný. Ten, do kterého měl Tommy namířeno, sestával z ateliéru s vikýři, na něj pak bylo z jedné strany přilepeno něco, co vypadalo jako shluk tří místností. K domu vedly žebříkovité schůdky. Tommy otevřel vrátka, vešel po cestičce dovnitř, a protože nikde neviděl zvonek, použil klepadlo. Postál chvíli, a když se nedočkal odpovědi, zabušil znovu, tentokrát o něco razantněji.

Dveře se otevřely tak prudce, že málem spadl dozadu. Na prahu stanula žena. Na první pohled Tommymu připadalo, že nikdy v životě neviděl tak výrazné stvoření. Měla velký plochý obličej a obrovské podivuhodně zbarvené oči – jedno zelené a druhé hnědé. Ušlechtilé čelo rámovaly bujné prameny divokých hustých vlasů. Fialový svetr byl poset skvrnami od hlíny. Tommy si povšiml neobyčejně krásně tvarované ruky, kterou držela dveře.

Co chcete? Mám práci.“ Měla hluboký a docela zajímavý hlas.

Paní Boscowanová?“

„Ano. Co si přejete?“

„Jmenuji se Beresford. Potřeboval bych si s vámi chvilku pohovořit.“

„To nepůjde. Opravdu potřebujete? O co jde – něco ohledně obrazu?“ Její pohled sklouzl na balíček, který Tommy držel.

„Ano. Týká se to jednoho obrazu vašeho manžela.“

„Chcete ho prodat? Mám stovky jeho obrazů. Nechci koupit žádný další. Vemte ho do nějaké galerie. Zase se začíná prodávat. Ale vy nevypadáte, že potřebujete prodat obraz.“

„Opravdu nepotřebuji. Nechci vám nic prodávat.“

Tommymu připadlo, že domluvit se s touto ženou je velmi obtížné. Měla velice jemné oči, které teď hleděly někam přes jeho rameno do ulice a zdálo se, že ji tam v dáli právě něco nadmíru zaujalo.

„Prosím vás,“ řekl Tommy. „Pustte mě dál. Je to moc složité na vysvětlování.“

„Jestli jste malíř, tak s vámi mluvit nehodlám,“ řekla paní Boscowanová. „Malíři jsou všichni strašně nudní.“

„Nejsem malíř.“

„Opravdu tak nevypadáte.“ Měřila si ho od hlavy k patě. „Vypadáte spíš jako úředník,“ pravila s odporem.

„Mohu jít dál, paní Boscowanová?“

„Nevím. Počkejte.“

Přibouchla dveře a Tommy čekal. Asi za čtyři minuty se znovu otevřely.

„Dobře,“ řekla. „Pojďte dál.“

Vedla ho dveřmi a pak po úzkých schodech nahoru do ateliéru. V rohu byla nějaká postava a kolem spousta různých nástrojů. Kladiva a dláta. Také tam byla hliněná hlava. Celá místnost vypadala, jako by před malou chvílí prodělala nájezd chuligánů.

„Není tu žádné místo k sezení,“ řekla paní Boscowanová.

Shodila několik předmětů z dřevěného stolku a přistrčila mu ho.

„Tady si sedněte a povídejte.“

„Je to od vás moc laskavé, že jste mě pozvala dál.“

„Ano, to je. Ale když vy vypadáte tak vyděšeně. Máte z něčeho strach?“

„Ano.“

„Myslela jsem si to. Čeho se bojíte?“

„Bojím se o svou ženu,“ řekl Tommy a jeho odpověď ho samotného překvapila.

„Ale, bojíte se o ženu? Na tom není nic divného. Muži mají vždycky strach o své manželky. Co se stalo? Utekla vám s někým?“

„Ne. Nic takového.“

„Tak umírá? Rakovina?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Jenom nevím, kde právě je.“

„A myslíte, že já to vím? Tak to byste mi měl říct její jméno a něco o ní, když si myslíte, že ji dokážu nalézt. Ale varuju vás,“ dodala paní Boscowanová. „Asi ji nenajdu.“

„Díkybohu,“ povzdechl Tommy. „Dá se s vámi hovořit mnohem lépe, než jsem prve myslel.“

„Co s tím má společného ten obraz? Je to obraz, ne? Musí být, podle tvaru. Co by to taky bylo jiného?“ Tommy obraz rozbálil.

„Je podepsaný vaším manželem,“ řekl Tommy. „Rád bych, kdybyste mi o něm mohla říct všechno, co víte.“

„Aha. Co přesně byste si přál vědět?“

„Kdy byl obraz namalován a kde.“

„To není tak obtížné,“ odpověděla. „Mohu vám o tom povědět všechno. Obraz byl namalován asi před patnácti lety – ne, muselo to být mnohem dříve. Je to jeden z jeho nejranějších. Asi před dvaceti lety, řekla bych.“

„Víte, kde to je?“

„Ano, pamatuji si to docela dobře. Je to pěkný obrázek. Vždycky se mi líbil. Ten malý můstek a dům, to místo se jmenuje Sutton Chancellor. Sedm osm mil od Market Basingu. Dům sám je asi dvě míle od Sutton Chancelloru. Krásný kout. Odloučený.“

Přistoupila k obrazu, sklonila se a zblízka ho zkoumala.

„To je zvláštní,“ řekla. „Opravdu, to je velmi divné.“

„To by mě zajímalo...“

Tommy jí nevěnoval patřičnou pozornost.

„Jak se ten dům jmenuje?“ zeptal se.

„Přesně si nepamatuji. Několikrát změnil jméno, víte? Už si nevzpomínám, co s tím domem přesně bylo. Prý se tam stalo několik tragických událostí, takže lidé, kteří tam přišli pak, to přejmenovali. Kdysi se jmenoval Dům u kanálu nebo Dům na kanálu. Pak se jmenoval Dům u mostu a pak V lučinách nebo taky U řeky.“

„Kdo tam bydlel nebo kdo tam bydlí dnes? Víte to?“

„Nikdo, koho bych znala. Když jsme tam prvně přijeli, bydlel tam nějaký muž s dívkou. Jezdili tam většinou jen na víkendy. Myslím, že nebyli manželé. Ta dívka byla tanečnice. Nebo možná herečka – ne, byla tanečnice. Baletní. Byla hezká, ale hrozně hloupá. Prostě slepice. Pamatuji se ale, že William z ní byl celý pryč.“

„Maloval ji?“

„Ne. On maloval lidi málokdy. Někdy řekl, že by si někoho chtěl načrtnout, ale většinou se k tomu ani nedostal. On byl vždycky na holky.“

„Tihle lidé tam bydleli v době, kdy váš manžel dům maloval?“

„Ano, myslím, že ano. Aspoň po nějakou dobu. Jezdili jen na víkendy. Pak se tam něco semlelo. Myslím, že se nějak nepohodli, nebojí utekl, nebo ona jemu, nevím. Já tam v té době nebyla. Pracovala jsem tehdy v Coventry na sousoší. Pak byla v domě jen vychovatelka s dítětem. Nevím, kdo ta holčička byla, ani odkud pocházela, ale ta vychovatelka se o ni starala. Pak se myslím s tím dítětem něco stalo. Buď ji ta vychovatelka někam odvezla, nebo snad dokonce ta holčička zemřela. Proč se zajímáte o lidi, kteří tam bydleli před dvaceti lety? To mi připadá poněkud hloupé.“

„Chci se o tom domě dozvědět všechno, co jen se dá,“ odpověděl Tommy. „Moje žena odjela, aby našla ten dům. Tvrdila, že ho někde viděla z vlaku.“

„To je možné,“ řekla paní Boscowanová. „Železnice vede hned na druhé straně můstku. Řekla bych, že z vlaku je dům vidět velmi dobře.“ Pak se zeptala: „A proč ho vaše žena chtěla najít?“

Tommy jí podal co nejstručnější vysvětlení. Pochybovačně na něj hleděla.

„Neutekl jste z blázince, že ne?“ řekla paní Boscowanová. „Mohli vás pustit na revers, nebo jak se tomu říká.“

„Uznávám, že tak asi vypadám,“ řekl Tommy. „Ale je to opravdu tak prosté. Moje žena se chtěla o tom domě něco dozvědět, a tak si naplánovala, že podnikne několik cest vlakem, aby ho našla. A já si myslím, že ho našla. Domnívám se, že se dostala do toho místa, jak jste to říkala – Něco Chancellor.“

„Sutton Chancellor. Byl to naprostý zapadákov. Ale mohlo se to za ta léta hodně změnit. Třeba je z toho

nějaké panelové sídliště.“

„To může být cokoli,“ připustil Tommy. „Telefonovala, že přijede domů, ale nedorazila. A já musím zjistit, co se jí stalo. Domnívám se, že tam zajela a začala se vyptávat na ten dům a snad – snad se mohla dostat do nebezpečí.“

„Co je na tom nebezpečného?“

„To nevím,“ řekl Tommy. „Nikdo to neví. Já bych si nikdy nepomyslel, že to může být nějak nebezpečné, ale moji ženu to napadlo.“

„Tajný agent?“

„Něco takového. Když ji to posedne... Neslyšela jste nikdy o nějaké paní Lancasterové, řekněme během posledních dvaceti let?“

„O paní Lancasterové? Ne, neřekla bych. To je jméno, které si člověk zapamatuje, že? Ne. Co je s paní Lancasterovou?“

„Ta žena vlastnila tenhle obraz. Dala ho z přátelství jedné mé staré tetě. A pak poněkud narychlo opustila penzion pro důchodce. Vyzvedli si ji její příbuzní. Pokoušel jsem se ji najít, ale marně.“

„Kdo z vás má bujnější fantazii, vy, nebo vaše žena?“

Vypadáte, že jste promyslel spoustu možností a jste z toho trochu mimo, mohu-li to tak vyjádřit.“

„Samozřejmě že můžete,“ řekl Tommy. „Trochu mimo a pro nic za nic. To chcete říct, že? Asi máte pravdu.“

„Ne,“ řekla paní Boscowanová. Její hlas se trochu změnil. „Neřekla bych, že pro nic za nic.“

Tommy se na ni zvědavě podíval.

„Na tom obraze je něco zvláštního,“ řekla paní Boscowanová. „Divného. Víte, pamatuji se na něj velmi dobře. Pamatuji si většinu Williamových obrazů, i když jich namaloval tolik.“

„Pamatujete si, kdo ho koupil? Pokud se tedy prodal.“

„Ne, to si nepamatuji. Ale myslím, že prodán byl. Na jedné z jeho výstav se prodal celý balík obrazů. Byly z období asi tří nebo čtyř let před tímto a asi dva roky po tomto obraze. Docela hodně se jich prodalo. Skoro všechny. Ale nevzpomenu si, kdo si koupil právě tento. To byste po mně chtěl moc.“

„Jsem vám moc vděčný za všechno, na co jste si vzpomněla.“

„Nezeptal jste se mě, co je na tom obraze divného. Na tom vašem obraze.“

„Chcete říct, že to nemaloval váš manžel? Maloval to někdo jiný?“

„Ale ne. To maloval William. ‚Dům u kanálu‘, tak se to, myslím, jmenovalo v katalogu. Ale není takový, jako byl. Je na něm něco divného.“

„Co je na něm divného?“

Paní Boscowanová ukázala prstem špinavým od hlíny na místo pod mostem.

„Tady, vidíte? Ta loďka uvázaná pod mostem.“

„Ano,“ řekl Tommy zmateně.

„Když jsem ten obraz viděla naposled, tak tam ta loďka nebyla. William ji tam nenamaloval. Na výstavě tam žádná loďka nebyla.“

„Chcete říct, že tam někdo dodatečně loďku přimaloval?“

„Ano. Není to zvláštní? Zajímalo by mě proč. Nejdříve jsem byla překvapena, že vidím loďku v místě, kde William žádnou nenamaloval. Teď vidím jasně, že ji nenamaloval William, ale někdo jiný. Zajímalo by mě kdo to byl.“

Dívala se na Tommyho.

„A taky proč?“

Tommy jí nemohl nabídnout žádné řešení. Díval se na paní Boscowanovou. Jeho teta Ada by ji nazvala roztěkanou ženou, ale Tommy si to o ní nemyslel. Zdálo se, že se nesoustředí a skáče z jedné myšlenky na druhou. To, co řekla, vypadalo, že nemá nic společného s předchozí větou. Tommy si myslel, že je to typ ženy, která ví mnohem víc, než se rozhodla prozradit. Zdalipak svého manžela milovala, nebo na něj žárlila, nebojím pohrdala? Z jejího chování a tím méně z jejích slov se odpověď vyčíst nedala. Měl ale pocit, že ta malá loďka uvázaná pod mostem ji nějak zaskočila. Nelíbila se jí tam. Nakonec ho napadlo, jestli je to vůbec pravda. Mohla si skutečně pamatovat, po těch letech, jestli ji tam pod most Boscowan namaloval nebo ne? Vypadalo to jako opravdu bezvýznamný detail. Kdyby ten obraz viděla naposledy před rokem, snad, ale po tolika letech? Oslabilo to jeho důvěru k paní Boscowanové. Pohlédl na ni a zjistil, že ho pozoruje. Nebyl to však pohled vzdorovitý, jen zamyšlený. Velmi zamyšlený.

„Co budete dělat?“ zeptala se.

To bylo snadné. Tommy měl úplně jasno v tom, co bude dělat.

„Půjdu domů, je už pozdě. Zjistím, jestli není něco nového, nějaká zpráva od mé ženy. Pokud ne, pojedu

zítra tam do té vesnice, do toho Sutton Chancelloru. Doufám, že tam svoji ženu najdu.“

„To přijde na to...“ řekla paní Boscowanová.

„Na co?“ zeptal se Tommy ostře.

Paní Boscowanová zamumlala spíš pro sebe: „To by mě zajímalo, kde je.“

„Kde je kdo?“

Paní Boscowanová od něj odvrátila zrak. Pak na něho opět pohlédla a řekla: „Myslela jsem vaši ženu. Doufám, že je v pořádku.“

„Proč by neměla být v pořádku? Paní Boscowanová, je snad něco divného na tom místě? V tom Sutton Chancelloru?“

V Sutton Chancelloru? Ne, to bych neřekla. Ne, tam ne.“

„Měl jsem na mysli ten dům,“ řekl Tommy. „Ten dům u kanálu, ne Sutton Chancellor vesnici.“

„Ne, ten dům, to byl opravdu pěkný dům. Jako stvořený pro milence, víte?“

„Bydleli tam milenci?“

„Někdy. Ne moc často. Když je dům postaven pro milence, měli by v něm milenci bydlet.“

„Nedovolit, aby v něm bydlel někdo jiný?“

„Ano. chápete rychle,“ řekla paní Boscowanová. „Víte, co mám na mysli? Nesmíte dopustit, aby se dům používal k jinému účelu, než byl postavený. To se mu potom nelíbí.“

„Víte něco o lidech, kteří tam bydleli v posledních letech?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nevím. Nevím o tom domě vůbec nic. Nikdy pro mě nic neznamenal, chápete?“

„Ale vy máte něco na mysli, nebo někoho?“

„Ano,“ řekla paní Boscowanová. „Máte pravdu. Myslela jsem na někoho.“

„Nemůžete mi říct něco o té osobě, na kterou myslíte?“

„Opravdu není co,“ odpověděla paní Boscowanová. „Někdy prostě jen člověka napadne, kde asi určitá osoba právě může být. Co se s ní stalo nebo jak se dál vyvíjela. Takové věci člověka napadají.“ Zamávala rukama. „Dáte si slanečka?“

„Slanečka?“ zíral Tommy.

„Náhodou tu mám pár slanečků. Napadlo mě, že byste možná rád trochu pojedl, než poběžíte na vlak. Jede to z Waterloo. Myslím jako na Sutton Chancellor. V Market Basingu se muselo přestupovat. Asi to tak bude pořád.“

Byl to podivný způsob rozloučení, ale Tommy to vzal na vědomí.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Albertovy objevy

Pentlička zamžourala očima. Okolo bylo poněkud šero. Pokusila se zvednout hlavu z polštáře, ale projela jí ostrá bolest, a tak ji zase rychle položila zpět. Zavřela oči. Po chvíli je opět otevřela a znovu zamžourala. S pocitem úspěchu poznala svoje okolí. „Jsem v nemocničním pokoji,“ řekla si. Uspokojena svojí dedukcí nepokoušela se vyvíjet nějakou další duševní činnost. Byla v nemocnici na lůžku a bolela ji hlava. Proč ji bolela a proč byla v nemocnici, to nevěděla. „Nehoda?“ pomyslela si.

Kolem postelí procházely sestřičky. To bylo asi přirozené. Zavřela oči a pokusila se trochu soustředit.

Před očima jí přeběhla mlhavá postava v kněžském rouchu. „Otec?“ napadlo Pentličku. „Byl to otec?“

Nemohla si vzpomenout, ale myslela si, že by to mohl být on.

„Ale proč jsem v nemocnici?“ přemýšlela Pentlička. „Já přece jsem sestřička v nemocnici, takže bych měla mít uniformu. Ach!“

V té chvíli se sestřička zhmotnila u jejího lůžka.

„Už je vám lépe, drahoušku?“ zeptala se se strojenou bodrostí. „To je skvělé!“

Pentlička si nebyla úplně jistá, jestli to je skvělé. Sestra prohlásila něco o nějakém šálku čaje.

„To vypadá, že jsem pacient,“ řekla si Pentlička poněkud zklamaně. Zůstala ležet a hlavou se jí honila slova bez nějakých vážnějších souvislostí.

Vojáci,“ říkala si. „Nemocnice, veteráni. Jsem sestřička.“

Sestřička jí přinesla čaj v hrníčku a podpírala ji, dokud ho nevybila. Hlavou jí znovu projela bolest. „Jsem sestřička v lazaretu,“ řekla nahlas.

Sestra na ni nechápavě pohlédla.

Jsem zraněna na hlavě,“ konstatovala Pentlička. To bude brzy dobré,“ odvětila sestra.

Vzala hrnek, a když procházela kolem vrchní sestry, nahlásila jí: „Čtrnáctka se probrala. Je ale trochu mimo.“

„Říkala něco?“

„Říkala, že je sestra ve vojenské nemocnici,“ odpověděla sestra.

Vrchní sestra vydala pohrdavý zvuk, jako že se jí to nezdá.

„Přesvědčíme se,“ řekla. „A vy běžte, nebudete tu přece stát s hrnkem celý den.“

Pentlička zůstala polosedíc opřena o polštář. Její inteligence zatím nepokročila o moc dále než k nesouvislému sledu myšlenek.

Měl by tu být někdo, koho zná, říkala si. Někdo, koho zná dobře. Na téhle nemocnici bylo něco moc podivného. Nebyla to ta nemocnice, kterou si vybavovala. Nebyla to ta, ve které sloužila. „Tam byli jen samí vojáci,“ říkala si Pentlička. „Já obsluhovala chodby A a B.“ Otevřela víčka a znovu se rozhlédla kolem. Došlo jí, že je to nemocnice, kterou nikdy předtím neviděla, a že tudíž asi nemá nic společného s vojáky ani s armádou.

„To by mě zajímalo, kde to jsem,“ hloubala dále. „Jak se to tu jmenuje?“ Pokoušela se vzpomenout na nějaká jména, ale jediná dvě místa, která si vybavila, byla Londýn a Southampton.

U její postele se zjevila vrchní sestra.

„Doufám, že se cítíte trochu lépe,“ řekla.

„Jsem v pořádku,“ řekla Pentlička. „Co se stalo?“

„Zranila jste se na hlavě. Asi to dost bolí, že?“

„Bolí,“ přiznala Pentlička. „Kde to jsem?“

„V Královské nemocnici v Market Basingu.“

Pentlička dumala nad danou informací. Vůbec nic jí to neříkalo.

„Starý farář,“ řekla.

„Prosím?“

„Nic, nic. Já jen —“

„Nemohli jsme napsat na tabulku vaše jméno,“ řekla vrchní sestra.

Vzala propisku a hleděla tázavě na Pentličku.

„Mé jméno?“

„Ano,“ řekla sestra. „Kvůli záznamům,“ dodala.

Pentlička mlčela a přemýšlela. Její jméno. Jak se jen jmenuje? „To je hloupé,“ říkala si Pentlička. „Vypadá to, že jsem ho zapomněla. Ale musím se přece nějak jmenovat.“ Náhle se jí ulevilo. Hlavou jí znovu probleskl staříčkový kněz a Pentlička řekla vítězoslavně:

„Ovšem, Prudence.“

„P-r-u-d-e-n-c-e?“

„Ano, správně,“ řekla Pentlička.

„To je vaše křestní jméno. Potřebujeme znát příjmení.*.]

„Cowleyová. C-o-w-l-e-y-o-v-á.“

„Skvělé, že jsme to daly tak snadno dohromady,“ řekla sestra a odcházela s úlevou, že si nemusí dělat starosti s dalším zápisem.

Pentlička byla se sebou spokojená. Prudence Cowleyová. Prudence Cowleyová, sestřička ve vojenské nemocnici – a její otec byl farář – a byla válka. „To je zvláštní,“ řekla si pro sebe. „Jako bych to všechno spletla. Zdá se mi, že to všechno už je hrozně dávno.“ Pak si pro sebe zamumlala: „To nebohé dítě bylo vaše?“ Dumala. Řekla to ona někomu, nebo to někdo řekl jí?

Vrátila se vrchní sestra.

„Potřebuji ještě vaši adresu,“ pravila. „Slečno, nebo jste paní? Cowleyová. Ptala jste se na nějaké dítě?“

„To nebohé dítě bylo vaše? Říkal to někdo mně neboa já někomu?“

„Myslím, že byste si měla trochu zdřímnout. Jste unavená,“ řekla vrchní sestra,

Odešla, aby na patřičných místech nahlásila informace, které právě obdržela.

přišla k sobě, pane doktore,“ oznamovala. „Tvrdí, že se jmenuje Prudence Cowleyová, ale nemůže si vzpomenout na adresu. Říkala něco o dítěti.“

Dobře,“ pravil doktor se svým obvyklým klidem. Dáme jí dalších dvacet čtyři hodin a uvidíme. Dostává se z toho pěkně.“

II

Tommy si pohrával s klíčem. Dříve než ho mohl použít, dveře se otevřely a v nich stanul Albert.

„Tak co,“ vybafl Tommy. „Je doma?“

Albert pomalu zavrtěl hlavou.

„Ani slovo, žádný telefon, žádný dopis, žádný telegram?“

„Nic, pane. Vůbec nic. Ani od nikoho jiného. Říkám vám, pane, že ji dostali. Určitě ji dostali.“

„Co to plácáte za nesmysly? Kdo ji dostal?“ rozčiloval se Tommy. „To máte z těch svých knížek. Kdo ji měl dostat?“

„Vždyť víte, pane. Gang.“

„Jaký gang?“

„Jeden z těch ozbrojených. Nebo snad nějaký mezinárodní...“

„Přestaňte plácát hlouposti. Víte, co si myslím já?“

Albert na něj zvědavě hleděl.

„Já si myslím, že to je od ní nadmíru bezohledné, ne-dat o sobě vůbec vědět,“ řekl Tommy.

„No,“ řekl Albert. „Chápu. Můžete to brát takto. Pokud vám to uleví,“ dodal trochu neomaleně. Vzal od Tommyho balík. „Vidím, že jste obraz přinesl zpět,“ řekl.

„Ano. Přinesl jsem ten zatracený obraz zpět. Moc mi nepomohl.“

„Nic jste se o něm nedověděl?“

„Ne tak docela,“ řekl Tommy. „Něco jsem se o něm dozvěděl. Ale jestli mi to k něčemu bude, to je ve hvězdách. Nevolať doktor Murray? Nebo slečna Packardová z penzionu ve Slunných vrších? Nikdo takový?“

„Nikdo nevolal, kromě zelináře, že dostal krásné ba-klažány. Ví, že paní má moc ráda baklažány. Vždycky jí volá. Ale řekl jsem mu, že tu teď není.“ Pak dodal: „Připravil jsem vám k večeři kuře.“

„To je příšerné, vy nikdy nemyslíte na nic jiného než I na kuře,“ řekl Tommy nevražlivě.

„Je to docela malé kuřátko,“ vysvětloval Albert. „S pěkně propečenou kůžičkou.“

„To musí být,“ pravil Tommy.

Zazvonil telefon. Tommy vyskočil z křesla a v momentě byl u něj.

„Haló... haló?“

Zazněl jemný a vzdálený hlas. „Pan Thomas Beres-ford? Přijmete osobní hovor z Invergashly?“

„Ano.“

„Tak vydržte, prosím.“

Tommy čekal. Jeho vzrušení opadávalo. Musel čekat | nějakou dobu. Pak se ozval známý jasný a zvučný hlas, hlas jeho dcery.

„Haló, to jsi ty, táti?“

„Deborah!“

„Ano. Proč jsi tak udýchaný? Byl jsi běhat?“ |

Tommy si pomyslel, že dcery jsou vždycky příšerné.

„Už nejsem nejmladší, snadno se zadýchám. Jak se máš?“

„Já se mám dobře. Podívej, táti, viděla jsem něco v novinách. Možná jsi to četl taky. Vrtá mi to hlavou, píšou tam o nějaké nehodě a o někom v nemocnici.“

„Ano? Nečetl jsem nic takového. Povědej.“

„No, není to nic hrozného. Asi nějaká dopravní nehoda. Píší tam, že nějaká starší žena měla nehodu, že si nemůže vzpomenout na svoji adresu, ale vzpomíná si na jméno – prý Prudence Cowleyová.“

„Prudence Cowleyová?“ |

„Ano. A mě napadlo, že se tak jmenovala máma, že jo?“

„Ano, ovšem.“

„Nikdy jsem si na to jméno, Prudence, nezvykla. Ani já, ani Derek jsme tak o ní nikdy nemluvili.“

„Ne,“ řekl Tommy. „Není to typ křestního jména, které by si člověk nějak dával do souvislosti se svou matkou.“

Ano, já vím. Jen mi to přišlo takové divné. Nemyslíš[^] by to s ní mohlo nějak souviset?“ „Myslím, že by mohlo. Kde to je?“

„Psali, že je to nemocnice v Market Basingu. Domnívám se, že se chtějí o ní dozvědět něco víc. Tak mě jen napadlo – vím, že to je hloupost, spousta lidí se jmenují Cowley a spousta žen Prudence. Ale říkala jsem si, že jen zkusím zavolat a zjistím, co a jak. Abych měla jistotu, že je máma doma a v pořádku.“

„Chápu,“ řekl Tommy. „Ovšem.“

„No tak, táti, je doma?“

„Není,“ řekl Tommy. „Není doma a já ani nevím, jestli je v pořádku nebo ne.“

„Jak to myslíš?“ divila se Deborah. „Co máma provedla? Tuším, že jsi byl v Londýně na nějaké té stupidní konferenci. Na tom srazu senilních dědků.“

„To máš docela pravdu. Vrátil jsem se včera večer.“

„A máma nebyla doma? Věděl jsi, že nebude doma? Řekni mi všechno, ty máš z něčeho strach, že mám pravdu? Poznám moc dobře, když máš nějaké starosti. Co matka dělala? Něco podnikala, že jo? Přála

bych si, aby se ve svém věku už konečně naučila sedět doma a nic nepodnikat.“

„Měla obavy,“ řekl Tommy. „Ohledně něčeho, co souvisí se smrtí tvé pratety Ady.“

„Co to bylo?“

„Bylo to něco, co jedna z obyvatelk penzionu řekla mámě. A ona dostala strach o tu starou dámu.

Dostala strach z něčeho, co ta stařenka řekla. A když jsme se pak probírali věcmi po tetě Adě, potřebovali jsme s touhle stařenkou promluvit, ale ukázalo se, že z domova zmizela, a to poněkud narychlo.“

„To snad není nic neobvyklého, ne?“

„Přijeli pro ni nějakí příbuzní a odvezli ji pryč.“

„To mi přijde celkem normální. Proč se máma začala plašit?“

„Vzala si do hlavy, že se té staré dámě mohlo něco stát.“

„Aha.“

„Tak tedy, když jsme se ji pak pokoušeli najít, zmizela. Nic zvláštního, prostě jen jsme se přes právníky a banky nedokázali dopátrat její nové adresy.“

„Chceš říct, že se máma vydala ji hledat?“

„Ano. A nepřijela domů v době, kterou udala před dvěma dny.“

„A nic jsi o ní neslyšel?“

„Ne.“

„Přála bych si, abys na mámu laskavě dohlédl,“ řekla Deborah odměřeně.

„Nikdo z nás nebyl nikdy schopen na ni pořádně dohlédnout,“ řekl Tommy. „Ani já, ani ty, Deborah. Je to stejné jako za války, kdy jí nikdo nedokázal zabránit, aby se nevydala dělat věci, které nemusela.“

„Ale dnes je to jiné. Dnes je stará. Měla by sedět doma a dávat na sebe pozor. Předpokládám, že se nudila. V tom to je.“

„Říkáš nemocnice v Market Basingu?“ zeptal se Tommy.

„V Melfordshiru. Vlakem je to asi hodinu a půl z Londýna.“

„To souhlasí,“ řekl Tommy. „A poblíž je vesnice jménem Sutton Chancellor.“

„Co to s tím má společného?“ divila se Deborah.

„To je trochu dlouhá historie. Souvisí to s jedním domem na obraze.“

„Asi tě nějak špatně slyším,“ pravila Deborah. „O čem to mluvíš?“

„To nic,“ řekl Tommy. „Zavolám do nemocnice v Market Basingu a zjistím, co a jak. Mám pocit, že to je tvoje matka. Když má člověk nějaký úraz hlavy, vzpomíná si nejdříve na to, co bylo za jeho dětství, a jen pomalu se propracovává do současnosti. Takže si vzpomněla jen na své dívčí jméno. Možná měla autonehodu, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ji po té hlavě někdo praštil. Takové věci se tvé matce stávají. Dám ti vědět, co jsem zjistil.“

Po čtyřiceti minutách zavěsil Tommy Beresford sluchátko. Podíval se na hodinky a unaveně vzdychl.

Objevil se Albert.

„Co bude s vaší večeří, pane?“ naléhal. „Nepozřel jste ještě ani sousto. Musím vám s lítostí sdělit, že jsem zapomněl na to kuře – shořelo na troud.“

Nemám chuť na nic,“ řekl Tommy. „Potřebuji se napít. Přineste mi dvojitou whisky.“

„Provedu, pane.“

Tommy usedl do starého pohodlného křesla, které měl vyhrazeno ke speciálním účelům. Za okamžik se k němu přihnul Albert s požadovaným občerstvením.

„Předpokládám,“ promluvil Tommy, „že byste rád všechno věděl.“

„Po pravdě řečeno, pane,“ řekl Albert mírně omluvným tónem, „v podstatě vím vše. Jelikož jsem věděl, že jde o záležitost týkající se paní, osmělil jsem se poslouchat druhým aparátem z ložnice. Doufal jsem, že byste proti tomu nic nenamítal, když jde o paní.“

„Budiž,“ souhlasil Tommy. „Vlastně je to tak lepší, aspoň nemusím nic vysvětlovat.“

„Mluvil jste se všemi, že? S doktorem i vrchní sestrou.“

„Už to nemusíme opakovat,“ řekl Tommy.

„Nemocnice v Market Basingu,“ pronesl Albert. „Nikdy se o tom místu nezmínila. Nikdy to neudala jako svoji adresu nebo něco takového.“

„Nepředpokládala, že to bude její adresa,“ namítl Tommy. „Pokud jsem to dobře pochopil, tak ji někdo praštil po hlavě někde v ústraní. Pak ji převezl autem někam na větší silnici, kde ji vyhodil ven, aby to vypadalo jako normální bouračka.“ Po chvíli dodal: „Ráno mě vzbudte v půl sedmé. Chci vyrazit časně.“

„Moc mě mrzí to kuře, pane. Dal jsem troubu jen na málo, aby nevychladlo, ale zapomněl jsem na to.“

„Kašlu na kuře,“ zvolal Tommy. „Jsou to stupidní ptáci. Kvokají po dvoře a lezou pod auta. Pohřbete jeho pozůstatky zítra za úsvitu a dejte si záležet, ať je to důstojný obřad.“

„Ale paní je v pořádku, že? Není na smrtelné posteli, že ne?“ ptal se Albert.

„Obdivuji váš talent pro dramatičnost,“ odpověděl Tommy. „Pokud jste poslouchal pořádně, musíte vědět, že se z toho rychle dostává. Vzpomněla si, kdo je, nebo kdo byla, ale slíbili mi, že na ni dohlédnou, dokud nepřijedu, abych se o ni postaral. V žádném případě nedopustí, aby jim utekla a vydala se pokračovat ve svém detektivním úsilí.“

„Když mluvíte o detektivním úsilí,“ Albert si mírně odkašlal.

„Nechtěl jsem o tom mluvit,“ řekl Tommy rozmrzele. „Zapomeňte na to, Alberte. Učte se radši knihovnictví nebo skleníkovému zemědělství.“

„Já jenom – přemýšlel jsem nad tím případem...“

„Aha, a co jste objevil?“

„Přemýšlel jsem.“

„Od toho pochází naprostá většina problémů. Z přemýšlení.“

„Stopy,“ pokračoval Albert. „Třeba ten obraz, to je stopa, že?“

Tommy si všiml, že Albert pověsil obraz domu u kanálu zpět na zeď.

„Pokud ten obraz je k něčemu stopa, pak je tu otázka, k čemu je to stopa?“ Potěšilo ho, jak inteligentní větu právě pronesl. „Chci říct, k čemu to všechno je? Něco to přece musí znamenat. Napadlo mě,“ vykládal Albert, jestli dovolíte, abych to řekl...“

„Pokračujte, Alberte.“

„Tak tedy, napadl mě ten stůl.“

„Stůl?“

„Ano. Ten, co přišel s ostatním nábytkem, s tím stolem, dvěma židlemi a dalšími věcmi. Rodinný majetek, že ano?“

„Patřilo to mé tetě Adě,“ řekl Tommy.

„Ano, to mám přesně na mysli. To je přesně místo, kde můžete najít nějaké stopy – starý nábytek.“

„Možná,“ řekl Tommy.

„Vím, že mi do toho nic není, pane, a asi jsem měl od toho dát ruce pryč. Ale když jste byl tak dlouho pryč, nemohl jsem si pomoci. Musel jsem jít a podívat se.“

„Podívat se do stolu?“

„Ano, jen se přesvědčit, jestli by tam nemohlo být nějaké vodítko. Víte, takové stoly mívají tajné zásuvky.“

„To je docela možné,“ pravil Tommy. „Ale pokud jsem znal tetu Adu, těžko si dokážu představit, že by měla nějaké pohnutky ke schovávání věcí do tajných šuplíků.“

Staré dámy jsou vrtošivé. U nich nikdy nevíte. Rády schovávají věci. Jsou jako kavky nebo straky. Zapomněl jsem, který z těch ptáků. Může tam být tajná závěť, nebo něco napsaného neviditelným inkoustem, nebo poklad. Kde byste schoval nějaký poklad?“

„Je mi líto, Alberte, ale asi vás zklamau. Jsem si docela jistý, že v tom krásném stole, který kdysi patřil strýci Williamovi, nic takového není. Strýc William byl rovněž na stará kolena poněkud popudlivý, kromě toho, že byl téměř hluchý a trpěl depresemi.“

„Já jsem si jen myslel,“ pokračoval Albert, „že bychom snad nemohli nic zkazit, kdybychom se aspoň podívali.“ Pak diplomaticky dodal: „Stejně potřebuje vyčistit. Víte, jak to vypadá s nábytkem u starých žen. Moc často ho nečistí, protože je to pro ně obtížné.“

Tommy se na chvíli zamyslel. Vzpomněl si, že s Pentličkou zběžně prohlédli obsah šuplíků. Jejich obsah roztřídili do dvou velkých obálek, našli dvě klubka vlny, dvě pletené vesty, černou sametovou šálu a tři chatrné povlaky na polštář, které s ostatními bezcennými předměty určili k likvidaci. Když se vrátili domů, prošli rovněž písemností v obálkách. Nebylo tam nic zajímavého.

„Prohlíželi jsme obsah, Alberte,“ řekl. „Strávili jsme s tím několik večerů, opravdu. Pár docela zajímavých starých dopisů, několik receptů na vařenou šunku, nějaké další recepty na nakládání ovoce, nějaké přidělové knížky a lístky ještě z války. Nic zajímavého.“

„Ano,“ pravil Albert. „Jak říkáte, jen papíry a takové věci. Jen samé normální věci, které si člověk zpravidla ukládá do stolu. Ale pochopte, hledáme opravdu tajný materiál. Jako chlapec jsem půl roku pomáhal jednomu starožitníkovi. Naučil jsem se tak všechno o tajných zásuvkách. Fungují většinou na stejném principu. Jsou tři nebo čtyři systémy, které se různě obměňují, ale princip je stejný. Nemyslíte, pane, že bychom se měli přesvědčit? Víte, nerad bych to dělal bez vás, abych nebyl v podezření,“ díval se na Tommyho jako věrný pes.

„Tak dobře, Alberte. Pojdme, ukážete mi to.“

„Je to překrásný kus,“ myslel si Tommy, když spolu s Albertem zkoumali stůl z pozůstalosti tety Ady. „Je ve skvělém stavu, dobře udržovaný, deska krásná, hladká nepoškozená. Ukazuje zručnost a řemeslné

umění dob dávno minulých.“

„No tak, Alberte,“ řekl nahlas. „Do toho. Tohle je váš podnik. Jenom to, prosím vás, neponičte.“

„Já jsem vždy opatrný, pane. Nebudu to řezat, ani v tom lámat nože, nic takového. Nejdříve sklopíme přední stranu a zatlačíme na tyto dvě destičky, které se dají vytáhnout. Ano, vidíte, ty dvě klapky se dají dát dolů a je z toho sedátko. Staré dámy na tom rády sedávají. Vaše teta měla krásnou perleťovou krabičku, byla v té levé zásuvce.“

„Je tady tohle,“ řekl Tommy.

Vytáhl dvě mělké sloupkové zásuvky.

„Ano, pane. Můžete si do toho ukládat papíry, ale není na tom nic skutečně tajného. Nejobvyklejší místo je, když otevřete tu malou prostřední skříňku. Její dno se dá trochu zatlačit dolů a pak odsunout a objeví se prostor. Ale jsou zde i jiná místa. Tento stůl je přesně stvořený pro množství tajných schránek.“

„Ale to zrovna není moc tajné –jenom odstrčit desku?“

„Trik je v tom, že to vypadá, jako že už jste objevil všechno, co se dalo. Ale když zatlačíte desku dozadu, objeví se další schránka, do které se vejde docela dost věcí, které chcete trochu uchránit od běžných zvědavců. Ale to není vše. Vidíte tady tu malou lištu vpředu? Můžete ji vytáhnout nahoru, vidíte?“

„Ano,“ řekl Tommy. „Vidím, vytáhl jste ji.“

„A objeví se tajná skrýš přesně za hlavním zámkem.“

„Ale nic tam není.“

„Ne,“ řekl Albert. „To vypadá jako zklamání. Ale když strčíte ruku dovnitř a trochu zašátráte doprava nebo doleva, jsou tam dva tenké šuplíky, na každé straně jeden. Uprostřed nahoře mají vyříznutý půlkruhový otvor, můžete tam strčit prst a lehce to vytáhnout.“ Během tohoto výkladu provedl Albert rukou téměř akrobatický kousek. „Někdy to jde trochu ztuhla. Počkejte, počkejte, už to leze.“

Albert tahal něco prstem, až se to objevilo v předním otvoru. Vytáhl šuplík ven a vítězoslavně ho položil před Tommy ho, asi jako pes přináší kost svému pánu.

Vidíte, pane? Něco tam je. Nějaká tenká obálka. Počkejte chvíli, ještě se podíváme na druhou stranu.“

Vyměnil ruce a zopakoval eskamotérský kousek na druhé straně. Po chvíli druhá zásuvka ležela vedle první.

„Také tu je něco,“ řekl Albert. „Také nějaká obálka, vypadá, že už tam nějakou dobu leží. Nepokoušel jsem se otevřít žádnou z nich. Něco takového bych se neodvážil.“ Pronesl to smrtelně vážně. „Nechal jsem to na vás, ale říkám vám, že to může být nějaká stopa.“

Spolu s Tommym vyjmuli obsah zaprášených schránek. Tommy vzal první zalepenou obálku, která byla převážána pružnou páskou. Ta se téměř okamžitě rozpadla na prach.

„To vypadá slibně,“ řekl Albert.

Tommy si prohlédl obálku. Nesla nápis „Důvěrné“.

„A je to tady,“ řekl Albert. „Důvěrné“, to je stopa.“

Tommy vyjmul obsah první obálky. Byla to půlka notového papíru, popsaná velmi nečitelným rukopisem. Albert mu koukal přes rameno a těžce dýchal.

„Recept na lososa ve smetanové omáčce,“ četl Tommy. „Darováno paní MacDonaldovou jako mimořádná pozornost. Dvě porce lososa, půl litru smetany, sklenku brandy a salátovou okurku.“ Nepokračoval dále.

„Je mi líto, Alberte. Toto je, jak se zdá, stopa, která nás bezpochyby dovede ke skvělé večeři.“

Albert vydal zvuk značící nespokojenost a zklamání.

„Nevadí,“ řekl Tommy. „Máme ještě jednu, podíváme se.“

Druhá zalepená obálka nevypadala tak staře jako ta první. Byla zapečetěna dvěma šedými pečetěmi s obrázkem šípkové růže.

„Pěkné,“ pravil Tommy. „Na tetu Adu až moc okázalé. Tipuju recept na hovězí steak.“

Tommy roztrhl obálku a vytřeštil zrak. Vypadl z ní balíček pečlivě složených pětilibrovek.

„Pěkně tenké,“ pronesl. „To jsou staré, z války. Jemný papír. Dnes už asi neplatí.“

„Peníze!“ podivil se Albert. „Na co potřebovala tolik peněz?“

„Staré dámy mívají železnou rezervu. Teta Ada ji měla vždy. Před lety mě poučila, že každá žena by u sebe vždy měla mít padesát liber v pětilibrových bankovkách. Pro případ nebezpečí, jak říkala.“

„No, řekl bych, že se pořád ještě mohou hodit,“ dumal Albert.

„Myslím, že ještě nejsou úplně neplatné. Snad se podaří je v bance nějak vyměnit.“

„Je tu pořád ještě jedna obálka,“ pravil Albert. „Z toho druhého šuplíku.“

Tahle byla větší. Byla uložena hlouběji v zásuvce a měla tři velké pečetě. Roztřesenou rukou zde stálo:

„V případě mé smrti zaslat zapečetěné mému právníku, panu Rockburymu od Rockburyho & Tomkinse, nebo mému synovci, Thomasi Beresfordovi. Nesmí být otevřeno žádnou nepovolanou osobou.“

Bylo tam několik listů hustě popsaného papíru. Rukopis byl špatný, kostrbatý a občas úplně nečitelný. Tommy četl se značnými obtížemi.

„Já, Ada Maria Fanshaweová, píši zde některé skutečnosti, které jsem se dozvěděla od lidí bydlících ve zdejší penzionu Slunné vrchy. Nemohu zaručit, že tyto informace jsou pravdivé, ale jsou zde některé důvody věřit, že podezřelé – možná kriminální – skutečnosti se zde dějí, nebo se děly. Elisabeth Moodyová, bláznivá, ale důvěryhodná žena, prohlásila, že zde poznala osobu s kriminální minulostí. Je možné, že se mezi námi nachází travič. Osobně si myslím, že není důvod k obavám, ale je lépe být ve střehu. Píši zde všechna fakta, která jsem se dozvěděla. Nemusí na tom být nic pravdy. Žádám svého právníka nebo svého synovce Thomase Beres/orda, aby provedli další šetření.“

„A je to,“ řekl Albert se zadostiučiněním. „Já to říkal! To je stopa!“

Kniha 4

Tady je kostel a zde kostelní věž, otevřte dveře a lidé tu jsou též

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Rozcvička myšlení

„Myslím, že bychom se měli zamyslet,“ řekla Pentlička.

Po šťastném shledání v nemocnici byla Pentlička konečně propuštěna ve vší počestnosti. Důvěryhodná dvojice právě seděla v nejlepším pokoji u Beránka a vlajky v Market Basingu.

„Přemýšlení teď nech jiným,“ nařizoval Tommy. „Víš, co říkal doktor, než tě propustil. Žádné starosti, žádné duševní napětí, minimální tělesná aktivita – s ničím se nezatežuj.“

„A co jiného dělám?“ bránila se Pentlička. „Nemám snad nohy nahoře a hlavu podepřenou dvěma polštářky? Myšlení nemusí ještě znamenat duševní námahu. Nestuduji matematiku nebo ekonomii, ani neodhaduji cenu nemovitostí. Myšlení znamená pohodlně si sednout, otevřít hlavu a jen nechat myšlenky volně plout a čekat, jestli nepřipluje nějaká zajímavá. Každopádně je lepší, když sedím s nohama nahoře a trochu přemýšlím, než kdybych se znovu pustila do nějaké akce.“

„Určitě si nepřeju, aby ses ještě někdy pustila do čehokoliv,“ řekl Tommy. „S tím je konec. Rozumíš? Tělesně, Pentličko, musíš zůstat v klidu. Pokud to jen půjde, nespustím tě z očí, protože už ti nevěřím.“

„Dobrá,“ řekla Pentlička. „Konec kázání. Ale teď pojď přemýšlet. Dohromady. Nestarej se o to, co ti doktor namluvil. Kdybys znal doktory tak dobře jako já –“

„Doktoři jsou mi lhostejní,“ přerušil ji Tommy. „Ty ale budeš dělat, co já řeknu.“

„No dobře. Prozatím nemám žádnou touhu po fyzické aktivitě, věř mi. Ale musíme porovnat své vědomosti. Přišli jsme na různé věci. Máme v tom nepořádek jako na jarmarku.“

„Co myslíš těmi věcmi?“

„Přece fakta. Všechny možné poznatky. Hrozně moc poznatků. A nejsou to jen fakta – taky pověsti a drby. Všechno dohromady je jako koš s nadílkou, plný dárkových balíčků, schovaný pod větvemi stromečku.“

„Balíčky... to ano,“ řekl Tommy.

„Ted nevím, jestli mi rozumíš. Ale to je jedno, souhlasíš se mnou, že? Dostali jsme se příliš daleko. Jsou dobré věci a špatné věci a důležité věci a nepodstatné věci a celé je to smícháno dohromady. Nevíme, kde začít.“

„Já vím,“ řekl Tommy.

„Ano?“ ptala se Pentlička. „Kde bys začal?“

„Začnu s tím, jak tě vzali po hlavě,“ pravil Tommy.

Pentlička chvíli přemýšlela. „Nevím, jestli tohle je zrovna dobrý výchozí bod. To byla ta poslední věc, co se stala, ne první.“

„Pro mě je ta věc na prvním místě,“ řekl Tommy. „Nemám rád, když lidi mlátí po hlavě moji ženu. A je to taky zaručený. Není to žádný výmysl. Je to skutečná věc, která se skutečně stala.“

„Musím s tebou souhlasit,“ přisvědčila Pentlička. „Opravdu se to stalo, stalo se to mně a nezapomínám na to. Přemýšlela jsem o tom od té chvíle, co se mi vrátila paměť.“

„Máš nějaké podezření, kdo to mohl udělat?“

„Bohužel ne. Byla jsem skloněná nad náhrobkem a najednou bac!“

„Kdo to mohl být?“

„Předpokládám, že to musel být někdo ze Sutton Chan-celloru. Ale zdá se mi to nemožné. Sotva jsem tam s někým promluvila.“

„Farář?“

„To těžko,“ pochybovala Pentlička. „Za prvé je to milý stařík. A taky by těžko měl dostatečnou sílu. A za třetí je velmi dýchavičný. Stěží by se dokázal přiblížit, aniž jsem si toho všimla.“

„Takže jestli vyloučíme faráře –“

„Ty pochybuješ?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Jak víš, byl jsem ho navštívit. Je tu farářem už léta a každý ho zná. Myslím, že ďábel by mohl předstírat hodného faráře, ale maximálně tak týden. Ne deset nebo dvanáct let.“

„Pak tedy dalším podezřelým je slečna Blighová. Nel-lie Blighová. Ale kdo ví proč. Sotva si mohla myslet, že chci ukrást náhrobek.“

„Myslíš si, že by to mohla být ona?“

„No, doopravdy si to nemyslím. Samozřejmě TS, schopnosti by na to měla. Kdyby mě chtěla sledovat a pozorovat, co dělám, a pak mě praštit po hlavě, asi by se jí to zdařilo. A stejně jako farář – byla přímo v ohnisku dění. Bydlí v Sutton Chancelloru, pořád pobíhá sem a tam, domů a ven. Mohla mě zahlédnout, jak jdu na hřbitov, připlížit se za mnou a vidět, jak si prohlížím hroby. Z nějakého záhadného důvodu se jí toto moje počínání nezamlouvalo, popadla železnou vázu nebo něco podobného, co je po ruce na hřbitově, a praštila mě s tím. Ale neptej se mě proč. Nezdá se, že by měla nějaký pochopitelný důvod.“

„Kdo dál. Pentlička? Paní Kokrhelová, nebo jak se jmenuje?“

„Paní Copleighová,“ řekla Pentlička. „Ne, paní Co-pleighová to nemohla být.“

„Jak si můžeš být tak jistá? Bydlí přece v Sutton Chancelloru, mohla tě vidět vycházet z domu a mohla tě sledovat.“

„To ano, ale ona je příliš upovídaná,“ vysvětlovala Pentlička.

„Nechápu, co s tím má společného upovídanost.“

„Kdybys ji poslouchal celý večer jako já, bylo by ti jasné, že nikdo, kdo má potřebu tak usilovně bez přestání hovořit, by to nemohl udělat. Nedokázala by se ke mně beze slova ani přiblížit.“

Tommy to zvažoval.

„Dobře,“ řekl. „V tom máš asi pravdu. Vynecháme paní Copleighovou. Kdo je tu dál?“

„Amos Perry,“ řekla Pentlička. „To je ten muž, co bydlí v domě u kanálu – říkám tomu dům u kanálu, protože to mělo tolik jiných podivných jmen, že se v tom jeden nevyzná. Navíc se to tak jmenovalo původně. Je to manžel hodné čarodějnice. Nemá to v hlavě úplně v pořádku. Je takový jednoduchý a navíc velký a silný chlap. A kdyby si usmyslel, že někoho praští do hlavy, a dokonce si myslím, že za jistých okolností by mohl chtít, tak by to udělal. Ale nechápu, proč by chtěl praštit mě. Myslím, že on je lepší podezřelý než slečna Blighová. To je jen jedna z těch nudných, pracovitých žen, které organizují běh farnosti a strkají nos do všeho možného. Ona není typ ženy, která by se odhodlala k fyzickému útoku, kromě nějakého velice emocionálního motivu.“ Pak se trochu otřásla a dodala. „Víš, když jsem viděla Amose Perryho, měla jsem z něj strach. Ukazoval mi svoji zahradu. Najednou jsem měla pocit, že bych nechtěla, aby byl můj nepřítel, nebo bych nechtěla potkat ho v noci na osamělé silnici. Snad to není typ násilníka, ale mohl by být, kdyby ho k tomu někdo navedl.“

„Dobře,“ řekl Tommy. „Číslo jedna je Amos Perry.“

„A pak je tu jeho žena,“ pravila Pentlička rozvázně. „Hodná čarodějnice. Je milá a sympatická. Nechtěla bych, aby to byla ona. Nemyslím, že to byla ona, ale je do toho zapletená. Myslím jako do těch věcí ohledně domu. Vidíš, to je další problém. Ten dům. My nevíme tu nejdůležitější věc v celé té záležitosti. Napadlo mě, že se všechno točí kolem toho domu, jestli ten dům není ústřední bod. A ten obraz – ten obraz něco znamená, že ano, Tommy? Musí něco znamenat.“

„Ano. Řekl bych, že musí.“

„Přijela jsem sem, abych se pokusila najít paní Lancasterovou – ale zdá se, že tu o ní nikdo neslyšel. Napadlo mě, jestli jsem to celé nějak neotočila. Jestli paní Lancasterová není v nebezpečí – a to si pořád myslím – proto, že vlastnila ten obraz. Myslím, že nikdy nebyla v Sutton Chancelloru – ale buď koupila nebo dostala obraz zdejšího domu. A ten obraz něco znamená – je to pro někoho hrozba.“

„Paní Kakaová – paní Moodyová – řekla tetě Adě, že někoho ve Slunných vrších poznala – někoho s.kriminální minulostí“. Myslím, že ta kriminální minulost nějak souvisí s tím obrazem a s domem u kanálu, a snad s dítětem, které zde bylo zabito.“

„Teta Ada obdivovala obraz paní Lancasterové – a paní Lancasterová jí ho dala – možná zejí při tom o něm něco řekla – kde k němu přišla, nebo kdo jí ho daroval, a kde ten dům je –“

„Paní Moodyová byla odstraněna, protože s určitostí poznala někoho s.kriminální minulostí“.“

„Zopakuj mi ještě jednou svůj rozhovor s doktorem Murrayem,“ požádala Pentlička. „Nejdříve ti řekl o paní Kakaové a pak se pustil do výčtu různých druhů vrahů a dokládal to na skutečných případech. Jedním z nich byla žena, která řídila penzion pro důchodce – matně si pamatuji, že jsem o tom četla, ale na jméno té ženy si nevzpomínám. Šlo o to, že oni jí odevzdali všechny peníze, které měli, a za to pak mohli žít bez starostí až do smrti v domově, kde dostávali dobrou stravu a dobře o ně pečovali. A byli moc šťastní – až

na to, že většinou do roka zemřeli – pěkně v tichosti, ve spánku. A nakonec si toho někdo všiml. Byla vyšetřována a usvědčena z vražd. Ale neměla žádné výčitky svědomí a hájila se tím, že to bylo vlastně pro blaho těch staroušků.“

„Ano, bylo to tak,“ řekl Tommy. „Taky si na jméno té ženy nemohu vzpomenout.“

„Nevadí. A pak další případ. Ta žena, která vypomáhala v domácnosti, vařila a uklízela. Nastoupila službu v mnoha rodinách. Někdy se nestalo nic a jindy došlo k hromadné otravě. Předpokládala se otrava z jídla. Vždy to mělo docela zjevné příznaky. Někteří postižení se uzdravili.“

„Měla ve zvyku připravovat chlebičky,“ řekl Tommy, „zabalit je a dát rodině s sebou na výlet. Byla moc milá a oddaná a někdy měla v případech hromadných otrav sama příznaky. Patrně předstírala jejich projevy. Poté odešla a přijala místo v jiné tiché, zapadlé části Anglie. Tak to probíhalo několik let.“

„Ano, přesně tak. Pokud je mi známo, nikdo nikdy pořádně nepochopil, proč to všechno dělala. Byla to pro ni potřeba, byla na ní závislá? Byla to pro ni zábava? Nikdo se to nedozvěděl. Nikdy se neprokázalo, že by proti někomu, kdo zemřel její rukou, měla nějakou osobní zášť. Byla trochu pomatená?“

„Ano, myslím, že musela být. I když někdo z těch zanícených psychologů by provedl náročný a seriózní výzkum a dopracoval by se k výsledku, že to zavinil kanárek, který jí před mnoha lety, když byla ještě dítě, způsobil šok. Ale to je jedno, myslím, že to bylo tak, jak říkáš.“

„Ve třetím případě jde rovněž o pomatenost,“ řekl Tommy. „Francouzka. Žena, která velmi trpěla ztrátou svého manžela a dítěte. Říkali jí milosrdný anděl.“

„Ovšem,“ pravila Pentlička. „Pamatuji se na to. Nazývali ji anděl z nějaké vesnice, nevím, jak se jmenovala. Givon myslím, nebo něco takového. Navštěvovala všechny svoje sousedy a pomáhala jim, když byli nemocní. Obzvlášť když stonaly děti. Pomáhala jim velice obětavě. Nejdříve se trochu uzdravily, ale pak po nějaké době se stav zhoršil a všechny zemřely. Hodiny pak proplakala, na pohřbu plakala a každý říkal, že neví, co by si bez ní počal, bez toho anděla, který se tak obětavě staral o jejich drahoušky a udělal pro ně vše, co bylo v jeho silách.“

„Proč se tím vším chceš znova zabírat. Pentličko?“

„Zajímalo by mě, jestli měl doktor Murray nějaký zvláštní důvod, proč se o tom zmiňoval.“

„Myslíš, že je dával do souvislosti –“

„Myslím, že se snažil dát do souvislosti tři klasické a dobře známé případy a vyzkoušet, který z nich by nejlépe pasoval na situaci ve Slunných vrších. Domnívám se, že každý z těch případů by nějak mohl pasovat. Slečna Packardová by se hodila na ten první. Zkušená ředitelka domova.“

„Ty máš na tu ženu opravdu spadeno. Mně se vždycky zamlouvala.“

„Myslím, že vrahy většinou lidi měli rádi,“ řekla Pentlička přesvědčeně. „Jsou stejní jako podvodníci, vždy vypadají naprosto poctivě a důvěryhodně. Myslím, že vrazi obvykle vypadají velmi mile a dobrotivě. Tak nějak. No, slečna Packardová je velice schopná a má po ruce všechny prostředky, aby mohla narafičit velice přirozeně vypadající úmrtí. A jen někdo jako paní Kakaová by ji mohl podezřívat. Paní Kakaová mohla pojmout podezření, protože sama byla trochu pomatená a rozuměla pomateným lidem, nebo se s ní setkala někde předtím.“

„Já si ale nemyslím, že by slečna Packardová mohla mít nějaký zisk ze smrti kterékoliv ze svých svěřenkyň.“

„To nevíš,“ řekla Pentlička. „Bylo by chytřejší nemít prospěch ze všech úmrtí. Mít třeba jen dvě nebo tři, hodně bohaté, které by ti odkázaly peníze, ale stále mít nějaká jiná úmrtí, z kterých nic nekouká, aby to vypadalo přirozeně. Takže si myslím, že doktora Murraye něco podobného napadlo, podíval se na slečnu Packardovou a řekl si: „Nesmysl, vymýšlím si hlouposti.“ Ale v podvědomí mu to zůstalo. Druhý případ, o kterém se zmiňoval, by se hodil na nějakého údržbáře, nebo kuchařku, nebo dokonce na některou ze sester. Zkrátka někdo ze zaměstnanců, třeba důvěryhodná žena středního věku, která je vyšinutá. Třeba jí některé z obyvatel nebyly sympatické. V tomto případě se nemůžeme dostat dále, protože neznáme důkladně tamní poměry a lidi.“

„A třetí případ?“

„Třetí je složitější,“ připustila Pentlička. „Někdo obětavý, laskavý.“

„Možná to jen přidal pro lepší posuzování,“ řekl Tommy. Pak dodal: „Napadla mě ta irská dívka.“

„Myslíš tu milou, co jsme jí dali kožešinové boa?“

„Ano, tu milou, kterou měla ráda teta Ada. Tu velmi sympatickou. Vypadala, že má všechny tak ráda, že je smutná, když někdo zemře. Zdálo se mi, že měla velký strach, když s námi hovořila. Tys to taky říkala. Měla v úmyslu opustit domov a nechtěla nám sdělit proč.“

„Já bych řekla, že byla spíš neurotická. Po sestřích se nevyžaduje, aby byly příliš milé. Pro pacienty to není dobré. Naopak, mají být výkonné a vzbuzovat v pacientech důvěru.“

„Hovoří sestra Beresfordová,“ smál se Tommy.

„Ale vraťme se k tomu obrazu,“ řekla Pentlička. Když se soustředíme jenom na ten obraz, myslím si, že to, cos mi řekl o paní Boscowanové, bylo velice zajímavé. Jak jsi ji byl navštívit. Podle toho, cos mi řekl, musí být velice zajímavá.“

„Ona je velice zajímavá,“ řekl Tommy. „Jedna z nejzajímavějších osob, se kterými jsme v tomto podivném případě přišli do styku. Vypadá jako osoba, která ví věci, ale ne proto, že o nich přemýšlí. Zdálo se mi, že ví něco o tom místě, co já ani ty nevíme. Ale určitě něco ví.“

„Moc divné je to, co říkala o tom člunu,“ pravila Pentlička. „Že na tom obraze žádný člun původně nebyl. Proč myslíš, že tam ted je?“

„Nemám ponětí,“ řekl Tommy.

„Má ta lodka nějaké jméno? Nepamatuji se, že bych nějaké viděla, ale já jsem si to tak důkladně nepřehlížela.“

„Je tam napsáno Waterlily1.“

„Docela příhodné jméno pro loď – co mi to jen připomíná?“

„Nemám zdání.“

„A byla si tím jistá, že to tam její manžel nenamaloval? Mohl to tam domalovat později.“

„Říká, že ne. Byla si tím naprosto jistá.“

„Pak je tu ještě jeden problém, kterého jsme se zatím nedotkli,“ řekla Pentlička. „Týká se to znovu mého zranění – mohl to taky být někdo zvenčí. Někdo, kdo mě třeba sledoval odsud, z Market Basingu, protože viděl, co tu dělám. Byla jsem tu totiž vyzvídat ohledně toho domu. Navštívila jsem všechny realitní kanceláře. Blodgeta & Burgesse a všechny ostatní. Radili mi, abych od toho domu dala ruce pryč. Byli vyhýbaví víc, než by bylo normální. Byla to stejná vyhýbavost, s jakou jsme se setkali, když jsme se pokoušeli vypátrat, kam zmizela paní Lancasterová. Právníci a banky, majitel, s kterým se nedá vejít v kontakt, protože je v zahraničí. Byl to stejný princip. Mohli poslat někoho, aby sledoval mé auto, dával pozor, co budu dělat, a nakonec mě praštil do hlavy. A to nás přivádí,“ pokračovala Pentlička, „k náhrobku na hřbitově. Proč někdo nechtěl, abych si prohlížela náhrobky? Stejně byly většinou povalené, řekla bych, že nějakými kluky, kteří už se nudili demolováním telefonních budek, tak si šli zařadit a užít legraci na hřbitov do místa za kostelem.“

„Říkáš, že tam byla namalovaná slova – nebo neuměle vytesaná?“

„Ano, řekla bych, že dlátem. Někdo si na tom nedal moc záležet.“

To jméno – Lili Watersová – a věk – sedm let. To bylo vytesáno důkladně. Ale ta zbylá slova, snad něco jako:

„Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto a kámen mlýnský.“

„To mi zní nějak povědomě.“

„To by taky mělo, je to z bible. Ale ten, kdo to vytesal, si asi nebyl úplně jistý tím, co by ta slova měla znamenat.“

„To je zvláštní, celé je to zvláštní.“

„Ale proč by se to někomu nemělo líbit – jen jsem chtěla pomoci farář – a tomu ubohému muži, který se pokoušel najít ztracené dítě. A tím se dostáváme zpět k motivu ztraceného dítěte. Paní Lancasterová mluvila o dítěti zazdřeném za krbem a paní Copleighová povídala o zazdřené jeptišce a zavražděných dětech a matce, která zabila své dítě, a o milenci a nemanželském dítěti a o sebevraždě – všechno to jsou staré příběhy a historky a možná i pověsti a celé je to smíchané v jeden guláš! Ale nakonec, Tommy, je tu jeden fakt, nejen povídka.“

„A to?“

„Ten komín v domě u kanálu. Vypadla z něj ta stará polámaná panenka. Byla tam určitě dost dlouhou dobu, úplně zasypaná cihlami a sutí.“

„Škoda že ji nemáme,“ povzdechl si Tommy.

„Máme,“ řekla Pentlička triumfálně.

„Tys ji odnesla?“

„Ano, zaujala mě. Napadlo mě, že by bylo dobré ji vzít a prozkoumat. Stejně ji nikdo nechtěl. Perryovi by ji určitě hodili rovnou do popelnice. Mám ji tady.“

Vstala z lavice, přistoupila ke kufříku, chvíli v něm štrachala a pak vytáhla předmět zabalený v novinovém papíru.

„Tady je, Tommy, podívej se.“

Tommy zvědavě rozbalil noviny. Opatrně vyndal torzo panenky. Vykloubené ručičky a nožičky visely dolů. Jemné zbytky šatů se při dotyku okamžitě rozpadaly. Tělíčko bylo sešito z velice jemné rukavičkářské

kůže a vycpáno pilinami. Nyní bylo trochu neforemné, protože piliny na několika místech vypadaly. Ačkoliv si ji Tommy prohlížel velice jemně a opatrně, najednou se rozlomila a z velké díry se vysypala hromádka pilin a s nimi vypadlo i několik malých sklíček, která se rozkutálela po podlaze. Tommy se zvedl a všechna je starostlivě posbíral.

„Proboha,“ mumlal sám pro sebe, „proboha!“

„To je divné,“ řekla Pentlička. „Je to plné střepů. Myslíš, že to je z toho komína, jak se rozpadá a sype? Možná z omítky?“

„Ne,“ řekl Tommy. „Ty střepy byly uvnitř, v panence.“

Pečlivě je shromáždil, pak vsunul prst do torza panenky a ještě několik sklíček vypadlo. Vzal je proti oknu a otáčel je mezi prsty. Pentlička ho bez zájmu pozorovala.

„To jsou nápady, vycpat panenku střepy,“ řekla.

„No, to totiž nejsou tak docela obyčejné střepy,“ řekl Tommy. „Dovedu si představit, že pro to měl někdo moc dobrý důvod.“

„Jak to myslíš?“

„Prohlédni si je.“

„Jsou to obyčejná sklíčka,“ řekla. „Některá jsou větší, jiná zase menší. Proč jsi tak vzrušený?“

„Protože mám pocit. Pentličko, že už začínám některým věcem rozumět. Tohle nejsou sklíčka, děvenko, jsou to diamanty.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Večírek na faře

„Diamanty!“ zalapala po dechu Pentlička.

Znovu se podívala na sklíčka, která držela v dlani.

„Tahle zaprášená sklíčka, to že jsou diamanty?“

Tommy přikývl.

„Chápeš, Pentličko, začíná to dávat smysl. Zapadá to do sebe. Dům u kanálu. Obraz. Počkej, až se Ivor Smith doví o té panence. Určitě už tam na tebe čeká kytice.“

„Za co?“

„Za pomoc při dopadení velkého gangu!“

„Ty a ten tvůj Ivor Smith! Určitě jsi u něj byl pečený vařený celý minulý týden a mě jsi zanechal opuštěnou v tom ponurém špitále – zrovna když jsem potřebovala povzbudit a popovídat si.“

„Byl jsem u tebe v návštěvních hodinách skoro každý večer.“

„Ale moc jsi mi toho neřekl.“

„Ta dračice sestra mě varovala, abych tě moc neroz-rušil. Ale pozítří sem Ivor Smith sám přijede a na faře se bude pořádat malý společenský večírek.“

„Kdo tam bude?“

„Paní Boscowanová, jeden místní člověk, kterému tu patří hodně pozemků, tvá přítelkyně slečna Nellie Blig-hová, samozřejmě farář, ty a já –“

„A pan Ivor Smith –jak se vlastně jmenuje doopravdy?“

„Pokud vím, tak Ivor Smith.“

„Ty jsi stále tak opatrný,“ rozesmála se Pentlička.

„Co tě tak pobavilo?“

„Napadlo mě, že bych strašně chtěla být u toho, když jste s Albertem objevovali tajné schránky ve stole.“

„To všechno Albert. Má v tom značné zkušenosti. Naučil se to zamlada od jednoho starožitníka.“

„Je to legrační, že tvá teta Ada doopravdy schovávala tajné dokumenty, pečlivě zabalené a zalepené. Ona nevěděla nic, ale byla ochotná uvěřit, že ve Slunných vrších je někdo, kdo je nebezpečný. Zajímalo by mě, jestli věděla, že to je slečna Packardová.“

„To je pouze tvoje domněnka.“

„Je to dost dobrá domněnka, pokud opravdu hledáme kriminální gang. Těm by se hodilo místo jako Slunné vrchy, pěkné, důvěryhodné, v jehož čele by stál nějaký schopný zločinec. Někdo kvalifikovaný, kdo má přístup k drogám a nebezpečným lékům, kdykoliv je potřeba. A kdo by každé úmrtí ochotně přijal jako přirozené a dokázal v tom smyslu ovlivnit doktora.“

„Máš to dobře promyšlené, ale nezapomeň, že skutečný důvod, proč jsi začala podezřívát slečnu Packardovou, je, že se ti nelíbí její zuby.“

„Abych tě lépe snědla,“ řekla Pentlička hlubokým hlasem. „Povím ti něco jiného, Tommy. Představ si, že by ten obraz – ten dům u kanálu – nikdy nepatřil paní Lan-casterové.“

„Ale my víme, že byl její,“ divil se Tommy.

„Ne, nevíme. Víme jen, že to řekla slečna Packardová. Ta nám sdělila, že ho paní Lancasterová darovala tetě Adě.“

„Ale proč by –“ nedokončil Tommy.

„Možná proto byla paní Lancasterová odstraněna. Aby nám nemohla prozradit, že ten obraz nikdy nebyl její a že ho nedarovala tetě Adě.“

„To je trochu divoká myšlenka.“

„Možná. – Ale obraz byl namalován v Sutton Chan-celloru – dům na obraze je dům v Sutton Chancelloru. Máme důvod se domnívat, že ten dům slouží – nebo sloužil –jako skryš pro lupiče, a pan Eccies je muž, který to celé vede. Pan Eccies poslal paní Johnsonovou, aby odstranila paní Lancasterovou. Nevěřím, že paní Lancasterová někdy byla v Sutton Chancelloru nebo dokonce v domě u kanálu ani že vlastnila ten obraz. Spíš myslím, že ve Slunných vrších někoho slyšela o tom mluvit – třeba paní Kakaovou? A začala to roznášet dál a to bylo nebezpečné. Takže musela být odstraněna. Ale jednoho dne ji najdu! Zapamatuj si má slova, Tommy.“

„Pátrání paní Thomas Beresfordové.“

II

„Vypadáte moc dobře, pokud to mohu říct, paní Tommy,“ prohlásil pan Ivor Smith.

„Cítím se opět ve skvělé kondici,“ odpověděla Pentlička. „Byla to ode mě hloupost, nechat se bacit do hlavy.“

„Zasloužíte metál – hlavně za tu panenku. Nechápu, jak jste na to přišla!“

„Ona je perfektní lovecký pes,“ řekl Tommy. „Necháš ji zavěšit stopu a okamžitě vyrazí.“

„Doufám, že mě nehodláte vyloučit z dnešního večírku?“ otázala se Pentlička podezřívavě.

„To určitě ne. Víte, spousta věcí se vyjasnila. Mohu vám říct, že jsem vám oběma opravdu moc vděčný. Víte, někde jsme mířili v pátrání po očividně chytré organizaci zločinců, která byla zodpovědná za většinu loupeží během posledních pěti šesti let. Jak už jsem řekl Tommy-mu, když mě poprvé přišel navštívit a ptal se po našem mazaném právníkovi, panu Ecciesovi, měli jsme ho na mušce už několik let, ale není to muž, kterému byste snadno něco dokázali. Dosud byl příliš opatrný. Pracuje jako právník – poctivě podnikání s převelice poctivými klienty.“

Říkal jsem Tommymu, že významný prvek byl ten řetězec domů. Pěkné, důstojné domky s poctivými obyvateli, kteří tam pobývali jen krátce a pak se odstěhovali pryč.

Díky vám, paní Tommy, a vašim průzkumům komínů a mrtvých ptáků jsme teď jeden takový dům určitě objevili. Dům, kde byla ukryta část lupu. Byl to dost chytrý systém, víte? Vyměnili prostě šperky a podobné zboží za balíčky neopracovaných diamantů, ukryli je, a když nadešel ten správný čas, když utichl rozruch a povyk kolem loupeže, putovaly diamanty lodí nebo letecky do zahraničí.“

„A co Perryovi? Doufám, že v tom nejsou také namočení?“

„Tím si nemůžeme být jisti,“ řekl Ivor Smith. „Nikdo si nemůže být jist. Mám pocit, že paní Perryová něco ví, nebo kdysi věděla.“

„Chcete říct, že patří k té zločinecké bandě?“

„Mohla by. Víte, je možné, že ji měli v hrsti.“

„Jak to myslíte?“

„No – ale nechte si to pro sebe, vím, že dokážete držet jazyk za zuby. Tak tedy místní policie vždy podezřívala Amose Perryho jako jednoho z možných pachatelů série vražd dětí, která se odehrála před mnoha lety. On to nemá v hlavě úplně v pořádku. Názor lékařů byl, že by určitě mohl něco takového spáchat. Nikdy proti němu nebyl žádný přímý důkaz, ale bylo podezřelé, že mu jeho žena vždy příliš ochotně poskytla alibi. Pokud tomu tak bylo, pak by pro nějaký gang, který si moc nebere ser-vítky, nebylo moc těžké si na ni posvítit a posléze ji přimět k tomu, aby se přestěhovala do části domu, a měli by jistotu, že nic neřekne. A možná dokonce opravdu měli nějaké závažné důkazy proti jejímu muži. Vy jste je viděla, co si o nich myslíte, paní Tommy?“

„Ona se mi líbila,“ řekla Pentlička. „Myslím, že je –tedy já jsem ji tak nazvala – hodná čarodějnice, ovládající ne černou, ale bílou magii.“

„A co on?“

„Z něho jsem měla strach,“ přiznala se Pentlička. „Ne pořád, jen jednou nebo dvakrát. Najednou vypadal jako velký a nebezpečný. Ale jen na chvíli. Nedokážu říct, z čeho jsem měla strach, ale měla jsem. Asi jsem cítila, že nemá, jak říkáte, všech pět pohromadě.“

„Takových lidí je spousta,“ řekl pan Smith. „A většinou nejsou nijak nebezpeční. Ale nikdy to nemůžete říct

dopředu a nikdy si nemůžete být jistá.“

„A co vlastně budeme dělat dnes večer na faře?“

„Položíme pár otázek. Seznámíme se s několika lidmi. Pokusíme se zjistit věci, které by nás maličko posunuly v našem pátrání.“

„Bude tam major Waters? Ten, co napsal faráři o tom dítěti?“

„Zdá se, že nikdo takový neexistuje! Na místě, kde byl ten náhrobek, se našla rakev. Dětská rakev s olověným rámem. A byla plná lupu. Zlato a šperky z loupeže poblíž St. Albans. Dopis panu faráři měl ověřit, co se stalo s hrobem. Zdá se, že nějaký místní všetečka to trochu zkomplikoval.“

III

Farář vítal Pentličku s napřaženýma rukama. „Je mi to tak moc líto, drahoušku. Ano, opravdu, byl jsem úplně špatný z toho, že taková věc potkala vás, která jste byla tak moc milá. Když jste se mi snažila pomoci. Opravdu jsem cítil, že je to všechno moje vina. Neměl jsem vás nechat procházet ty hroby, ale opravdu jsem nemohl tušit, opravdu ne, že nějaká banda chuligánů –“

„Pane faráři, nerozčilujte se tak,“ vmísila se do toho slečna Blighová, která se znenadání zjevila vedle něj.

„Jsem si jistá, že paní Beresfordová ví, že to s velmi nemělo nic společného. Bylo to od ní opravdu moc laskavé, když vám nabídla pomoc, ale už je to pryč a ona se teď cítí docela dobře. Nemám pravdu, paní Beresfordová?“

„Určitě,“ pravila Pentlička poněkud rozladěna z toho, že slečna Blighová tak zasvěceně referuje o jejím zdravotním stavu.

„Posaďte se sem a dejte si pod záda polštářek,“ dirigovala ji slečna Blighová.

„Nepotřebuji polštářek,“ řekla Pentlička a dávala tím najevo, že nestojí o křeslo, které jí demonstrativně přisouvala slečna Blighová. Namísto toho se posadila na rovnou a velmi nepohodlnou židli na druhé straně krbu.

Ozvalo se ostré zabušení na venkovní dveře a všichni v místnosti vyskočili. Slečna Blighová se hrnula kupředu.

„Sedte, pane faráři,“ přikázala, „já tam jdu.“

„Když budete od té dobroty.“

Z haly zazněly tlumené hlasy a slečna Blighová se vrátila s velkou ženou v brokátových šatech a za ní šel velmi vysoký, mrtvolně bledý muž. Pentlička na něj zírala. Přes ramena měl černý plášť a jeho útlý až vyzábělý obličej vypadal jako z jiného století. Pentličce připadalo, jako by vystoupil z El Grecova plátna.

„Mám velkou radost, že vás vidím,“ řekl farář a otočil se. „Dovolíte, představím vás – sir Philip Starke, pan a paní Beresfordovi. Pan Ivor Smith. Ach! Paní Boscowanová. Neviděl jsem vás už tolik, tolik let. Pán a paní Beresfordovi.“

„S panem Beresfordem jsme se již setkali,“ řekla paní Boscowanová. Podívala se na Pentličku. „Jak se vám daří?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že jste měla nějakou nehodu.“

„Ano, ale už jsem v pořádku.“

Seznámení skončilo a Pentlička si sedla zpět na svoji židli. Přepadla ji únava, což se jí teď stávalo častěji než dříve. Nebo se jí to aspoň zdálo a připisovala to následkům svého úrazu. Tiše seděla, oči přivřené, nicméně pečlivě pozorovala každého v místnosti. Neposlouchala rozhovor, jen se dívala. Připadalo jí, že několik postav z dramatu, do kterého se nechtěně rovněž dostala, si teď dalo sraz zde – jako by to bylo v divadelní hře. Věci se pospojovaly a vytvořily uzavřené jádro. S příchodem sira Philipa Starkeho a paní Boscowanové to vypadalo, jako by se na scéně náhle objevili dva skrytí hrdinové. Byli zde celou dobu, vně kruhu, ale teď se dostali dovnitř. Nějak se jich to rovněž týkalo. Dnes večer přišli – proč? trápilo Pentličku. Povolal je někdo? Ivor Smith? Přikázal jim to, nebo je jen laskavě požádal? Nebo jsou pro něj stejně neznámí jako pro ni? Pomyslela si: „Celé to začalo ve Slunných vrších, ale Slunné vrchy nejsou v samém centru dění. To bylo vždy tady, v Sutton Chan-celloru. Tady se to stalo. Nestalo se to v poslední době, to určitě ne. Odehrálo se to před mnoha lety. Něco, s čím paní Lancasterová neměla nic společného, ale nedopatřením se do toho také zapletla. Tak kde je paní Lancasterová teď?“

Pentličce přeběhl mráz po zádech.

„Myslím, že je mrtvá...“

Jestli ano, pak ona. Pentlička, zklamala. Vydala se na své pátrání, protože měla obavy o paní Lancasterovou. Bála se, že paní Lancasterové hrozí nějaké nebezpečí, a byla rozhodnuta najít paní Lancasterovou, aby ji ochránila.

„Ale jestli není mrtvá, tak to dokážu!“

Sutton Chancellor... To je místo, kde začalo něco významného a nebezpečného. Dům u kanálu je toho

součástí. Možná je to dokonce středisko celého dění, nebo je to Sutton Chancellor? Místo, kde lidé žili, přišli, odešli, odkud utekli, ztratili se, zmizeli a zase se objevili. Jako sir Philip Starke.

Aniž pohnula hlavou, zadívala se Pentlička na sira Phii-lipa Starkeho. Nic o něm nevěděla, až na to, co vypadlo z paní Copleighové během jejího obecného monologu na téma zdejších obyvatel. Tichý muž, učený muž, botanik, průmyslník, nebo alespoň vlastník velkého průmyslového potenciálu. Tedy bohatý muž – a muž, který měl rád děti. A už byla zase zpět. U dětí. Dům u kanálu, pták v komíně, dětská panenka, kterou někdo strčil do komína. Panenka, která ve svých útrokách skrývala hrst diamantů – výtěžek z loupeže. Jeden z hlavních výsledků činnosti zločinecké bandy. Ale udaly se tu ještě hrozivější zločiny, než je krádež. Paní Copleighová řekla: „Vždycky jsem věřila tomu, že on by to mohl být.“

Sir Philip Starke. Byl vrah? Pentlička ho bedlivě pozorovala zpoza přivřených víček s vědomím, že zkoumá, zdali odpovídá její představě vraha – a dokonce vraha dětí.

Jak je asi starý? Nejméně sedmdesát, asi víc. Unavený, asketický obličej. Ano, docela asketický. Obličej ztrápeného člověka. Ty velké tmavé oči. Jako od El Greca. A vyzáblé tělo.

Dnes večer přišel sem, proč asi? Pentlička přeskočila pohledem na slečnu Blighovou. Seděla na své židli poněkud neklidně. Sem tam k někomu přisunula stolek, nabídla polštářek, posunula krabičku cigaret nebo sirky. Bez oddechu, nedokáže sedět klidně. Dívala se na Philipa Starkeho. Kdykoli se trochu zklidnila, pohlédla na něho.

„Oddaná jako pes,“ pomyslela si Pentlička. „Určitě ho kdysi milovala. A možná že jistým způsobem to trvá. Lidé přece nepřestanou mít někoho rádi proto, že zestárne. Mladí, jako Derek nebo Deborah, si myslí, že ano. Nedokáží si představit, že by mohl být zamilovaný někdo, kdo není mladý. Ale já vidím, že ona je do něj stále zamilovaná – beznadějně, oddaně zamilovaná. Někdo přece říkal, buď paní Copleighová nebo farář, že byla zamlada jeho sekretářkou. A dodnes se stará o jeho místní záležitosti.“

„Ano,“ přemítala Pentlička, „to je naprosto přirozené. Sekretářky se často zamilovávají do svých šéfů. Takže Gertruda Blighová milovala Philipa Starkeho. Je tento poznatek k něčemu užitečný? Věděla slečna Blighová, nebo alespoň pojala podezření, že za tichou asketickou tvář Philipa Starkeho se skrývá krutý šílenec? Vždy měl tak rád děti.“

„Až příliš rád,“ myslela si paní Copleighová.

Takové věci člověka poznamenají. Snad to je důvod, proč vypadá tak ztrápeně.

„Pokud člověk není zrovna patolog nebo psychiatr, neví vůbec nic o šílených vrazích,“ přemítala dál Pentlička. „Proč chtějí vraždit děti? Co je k tomu nutí? Jejím to potom líto? Jejím z toho špatně, jsou zoufale nešťastní, jsou znechuceni?“

Vtom si všimla, že jeho zrak spočinul na ní. Jeho oči se setkaly s jejími a dávaly jí nějakou zprávu.

„Přemýšlíte o mně,“ říkaly ty oči. „Ano, je to pravda, co myslíte. Jsem štvaný muž.“

Ano, to ho přesně popisovalo. Byl to štvaný muž.

Odvrátila zrak. Podívala se na faráře. Měla faráře ráda. Byl moc milý. Věděl něco? Možná mohl, možná že ne, možná žil uprostřed ďábelských rejů, aniž si někdy něčeho všiml. Třeba se kolem něj děly věci, kterých si nikdy nevšiml, protože žije pod ochranným závojem nevinnosti.

Paní Boscowanová? Ale o paní Boscowanové bylo obtížné se cokoli dozvědět. Žena středního věku, osobnost, jak prohlásil Tommy, ale to ji nepopisovalo dostatečně. Jako kdyby ji Pentlička vyvolala, paní Boscowanová se náhle zvedla.

„Nebude vám vadit, když půjdu nahoru a trochu se opláchnu?“ zeptala se.

„Ale samozřejmě,“ vyskočila slečna Blighová. „Doprovodím vás, vidíte, pane faráři.“

„Znám to tu dobře,“ řekla paní Boscowanová. „Nenamáhejte se – paní Beresfordová?“

Pentlička trochu nadskočila.

„Pojďte se mnou,“ pravila paní Boscowanová. „Ukáži vám, kde co je.“

Pentlička vstala poslušně jako dítě. Vůbec o tom nepřemýšlela. Věděla, že ji paní Boscowanová vyzvala a že její výzvu je třeba respektovat.

A tak paní Boscowanová vyšla dveřmi na chodbu a Pentlička ji následovala. Paní Boscowanová se vydala po schodech nahoru – Pentlička poslušně za ní.

„Nahoře je pokoj pro hosty,“ vysvětlovala paní Boscowanová. „Je stále připraven. Má samostatnou koupelnu.“

Otevřela dveře nad schodištěm, vešla dovnitř, rozsvítila světlo a Pentlička ji následovala.

„Mám velkou radost, že vás tu vidím,“ řekla paní Boscowanová. „Doufala jsem, že vás tu potkám. Měla jsem o vás strach. Řekl vám to váš manžel?“

„Pochopila jsem, že jste něco takového říkala,“ odpověděla Pentlička.

„Ano, měla jsem strach,“ řekla a zavřela pečlivě dveře, aby nikdo nemohl rušit jejich soukromou poradou.

„Neměla jste pocit, že Sutton Chancellorje nebezpečné místo?“

„Pro mě byl nebezpečný,“ řekla Pentlička.

„Ano, vím. Je štěstí, že to nedopadlo hůř, i když pak – ano, mám pocit, že pak bych tomu rozuměla.“

„Vy něco víte,“ řekla Pentlička. „Něco o tom všem víte, že ano?“

„V jistém směru,“ řekla Emma Boscowanová. „V jistém směru ano, v jistém směru ne. Je to jen pocit, instinkt, víte? Když se ukáže, že to není plané, dostanete strach. Ta celá záležitost s tou zločineckou bandou – to je tak neuvěřitelné. Ale nezdá se, že by to mělo něco společného s –“ náhle se odmlčela.

„Chci říct, je to jen jedna ze dvou věcí, které se dějí – které se opravdu odehrávaly. Ale tihle jsou dobře organizovaní, je to jako podnik. V tom nečíhá žádné skutečné nebezpečí, víte, v té kriminální části. Je to to druhé. Ví se jen, kde nebezpečí je a jak se mít proti němu na pozoru. Musíte být velmi opatrná, paní Beresfordová, opravdu musíte. Jste typ lidí, kteří se vrhají do problémů, a to nemusí být bezpečné. Aspoň ne tady.“

Pentlička řekla pomalu: „Moje stará teta, tedy Tommy-ho teta – ona by jistě nic nenamítala – někdo jí řekl, že v penzionu, kde zemřela, je vrah.“

Emma pomalu kývla hlavou.

„V tom domově došlo ke dvěma úmrtím, se kterými nebyl doktor úplně spokojený.“

„A to vás přimělo k pátrání?“

„Ne,“ řekla Pentlička. „To bylo už předtím.“

„Pokud máte chvíli,“ vyzvala ji Emma Boscowanová, „řekněte mi rychle, ale hodně rychle, jak jen rychle dokážete, protože nás co nevidět může někdo vyrušit, co se přihodilo v tom penzionu, nebo co to bylo, co vás vyprovokovalo?“

„Ano, mohu vám to popsat velmi rychle,“ řekla Pentlička a učinila tak.

„Aha,“ pronesla Emma Boscowanová. „A vy nevíte, kde se ta stará dáma, ta paní Lancasterová, teď nalézá?“

„Ne, to nevím.“

„Myslíte, že je mrtvá?“

„Myslím, že by mohla být.“

„Protože něco věděla?“

„Ano. Věděla o něčem nebo o někom. Snad o vrahovi nebo o nějakém dítěti, které bylo zavražděno.“

„V tom myslím, že se mýlíte,“ řekla paní Boscowanová. „Myslím si, že to dítě se k tomu nějak přimíchalo, nebo že ona ho do toho zamíchala. Myslím vaše stará dáma. Zamotala dítě do něčeho jiného, do nějakého jiného druhu vraždění.“

„To je možné. Staří lidé si pletou věci. Ale tady byl nějaký vrah dětí. Aspoň to říkala paní, u které jsem přespala.“

„Ano, v této části země bylo několik vražd dětí. Ale to už je dost dávno, víte? Nevím to jistě. Farář o tom asi nebude nic vědět, v té době tu ještě nebyl. Ale slečna Blighová. Ano, ano, ta tu musela být. Musela být tehdy docela mladá dívka.“

„Asi ano.“

Pak se Pentlička zeptala: „Byla vždy zamilovaná do sira Philipa Starkeho?“

„Tak vy jste si toho všimla? Ano, řekla bych, že ano. Byla mu zcela nekriticky oddaná. Všimli jsme si toho, když jsme sem poprvé přijeli –já aWilliam.“

„Proč jste sem přijeli? Bydleli jste v domě u kanálu?“

„Ne, tam jsme nikdy nebydleli. On to jen rád maloval. Namaloval to několikrát. Co se stalo s tím obrazem, který mi ukazoval váš manžel?“

„Přivezl ho zase domů,“ odpověděla Pentlička. „Říkal mi, co jste povídala o té loďce – o té Waterlily, že ji tam váš manžel nenamaloval.“

„Ano, nenamaloval to můj manžel. Když jsem viděla obraz naposled, žádná loď na něm nebyla. Někdoji tam přimaloval.“

„A nazval ji Waterlily. A muž, který neexistuje, major Waters – psal o dívčím hrobě, o dívce jménem Lilian, ale v hrobě nebylo žádné dítě, jen dětská rakev plná šperků pocházejících z velké loupeže. Ten nápis na loďce musela být zpráva. Zpráva o tom, kde je lup ukryt. Všechno to ukazuje na spojitost se zločinem...“

„Zdá se, že ano. Ale člověk si nemůže být jistý, že?“

Emma Boscowanová náhle zmlkla. Pak rychle řekla:

„Jde nahoru, hledá nás. Pojďme do koupelny.“

„Kdo?“

„Nellie Blighová. Vlezte do koupelny a zavřete dveře.“

„Ona nedokáže být chvíli v klidu,“ řekla Pentlička a zmizela v koupelně.

„Je to trochu horší,“ mínila paní Boscowanová.

Slečna Blighová otevřela dveře a vešla dovnitř, rychlá a úslušná.

„Doufám, že jste našly všechno, co jste potřebovaly,“ vykládala. „Byly tam čisté ručníky a mýdlo? Paní Co-pleighová chodí farář pomáhat, ale musím na ni dohlížet, jestli dělá všechno pořádně.“

Paní Boscowanová a slečna Blighová šly společně dolů. Pentlička je dohnala, právě když otvíraly dveře do pokoje. Když vešly, sir Philip Starke vstal, přeskupil židle a posadil se vedle Pentličky.

„Vyhovuje vám to takhle, paní Beresfordová?“

„Ano, děkuji,“ odvětila Pentlička. „Je to docela pohodlné.“

„S lítostí jsem se doslechl o vaší nehodě,“ řekl. Jeho hlas měl nejasné kouzlo, připomínal vzdálený hlas duchů, postrádající ozvěnu, nicméně podivuhodný svou hloubkou. „Je to smutné. Dnes se děje tolik nehod.“

Jeho oči klouzaly po jejím obličeji a Pentlička si pomyslela: „Zkoumá mě tak pečlivě jako prve já jeho.“

Podívala se na Tommyho, ale Tommy rozmlouval s Emmou Boscowanovou.

„Proč jste původně přijela do Sutton Chancelloru, paní Beresfordová?“

„Hledáme nějaký dům na venkově,“ vysvětlovala Pentlička. „Můj manžel odjel na nějakou konferenci, atak mě napadlo, že bych si mohla udělat projížďku po pěkných koutech země a trochu se porozhlédnout – jen tak omrknout, co kde je, jaké jsou ceny a tak, víte?“

„Slyšel jsem, že jste si prohlížela dům u kanálu.“

„Ano, byla jsem tam. Myslím, že jsem ho jednou zahlédla z vlaku. Je to překrásný dům – zvenčí.“

„Ano. Souhlasím s vámi, i když i vnější strana by potřebovala hodně vyspravit, střechu a ostatní. Z té druhé strany už tak pěkný není, že?“

„Ne, připadá mi to hodně zvláštní způsob, jak rozdělit dům.“

„Lidé mají různé nápady, nemyslíte?“ řekl Philip Starke.

„Vy jste tam ale nikdy nežil, nebo ano?“ zeptala se Pentlička.

„Ne, to ne. Můj dům shořel před mnoha lety. Je tam stále ještě část jeho pozůstatků. Předpokládám, že jste ho viděla nebo vám o něm aspoň někdo říkal. Je to nad farou, trochu do kopce. Nebo se tomu aspoň v tomto koutě světa kopec říká. Nikdy ale nebylo moc čím se chlubit. Můj otec to postavil někdy v roce 1890. Pyšná rezidence. Měla gotické prvky, trochu jako Balmoral. Dnes tento styl naši architekti opět trochu obdivují, ale před čtyřiceti lety se z toho lidé otrásali hrůzou. Bylo tam všechno, co v takovém džentlmenském sídle musí být.“ V jeho hlase zaznívala mírná ironie. „Kulečnickový pokoj, ranní pokoj, ženský salon, ohromná jídelna, tělocvična, tehdy se říkalo míčovna, asi čtyři ložnice, a kdysi tam bylo čtrnáct sloužících.“

„Říkáte to, jako kdyby se vám tam nikdy moc nelíbilo.“

„Taky že ne. Pro svého otce jsem byl velké zklamání. Byl to velmi úspěšný průmyslník. Doufal, že půjdu v jeho šlépějích. Nešel jsem. Zachoval se ke mně velmi dobře. Přiznal mi slušnou rentu – a nechal mě jít vlastní cestou.“

„Slyšela jsem, že jste botanik.“

„To byla jedna z mých velkých zálib. Jezdil jsem sbírat rostliny, hlavně na Balkán. Byla jste někdy na Balkáně sbírat květiny? Je to nádherné místo.“

„Zní to lákavě. A pak jste se vrátil a usadil se tady?“

„Už tu nebydlím mnoho let. Vlastně už jsem tu nikdy nebydlel od smrti své manželky.“

„Ach,“ Pentlička se cítila trochu trapně. „Promiňte.“

„To nic, už je to dávno. Zemřela ještě před válkou. V roce 1938. Byla to moc krásná žena,“ řekl smutně.

„Máte tu v domě ještě nějaké její fotografie?“

„Kdepak. Dům už je prázdný. Všechnen nábytek a obrazy jsem poslal pryč. Zůstala tu jen ložnice, kancelář a zasedací místnost, kde se scházím se svými agenty, když musím přijet sem, abych obhlédl pozemky.“

„Nikdy jste to neprodal?“

„Ne. Vedly se nějaké řeči o regionálním rozvoji v této oblasti. Já nevím, ne že bych tomu rozuměl nebo měl pro to nějaký cit. Můj otec doufal, že zakládá něco jako feudální panství. Měl jsem to převzít a moje děti to měly zase převzít po mně a tak dále a tak dále.“ Chvilí mlčel a pak řekl: „Jenže Julia a já jsme nikdy neměli děti.“

„Aha,“ řekla Pentlička jemně.

„Takže tu není nic, proč by sem člověk měl jezdit. A taky sem takřka nejezdím. Všechno, co je tu potřeba, zařídí za mě Nellie Blighová.“ Usmál se na ni. „Byla ta nejúžasnější sekretářka. Stále ještě dohlíží na mé zdejší obchodní záležitosti.“

„Nikdy sem nejezdíte, a přesto to tu nechcete prodat?“ divila se Pentlička.

„Mám pro to dobrý důvod,“ řekl Philip Starke.

Po jeho ztrápeném obličejí přelétl lehký úsměv.

„Třeba nakonec přece jen zdědím nějaké otcovy podnikatelské sklony. Víte, cena zdejší půdy prudce stoupá. Je to mnohem lepší investice, než by byly peníze, kdybych to prodal. Možná že jednoho dne tu bude stát velké sídliště.“

„A pak budete bohatý?“

„Pak budu dokonce bohatší, než jsem teď,“ řekl sir Philip. „A jsem docela dost bohatý.“

„Čím se většinu času zabýváte?“

„Cestuji a mám nějaké zájmy v Londýně. Mám tam galerii, obrazárnu. Mimochodem, obchoduji s uměním. To vše je pro mě zajímavé. Takovými věcmi si krátím svůj život, než přijde zubatá a řekne, ‚Je čas!‘“

„Přestaňte,“ řekla Pentlička. „Naskakuje mi z vás husí kůže.“

„Nemusíte se děsit. Myslím, že máte před sebou dlouhý život. A velmi spokojený život.“

„V současné době jsem docela spokojená,“ pravila Pentlička. „Ale předpokládám, že mě postihne většina neduhů, bolestí a problémů jako všechny staré lidi. Hluchota, slepota, artritida a já nevím, co ještě.“

„Domnívám se, že vám nebudou vadit tak moc, jak se teď obáváte. Nechci být nezdvořilý, ale řekl bych, že vy a váš manžel máte velice šťastný život.“

„Ano, to máme,“ řekla Pentlička. „Opravdu si myslím, že není na světě nic lepšího, než mít šťastné manželství, vidíte?“

V tom okamžiku si přála, aby ta slova nikdy nevypus-tila z úst. Když pohlédla na muže, který se mnoho let trápil a možná se stále trápí nad ztrátou své milované manželky, měla na sebe neuvěřitelný vztek.

KAPITOLA 16

Den poté

Byl druhý den ráno po večírku na faře.

Ivor Smith a Tommy ustali v hovoru a podívali se na sebe. Pak oba pohlédli na Pentličku. Pentlička zírala na krbovou mřížku a zdálo se, že její mysl bloudí v nekonečných dálavách.

„Kam jsme se dostali?“ zeptal se Tommy.

Pentlička se s povzdechem vrátila z dalekých míst, kde bloumal její duch, a podívala se na oba muže.

„Mně to je všechno jasné,“ řekla konečně. „Včerejší večírek? K čemu sloužil? Co to všechno mělo znamenat?“ Podívala se na Ivora Smithe. „Myslím, že pro vás dva to něco znamenalo. Víte, kam jsme se dostali?“

„Já bych to neviděl tak jednoznačně,“ řekl Ivor. „My přece nejedeme za stejným cílem, že ne?“

„Ne docela,“ připustila Pentlička.

Oba dva se na ni tázavě podívali.

„Dobře,“ řekla Pentlička. „Jsem žena posedlá jednou myšlenkou. Chci najít paní Lancasterovou. Chci mít jistotu, že je v pořádku.“

„Musíš nejprve najít paní Johnsonovou,“ řekl Tommy. „Dokud nenajdeš paní Johnsonovou, nemůžeš nikdy najít paní Lancasterovou.“

„Paní Johnsonovou,“ zamyslela se Pentlička. „Ano, ale – domnívám se, že žádná z nich nezajímá vás,“ obrátila se na Ivora Smithe.

„Ale zajímá, paní Tommy. Velmi zajímá.“

„A co pan Eccies?“

Ivor se usmál. „Myslím, že odplata může postihnout pana Ecciese dost rychle. Ale nesázet bych na to. Je to muž, který za sebou zametá stopy s neuvěřitelnou pečlivostí. Tak usilovně, že se až zdá, že žádné stopy ve skutečnosti neexistují.“ Pak zamyšleně zamumlal pod vousy: „Výborný vůdce. Výborný taktik.“

„Včera večer –“ začala Pentlička – „mohu se vás na něco zeptat?“

„Zeptat se můžeš,“ odpověděl Tommy, „ale nedoufej, že dostaneš od Ivora nějakou uspokojivou odpověď.“

„Sir Philip Starke,“ řekla Pentlička. „Co s tím má společného? Nevypadá na typického zločince, ledaže by to byl typ, který –“

Nedořekla, ale chvatně zamlčela podezření paní Co-pleighové, že je to vrah dětí.

„Sir Philip Starke je pro nás velice cenný zdroj, informací,“ řekl Ivor Smith. „Je to jeden z největších vlastníků pozemků v této části Anglie. A v jiných částech ostatně také.“

„V Cumberlandu?“

Ivor Smith se na Pentličku ostře podíval. „V Cumberlandu? Proč vás napadl Cumberland? Co víte o

Cumberlandu, paní Tommy?“

„Nic,“ řekla Pentlička. „Nějak mi to prostě přišlo na mysl.“ Vypadala trochu zmateně. „A taky červenobíle pruhovaná růže vedle domu, taková starobylá růže.“

Potřásla hlavou.

„Vlastní sir Philip Starke dům u kanálu?“

„Vlastní pozemek. Vlastní většinu pozemků v okolí.“

„Ano, to říkal včera večer.“

„Díky němu jsme pochopili velkou část nájmu a převodů, které byly chytře skryty pod právnickým příkrovem.“

„Ty realitní kanceláře, které jsem navštívila na Market Square –je na nich něco divného, neboje to jen má fantazie?“

„Není to jen vaše fantazie. Hodláme je dnes dopoledne navštívit. A položíme jim možná trochu choulostivé otázky.“

„Výborně,“ řekla Pentlička.

„Zatím nám to jde docela dobře. Objasnili jsme velkou poštovní loupež v roce šedesát pět, loupež v Albury Cross a případ irského poštovního vlaku. Našli jsme také část uloupených věcí. Vyrobili v těch domech chytré skryše. Třeba novou koupelnu nebo jiné stavební úpravy. Většinou je nějaký ten pokoj o trochu menší, než by měl správně být, a tím se vyšetří hodně úložného prostoru. Ano, udělali jsme velký pokrok.“

„A co ti lidé?“ ptala se Pentlička. „Myslím ti, co to promýšlejí a organizují – kromě pana Ecciese. Musí přece být ještě jiní, kteří něco vědí.“

„Ovšem. Našlo se pár lidí. Jeden provozoval noční podnik, výhodně hned u dálnice. Říkali mu Veselá šunka. Slizký jako úhoř. Pak žena, které se říkalo Vražedná kočka –ale to bylo dávno –jedna z našich zajímavějších kriminálnic. Krásná dívka, ale její duševní schopnosti byly slabší. Zbavili se jí, mohla pro ně být nebezpečná. Byl to přísně organizovaný podnik pro loupeže, ne pro zabíjení.“

„A byl dům u kanálu jednou z jejich skryší?“

„Kdysi, tenkrát se tomu říkalo Ladymead. Míval spoustu různých jmen.“

„Asi aby se to ještě trochu více zkomplikovalo,“ řekla Pentlička. „Ladymead. Zajímalo by mě, jestli to nějak souvisí s jednou věcí.“

„S čím by to mělo souviset?“

„S ničím konkrétním. Jen to ve mně vyvolalo nějakou novou představu, znáte to. Problém je v tom,“ řekla Pentlička, „že sama nevím, co mám vlastně na mysli. Ten obraz. Boscowan namaloval ten obraz a někdo jiný tam přimaloval loď se jménem –“

„TigerLily.“

„Ne, Waterlily. A jeho žena tvrdí, že on to nenamaloval.“

„Víš to jistě?“

„Myslím, že ano. Když je ženou malíře a zejména když je sama umělkyně, myslím, že pozná, jestli to kreslil manžel nebo je to jiný styl. Mám dojem, že má strach,“ řekla Pentlička.

„Kdo? Paní Boscowanová?“

„Ano. Z něčeho mocného. Z něčeho nepřemožitelného.“

„To je možné.“

„Ona něco ví,“ pravila Pentlička, „ale nevím, jestli to ví proto, že to ví. Rozumíte mi?“

„Já tedy ne,“ řekl Tommy umíněně.

„Přece jsou dva druhy vědomostí. Jeden je, že to víš, a druhý, že to nevíš, spíš jenom tušíš.“

„To je ten způsob, kterým ty se řídíš. Pentličko.“

„Ať říkáš, co chceš,“ nenechala se vyrušit ze svého proudu myšlenek, „všechno se to točí kolem Sutton Chan-celloru. A kolem toho domu u kanálu, říkejte mu, jak chcete. A taky kolem všech lidí, kteří tam bydlí teď nebo tam bydleli v minulosti. Některé věci dokonce mohou sahat hodně daleko do minulosti.“

„Máš na mysli paní Copleighovou?“

„Myslím, že paní Copleighová smíchala všechno dohromady a tím to celé jen zkomplikovala. Myslím, že všechna data a časové údaje popletla.“

„To se lidem na venkově stává,“ řekl Tommy.

„Já vím,“ řekla Pentlička. „Koneckonců jsem vyrostla na venkovské faře. Lidé mají ve zvyku určovat čas podle událostí, ne podle letopočtu. Neříkají ‚To se stalo v roce 1930 nebo ‚To se stalo v roce 1925. Říkají ‚Stalo se to rok nato, co vyhořel ten starý mlýn nebo ‚To bylo tenkrát poté, co blesk porazil ten velký dub a zabil sedláka Jamese nebo ‚To bylo ten rok, jak tu řádila dětská obrna. Takže samozřejmě nemají jasno v pořadí, v jakém se věci odehrávaly. Je to všechno tak složité. Jsou to jen sem tam nějaké klepy a útržky.

Problém je v tom," dodala, jako by náhle učinila významný objev, „že jsem taky stará.“

„Vy budete vždycky mladá," řekl Ivor galantně.

„Nepovídejte," řekla Pentlička kousavě. „Jsem stará, protože si pamatuji události stejným způsobem. Moje paměť se vrátila k původním primitivním funkcím.“

Vstala a začala přecházet po místnosti.

„Tohle je příšerný hotel," řekla.

Odešla do své ložnice a za chvíli se vrátila a kývala hlavou.

„Není tu bible," řekla.

„Bible?"

„Ano. Ve starých dobrých hotelech měli vždycky Ge-deonovo vydání bible na nočním stolku vedle postele. Asi proto, abyste mohl být spasen v jakoukoli denní či noční dobu. Ale tady ji nemají.“

„Potřebujete bibli?"

„Docela ano. Byla jsem řádně vychována, jako každá dcera faráře, a znala jsem bibli velmi dobře. Ale poslední dobou už trochu zapomínám. A taky v kostelích už nečtou kapitoly pořádně. Používají nové překlady, které jsou určitě technicky a gramaticky dokonalé, ale už to nezní tak krásně jako kdysi. Až půjdete navštívit ty realtní kanceláře, zajedu si do Sutton Chancelloru.“

„Proč? Zakazuje se," rozčiloval se Tommy.

„Nesmysl, nejedu na výzvědy. Chci se jen stavit v kostele a podívat se do bible. A když tam budou mít nějakou moderní verzi, zajdu za farářem a zeptám se ho. Ten přece musí mít správnou bibli, ne? Myslím Autorizovanou2.“

„K čemu potřebuješ Autorizovanou?"

„Jen si chci připomenout slova, která byla vyškrábána na tom dětském náhrobku. Zajímá mě to.“

„To je sice hezké, ale já ti nevěřím. Nevěřím ti, že se nedostaneš do problémů, jakmile mi zmizíš z očí.“

„Dám ti čestné slovo, nepůjdu znovu obhlížet náhrobky. Kostel v ranním slunci a farářova pracovna. Co může být bezpečnější?"

Tommy na svou ženu pochybovačně pohlédl a vzdal to.

2 Authorized Version = anglický překlad bible z roku 1611. Vznikl za vlády krále Jakuba I. a jeho význam v dějinách Anglie by se dal přirovnat k překladu kralickému v Čechách. Nový překlad, o který Pentlička nejvíce zájem, bychom mohli srovnat s naším novodobým překladem ekumenickým. (Poznámka překladatele)

II

Pentlička nechala auto před brankou u hřbitova v Sutton Chancelloru. Pečlivě se rozhlédla, než vkročila do prostor kostela. Byla přirozeně opatrná jako každý člověk na místě, kde se mu stala nějaká nepříjemnost. Vypadalo to, že v této chvíli na hřbitově neprodlévali žádní útočníci. Vstoupila do kostela. Starší žena tam klečela na kolenou a čistila nějaké bronzové nádoby. Pentlička se připlížila ke kazatelně a jala se důkladně prohlížet vydání bible, které tam leželo. Žena čistící bronz se na ni velice přísně podívala.

„Nechci to ukrást," ujistovala ji Pentlička. Opatrně knihu zavřela a vyplížila se ven z kostela.

Ráda by obhlédla místo, kde se v poslední době prováděly výkopy. Ale to slíbila, že v žádném případě neudělá.

„Kdo by pak pohoršil," mumlala si pro sebe. „Může to něco znamenat, ale pak by tu měl být někdo –“

Popojela krátkou vzdálenost k faře a došla po cestičce k hlavnímu vchodu. Zmáčkla zvonek, ale neslyšela zevnitř žádné zvonění. „Zvonek nefunguje," usoudila Pentlička ze zkušeností nabytých se zvonky na farách. Když zatlačila do dveří, otevřely se.

Ocitla se v chodbě. Na stolku zabírala značné místo velká obálka s cizí známkou. Bylo na ní razítko Misionářského sdružení v Africe.

„Ještě že nejsem misionářkou," pomyslela si Pentlička.

Měla nejasný pocit, že tu leží ještě něco jiného, co souvisí s nějakým stolkem v nějaké jiné chodbě. Co to bylo? Květiny, listy, dopis nebo nějaký balík?

V té chvíli vyšel ze dveří nalevo farář.

„Ach, potřebujete něco? Já – to je paní Beresfordová, že ano?"

„Správně," odpověděla Pentlička. „Přišla jsem se vás zeptat, jestli náhodou nemáte bibli.“

„Bibli," řekl farář velice zamyšleně. „Bibli.“

„Napadlo mě, že byste ji mohl mít," řekla Pentlička.

„Ovšem, ovšem. Myslím, že jich mám vlastně několik. Mám nový překlad, stačil by vám?"

„Ne," řekla Pentlička. „Potřebovala bych Autorizovanou.“

„Ach,“ řekl farář. „Samozřejmě, musí jich tu v domě být několik. Ano, několik. My už tento překlad v kostele nepoužíváme, to musím s lítostí říct. Člověk se musí řídit biskupovými názory, víte, a biskup je velmi pokrokový, má rád mladé lidi a tak. Je to škoda, myslím. Mám v knihovně tolik knih, že některé jsou zasunuty za ostatními. Ale myslím, že to najdu, když chcete. Myslím, že ano. A když ne, zeptáme se slečny Blighové. Někde tu kolem hledá vázy pro děti, aby si mohly naaranžovat květiny do dětského koutku v kostele.“ Zanechal Pentličku na chodbě a vrátil se do místnosti, ze které vyšel.

Pentlička za ním nešla. Zůstala na chodbě a přemýšlela. Náhle vzhledla ke dveřím na konci chodby, protože se otevřely a vešla slečna Blighová. V ruce držela velmi těžkou železnou vázu.

Náhle se Pentličce spojilo několik věcí dohromady.

„Ovšem,“ pronesla. „No ovšem“

„Mohu vám pomoci – a – to je paní Beresfordová.“

„Ano,“ řekla Pentlička a dodala: „A vy jste paní John-sonová, že ano?“

Těžká váza dopadla na podlahu. Pentlička se sehnula a zvedla ji. Narovнала se a potěžkávala ji. „Docela šikovná zbraň,“ řekla a postavila ji na zem. „Přesně na to praštit s ní někoho zezadu do hlavy. To jste přesně udělala, nemám pravdu, paní Johnsonová!“

„Já –já – co to říkáte? Já – nikdy jsem...“

Ale Pentlička už na nic nečekala. Viděla jasné účinek svých slov. Když podruhé pronesla jméno paní Johnsonové, slečna Blighová nad sebou očividně ztratila kontrolu. Třásla se po celém těle.

„Onehdy jsem viděla na stolku u vás v chodbě dopis,“ vysvětlovala Pentlička. „Byl adresovaný paní Yorkové do Cumberlandu. To je místo, kam jste ji odvezla, že, paní Johnsonová, poté, co jste ji vzala pryč ze Slunných vrchů, že? Tam teď je. Paní Yorková nebo paní Lancasterová. Užívaly jste obě jména, York a Lancaster, jako červenobíle pruhované růže v Perryho zahradě.“

Svižně se otočila a vyběhla z domu. Zanechala slečnu Blighovou v chodbě, opřenou o zábradlí a s pusou otevřenou dokořán. Pentlička seběhla dolů k brance, skočila do auta a ujížděla pryč. Podívala se dozadu směrem ke dveřím na faru, ale nikdo se za ní nehnal. Jela kolem kostela směrem na Market Basing, ale náhle si to rozmyslela. Otočila se, jela zpět a po chvíli zatočila doleva na cestu vedoucí k domu u kanálu. Opustila auto, přistoupila k bráně a hleděla do zahrady, jestli tam není někdo od Perryových. Ale nebylo tam živé duše. Prošla branou a šla po cestičce k zadním dveřím. Byly zavřené a stejně tak i okna.

Pentlička byla zklamaná. Alice Perryová asi odjela na nákup do Market Basingu. Chtěla se ještě vidět s Alicí Perryovou. Klepala na dveře. Nejdříve mírně, pak přitlačila. Žádná odpověď. Vzala za kliku, ale bylo zamčeno. Stála tam a nerozhodně čekala.

Moc se chtěla Alice Perryové zeptat na pár věcí. Možná je Alice Perryová jen v Sutton Chancelloru. Mohla by se brzy vrátit. Problém byl, že tu nikde nebyl nikdo v dohledu a ani na mostě neprojelo žádné auto. Nebyl tu nikdo, koho by se dalo zeptat, kde by dnes dopoledne Perryovi mohli být.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Paní Lancasterová

Pentlička tam stála, dumala a najednou, zcela nečekaně, se dveře otevřely. Pentlička ustoupila o krok a nevěřila vlastním očím. Osoba, která se objevila ve dveřích, byla tou poslední, kterou by zde čekala. Stála tam, oblečena úplně stejně jako ve Slunných vrších, usmívajíc se úplně stejně, lehce přívětivě, sama paní Lancasterová.

„Ach,“ řekla Pentlička

„Dobrý den. Jdete za paní Perryovou?“ zeptala se paní Lancasterová. „Je na nákupu, víte? Takže máte štěstí, že vám můžu otevřít. Nemohla jsem chvíli najít klíče. Myslím, že tu někde musí být náhradní. Ale pojďte dál. Třeba si dáte šálek čaje.“

Jako ve snu překročila Pentlička práh. Paní Lancasterová vedla Pentličku do pokoje se stále ještě patrnou vznešeností hostitelky.

„Posadte se,“ vyzvala ji. „Bojím se, že nevím, kde JSOU hrníčky a všechno potřebné. Jsem tu teprve dva dny. Ale počkejte, určitě, my už jsme se někde viděly, že?“

„Ano,“ odpověděla Pentlička. „Když jste byla ve Slunných vrších.“

„Slunné vrchy. Slunné vrchy. To mi něco říká. Aha, no jistě, drahá slečna Packardová. Ano, moc pěkné místo.“

„Odjela jste odtamtud docela narychlo, ne?“

„Lidé JSOU tak hrozně uspěchaní,“ řekla paní Lancasterová. „Tak na vás spěchají. Nenechají vás nic v klidu zařídit, sbalit pořádně a tak. Určitě to myslí dobře. Samozřejmě, mám moc ráda Nellie Blighovou, ale je taková trochu panovačná. Někdy mám pocit,“ dodávala a nakláněla se přitom k Pentličce, „někdy mám

pocit, že to nemá úplně, víte?“ ťukala si významně prstem do čela. „Ale samozřejmě, to se stává Hlavně starým pannám Neprovdaným ženám, víte? Odvádějí výbornou práci, ale někdy mají trochu divné nápady. Hodně tím trpí faráři. Někdy se jim totiž zdá, těmhle ženám, že jim farář učinil nabídku k sňatku, ale samozřejmě toho by nikdy nic takového nenapadlo. Ano, ano, ubohá Nellie. Je v některých věcech tak citlivá. Dělá tolik práce pro zdejší farnost. A vždy to byla prvotřídní sekretářka. Ale stejně, někdy má prostě velmi podivné nápady. Jako třeba odvézt mě nakvap z těch krásných Slunných vrchů, pak do Cumberlandu – to byl moc smutný dům – a pak zase honem sem.“

„Bydlíte tady?“ ptala se Pentlička.

„No, když tomu tak říkáte. Je to všechno strašně hloupé. Jsem tu tepive jen dva dny.“

„A předtím jste byla v domově Růžové loubí v Cumberlandu?“

„Ano, myslím, že se to tam tak jmenovalo. Není to tak pěkné jméno jako Slunné vrchy, co říkáte? Nikdy jsem si tam nezvykla. A nevedli to tam tak dobře. Obsluha byla špatná a vařili příšernou kávu. No, ale zvykla jsem si a dokonce jsem se seznámila s několika zajímavými osobami. Jedna paní znala moji tetu, seznámily se před mnoha lety v Indii. Je to moc mile, když máte s někým něco společného.“

„To jistě,“ řekla Pentlička.

Paní Lancasterová pokračovala velmi přátelsky.

„Takže vy jste byla ve Slunných vrších, ale nezůstávala jste tam, že ne? Přijela jste někoho navštívit?“

„Ano, tetu mého manžela. Slečnu Fanshaweovou.“

„Ano, ano, ovšem. Už si vzpomínám. A nestalo se něco s vaším dítětem za komínem?“

„Ne,“ řekla Pentlička. „To nebylo moje dítě.“

„Ale proto jste přijela sem, že je to tak? Tady byly problémy s komínem. Říkali, že tam spadl ptáček. Potřebuje to tu opravit. Nelíbí se mi tu ani trochu. Nelíbí a řeknu to Nellie, hned jak ji uvidím.“

„Bydlíte u Perryových?“

„Trochu ano a trochu ne. Mohu vám svěřit tajemství?“

„Jistě,“ řekla Pentlička. „Můžete mi věřit.“

„Já tady vůbec nebydlím. Tohle je část Perryových.“ Opřela se do křesla. „Je tu ještě jedna část, když jdete nahoru. Pojdte, ukáži vám to.“

Pentlička vstala. Měla pocit, že je v nějakém šíleném snu.

„Jenom nejdřív ještě zamknu venkovní dveře,“ řekla paní Lancasterová. „Je to bezpečnější.“

Vedla Pentličku po docela úzkých schodech nahoru do prvního patra. Prošly ložnicí s velkou postelí a zřejmými známkami obydlí – bezesporu ložnice Perryových – odtud jinými dveřmi do další místnosti. Bylo tam pouze umývadlo a velká šatní skříň z javorového dřeva. Nic jiného. Paní Lancasterová vlezla do skříně, něco provedla u její zadní stěny a náhle ji velice lehce odsunula na stranu. Asi měla kolečka a na nich snadno popojela na stranu. Za skříní, a to se Pentličce zdálo dost divné, se objevil krb. Nad ním, na krbové římse, bylo zrcadlo s poličkou a na té stálo několik porcelánových ptáčků.

K Pentliččině překvapení sáhla paní Lancasterová na prostředního ptáčka a prudce za něj zatáhla. Ptáček byl zjevně připevněn ke krbové římse. Letmým dotekem se Pentlička přesvědčila, že všichni ptáčci byli připevnění. Ozvalo se klapnutí a celý krb se odsunul dopředu.

„Chytré, že?“ řekla paní Lancasterová. „Udělali to tu hodně dávno, když upravovali dům. Říkali téhle místnosti mnišská díra, ale pochybuji, že měla něco společného s mnichy. Nikdy jsem tomu nevěřila. Pojdte dovnitř, tady já teď bydlím.“

Zatlačila ještě jednou. Zeď před ní rovněž ustoupila a náhle se ocitly ve velkém, nádherném pokoji s výhledem na kanál, trať a kopce opodál.

„Krásný pokoj, že?“ řekla paní Lancasterová. „Nádherný výhled. Vždycky jsem to tu milovala. Jako dívka jsem tu nějakou dobu bydlela, víte?“

„Aha.“

„Nebyl to šťastný dům,“ pokračovala paní Lancasterová. „Vždycky se říkalo, že to není šťastný dům. Víte, radši to za námi zase zavřu. Člověk musí být opatrný, vidíte?“

Natáhla ruku a strčila do dveří, kterými přišly. Ozvalo se hlasité klapnutí, jak mechanismus zapadl zpět na své místo.

„Řekla bych,“ uvažovala Pentlička, „že to je jedna z úprav, které provedli, když chtěli používat dům jako skryš.“

„Udělali tu hodně úprav,“ řekla paní Lancasterová. „Posadte se. Chcete vysokou židli nebo nízkou? Já mám radši vysokou. Mám trochu revma, víte? Řekla bych, že jste čekala, že tu bude mrtvé dítě,“ dodala paní Lancasterová. „Takový bláznivý nápad.“

„Ano, snad.“

„Poldové a zloději,“ řekla paní Lancasterová shovívavě. „Víte, když je člověk mladý, dělá bláznivé věci. Všechno možné. Gang – velké loupeže – všechno to zní tak lákavě pro mladou dívku. Člověk si myslí, že být holkou pistolníka je ta nejúžasnější věc na světě. Kdysi jsem si to myslela. Věřte mi,“ opřela se a poklepala Pentličku po noze. „Věřte mi, není to pravda. Opravdu není. Kdysi jsem si to myslela, ale pak chce člověk víc, víte? Ukrást něco a utéct s tím pryč, na tom vlastně není nic vzrušujícího. I když to vyžaduje dobrou organizaci, pochopitelně.“

„Máte na mysli paní Johnsonovou nebo slečnu Blighovou nebo jak ji nazýváte?“

„Ona byla pro mě vždy Nellie Blighová. Někdy si z nějakých důvodů – prý aby působila věrohodně – říká paní Johnsonová. Ale ona nikdy nebyla vdaná. Kdepak. Je to opravdová stará panna.“

Zesponu se ozvalo zaklepání.

„Propána,“ řekla paní Lancasterová. „To budou asi Perryovi, už jsou doma. Nečekala jsem, že se vrátí tak brzy.“

Klepání pokračovalo.

„Snad bychom je měli pustit dovnitř,“ navrhovala Pentlička.

„Kdepak, má milá, to neuděláme,“ řekla paní Lancasterová. „Nesnáším lidi, kteří pořád ruší a otravují. Tak si tu krásně povídáme, co říkáte? Myslím, že prostě zůstaneme tady – teď dokonce volají pod oknem. Podívejte se, kdo to je.“

Pentlička šla k oknu

„Je to pan Perry,“ řekla.

Pan Perry volal zespoda.

„Julie! Julie!“

„Taková drzost,“ rozčilovala se paní Lancasterová. „Nedovolím, aby mě lidé jako Amos Perry nazývali křesťním jménem. To tedy ne! Ale nestrachujte se, má milá,“ dodala, „jsme tu docela v bezpečí. A můžeme si krásně popovídat. Budu vám vyprávět o sobě – měla jsem moc zajímavý život. Plný událostí. Někdy mám opravdu pocit, že bych to měla sepsat. Zapletla jsem se, víte? Byla jsem divoká, nespoutaná dívka a zapletla jsem se s – no, s docela obyčejnou bandou kummálních Nedá se to nazvat jinak. Někteří byli velmi odpuzující lidé. I když byli mezi nimi i milí lidé z dobrých rodin.“

„Slečna Blighová?“

„Ne, ne Slečna Blighová neměla se zločinem nikdy nic společného. Ne Nellie Blighová. Kdepak, ona je moc pobožná. Věřící, víte? Ale je mnoho způsobů víry. O tom možná víte, ne?“

„Jsou různé sekty,“ dohadovala se Pentlička.

„Ano, to jsou – pro normální lidi. Ale JSOU ještě jiné, mimo normální lidi. Jsou některé speciální, se zvláštními příkazy. Jsou zvláštní jednotky. Rozumíte mi, má milá?“

„Řekla bych, že ne,“ řekla Pentlička. „Nemyslíte, že bychom měly Perryovy pustit do jejich vlastního domu? Zdá se, že začínají být poněkud roztrpčení.“

„Ne, nepustíme Perryovy dovnitř. Ne – dokud vám o tom všem nepovím. Nesmíte mít strach, má milá. Je to všechno docela – docela přirozené, docela bezbolestné. Neucítíte vůbec žádnou bolest. Je to, jako byste šla spát, Nic horšího.“

Pentlička na ni zírala, pak vyskočila a běžela ke dveřím ve zdi. 212

„Tudy se ven nedostanete,“ řekla paní Lancasterová. „Nevíte, kde je páčka. Vůbec není tam, kde byste myslela, že je. To vím jenom já. Já znám všechna tajemství tohoto místa. Žila jsem zde se zločinci, když jsem byla dívka. Dokud jsem od nich všech neodešla a nedostala zvláštní spasení. Zvláštní posláním. To jsem dostala, abych odčinila své hříchy. Dítě, víte? Zavraždila jsem ho. Byla jsem tanečnice a nechtěla jsem dítě. Tam naproti na zdi – to jsem já – jako tanečnice.“

Pentlička se podívala tam, kam ukazovala prstem. Visel tam rozměrný olej, představující mladou dívku v šatech se saténovou vlečkou. Pod ní byl nápis „Waterlily.“

„Waterlily byla jedna z mých nejlepších rolí. Všichni to říkali.“

Pentlička se vrátila a pomalu si sedla. Zírala na paní Lancasterovou. V hlavě jí opět zněla slova. Slova, která slyšela ve Slunných vrších. „To ubohé dítě bylo vaše? Měla tehdy strach. Ano, strach. Ted má strach zase. Zatím ještě stále nevěděla přesně, z čeho má strach, ale byl to ten samý pocit. Dívala se na stejný laskavý obličej, na stejný milý úsměv.“

„Musela jsem poslechnout rozkaz, který jsem dostala. Museli to být poslové. Zkazy. Vybídli mě k tomu a já to přijala. Víte, oni jdou bez hříchu. Děti, víte, odcházejí bez hříchu. Nebyly tak staré, aby mohly hřešit. Proto jsem je posílala na věčnost, jak mi bylo uloženo. Ještě nevinné. Ještě nepoznaly zlo. Chápete, jaká to pro mě byla velká pocta, být vyvolená? Být jedna z vyvolených? Vždycky jsem měla děti ráda. Já sama jsem žádné nikdy neměla. To bylo kruté, že. nebo se to aspoň zdá být kruté. Ale byla to odplata za to, co jsem

provedla Asi víte, co jsem udělala?“

„Nevím,“ řekla Pentlička.

„Ale vypadáte, že víte dost věcí Myslela jsem, že tohle víte asi taky Byl jeden doktor Šla jsem k němu Bylo mi teprve sedmnáct a měla jsem strach Říkal, že nebude žádný problém dát to dítě pryč, nikdo si toho prý nikdy nevšimne Ale nebylo to bez problémů, víte? Začala jsem mít špatné sny. Zdálo se mi, že to dítě přichází ke mně a ptá se, proč nikdy nemohlo žít. To dítě mi říkalo, že chce nějakou společnost. Bylo to děvčátko, víte? Ano, vím určitě, že to bylo děvčátko. Přišla a chtěla jiné děti. A pak jsem dostala zprávu. Nemohla jsem mít děti. Vdala jsem se a chtěla jsem mít děti. Můj manžel si přál děti strašně moc, ale žádné nepřišlo, protože jsem byla prokletá, víte? Chápete to přece, že ano? Ale našel se způsob, jak se vykoupit. Jak se vykoupit za to, co jsem provedla. To, co jsem provedla, byla vražda, že ano, a jediná možnost, jak odčinit vraždu, jsou další vraždy, protože ty další vraždy už nejsou skutečné vraždy, ale oběti. Poslat je nahoru. Chápete ten rozdíl? Ty děti odcházely, aby dělaly společnost mojí holčičce. Děti různého věku, ale malé. Dostala jsem příkaz a pak –“ opřela se a dotkla se Pentličky „– byla to taková radostná věc. Vy mně rozumíte, že ano? Bylo tak radostné osvobodit je, aby nikdy nepoznaly hřích, jako jsem ho poznala já. Samozřejmě jsem o tom nemohla nikomu říct, nikdo se to nikdy nesměl dozvědět. To byla věc, na kterou jsem musela dát pozor. Ale občas se našel někdo, kdo něco věděl nebo tušil. Pak samozřejmě musela ta osoba zemřít taky, abych já byla v bezpečí. Takže jsem vždy byla docela v bezpečí. Rozumíte?“

„Ne docela.“

„Ale vy rozumíte. Proto jste přece přišla sem, nebo ne? Věděla jste. Věděla jste to od toho dne, kdy jsem se vás zeptala ve Slunných vrších. Viděla jsem to na vás. Zeptala jsem se: ‚To nebohé dítě bylo vaše? Myslela jsem, že jste asi přijela proto, že jste matka. Jedna z těch, jejichž dítě jsem zabila. Doufala jsem, že se jednou vrátíte a pak si spolu vypijeme sklenici mléka. Bylo to většinou mléko. Někdy kakao. Pro každého, kdo o mně věděl.‘“

Pomalu přešla místností a otevřela skříňku v rohu.

„Paní Moodyová,“ ptala se Pentlička, „byla jedna z nich?“

„Tak vy o ní víte? Ona nebyla matka. Byla kostymér-ka v divadle. Poznala mě a tak musela jít.“ Vrátila se se sklenicí mléka. Postavila se před Pentličku a pobízivě se usmívala.

„Vypijte to,“ řekla. „Jen to vypijte.“

Pentlička chvíli seděla tiše, pak vyskočila a hnala se k oknu. Uchopila židli a rozbila sklo. Vyklonila se ven a křičela:

„Pomoc! Pomoc!“

Paní Lancasterová se smála. Položila sklenici mléka na stůl, opřela se o židli a smála se.

„Jak jste hloupá. Kdo si myslíte, že přijde? Kdo si myslíte, že může přijít? Museli by vyrazit hlavní dveře, pak by se museli dostat skrz zeď a do té doby –jsou i jiné možnosti, víte? Nemusí to být mléko. Mléko je snadné. Mléko a kakao a dokonce čaj. Milé paní Moodyové jsem to dala do kakaa. Ona milovala kakao.“

„Morfium? Kde jste ho vzala?“

„To bylo snadné. Muž, s kterým jsem kdysi žila, měl rakovinu. Doktor mi pro něj dal dávky, abych na ně dohlížela. A taky jiné léky. Později jsem řekla, že jsem to všechno vyhodila. Ale schovala jsem si to. A taky ostatní léky a sedativa. Myslela jsem si, že by se jednou mohly hodit. A taky že jo. Pořád mám ještě nějakou zásobu. Nikdy jsem sama nic takového nebrala, nevěřím na to.“ Posunula sklenici mléka před Pentličku. „Vypijte to, je to ta nejsnazší cesta. Ta druhá možnost – zrovna si nemohu vzpomenout, kam jsem to dala.“

Vstala a začala chodit po místnosti.

„Kam já to jenom dala? Kam? Všechno jsem zapoměla, už stárnu.“

Pentlička znovu volala „Pomoc!“, ale břeh kanálu zel stále prázdnotou.

„Kde to jen bylo, kde to jen bylo – už vím, ovšem, v mém kufříku se šitím.“

Pentlička se otočila od okna. Paní Lancasterová šla k ní s rukou za zády.

„Jste hloupá, že to chcete takhle.“

Levou rukou chytla Pentličku za rameno. Pravou přestala schovávat. Držela v ní injekční stříkačku s dlouhou tenkou jehlou. Pentlička zápasila. Myslela si: „Tu musím přeprat snadno. Snadno. Je to stará žena. Křehká. Nemůže –“

Náhle ji zaplavila studená vlna strachu. „Ale já jsem stará žena taky. Nejsem tak silná, jak si myslím. Nejsem tak silná jako ona. Její ruce, její sevření, její prsty. Asi proto, že je šílená a šílenci, jak se odjakživa říká, mají sílu.“

Smrtonosná jehla se k ní přibližovala. Pentlička ječela. Zezdola pod sebou slyšela nějaké rány a křik.

Rány na dveře, jako by se někdo snažil vyrazit dveře nebo okno. „Ale nikdy se sem nedostanou,“ pomyslela si Pentlička. „Nikdy se nedostanou přes ty tajné dveře sem, ledaže by znali mechanismus.“ Bojovala urputně. Stále se jí dařilo udržet paní Lancasterovou od sebe. Ale ona byla větší. Velká silná žena. Stále se ještě smála, ale její výraz už postrádal dřívější laskavost. Vypadala spíše jako někdo, kdo je se sebou nanejvýš spokojen.

„Vražedná kočka,“ řekla Pentlička.

„Vy znáte moji přezdívkou? Ale já toho nechala. Stala jsem se božím vrahem. Je to boží vůle, že vás musím zabít. Takže jsem v právu. Chápete to, že jsem v právu?“

Nyní Pentličku přitlačila k velké židli. Už nebylo možné ji odrazit. Ostrá jehla v pravé ruce paní Lancasterové se nebezpečně přibližovala.

Pentlička si řkala: „Nesmím zpanikařit! Nesmím zpanikařit!“ Ale jako odezva přišlo naléhavé: „A/ť co mohu dělati“ Zápas byl marný.

Dostala strach – stejný ostrý strach, který ji překvapil už ve Slunných vrších.

„To nebohé dítě bylo vaše?“

To bylo první varování – ale ona mu neporozuměla –nepochopila, že je to varování.

Pozorovala blížící se jehlu, ale kupodivu, blýskavý kov a jeho hrozba nebylo to hlavní, co ji děsilo natolik, že byla téměř ochromena. Byl to obličej nad ní – usměvavý, laskavý obličej paní Lancasterové. Smála se šťastně, spokojeně, jako člověk, který provádí úkol, k němuž byl předurčen, provádí ho s láskou a cílevědomostí.

„Ona nevypadá jako šílenec,“ přemítala Pentlička. „To je na tom to nejstrašnější. Nevypadá, protože ve svých vlastních očích je úplně normální. Ona se považuje za úplně normální, rozumnou lidskou bytost – to si myslí! –Ach Tommy, Tommy, co jsem to zase provedla.“

Zachvátila ji závrať a skleslost. Její svaly ochably –někde se ozval silný praskot skla. To ji uvrhlo do tmy a bezvědomí.

„Konečně začínáte přicházet k sobě. Napijte se, paní Beresfordová.“

Před jejími ústy se objevila sklenice – urputně se bránila – otrávené mléko – kdo to říkal? Něco o „otráveném mléce“? Nenapije se otráveného mléka. Ne, to není mléko, je to cítit nějak jinak.

Povolila, otevřela rty a srkla si.

„Brandy,“ poznala nápoj Pentlička.

„Správně. Pořádně se napijte, napijte se ještě.“

Pentlička znovu usrkla. Opřela se o polštářky a zkoumala své okolí. V okně bylo vidět konec žebříku. Na zemi pod oknem bylo rozbité sklo.

„Slyšel jsem řinkot skla.“

Odstrčila sklenici a sledovala pohledem ruku, která ji držela, až k hlavě a k obličejí muže, který stál nad ní.

„El Greco,“ řekla Pentlička.

„Prosím?“

„Nic, nic, promiňte.“

Rozhlédla se po místnosti.

„Kde je? – myslím paní Lancasterovou.“

„Ona – odpočívá – ve vedlejší místnosti.“

„Aha,“ řekla, ale nebyla si jistá, jestli smysl těch slov chápe. Za okamžik to určitě zjistí. Teď ji zaujala pouze jedna myšlenka.

„Sir Philip Starke.“ Řekla to pomalu a nevěřičně. „Jste to vy?“

„Ano – proč jste řekla El Greco?“

„Trpící.“

„Prosím?“

„Ten obraz – v Toledu – nebo v Pradu – napadlo mě to už dávno. Ne, vlastně to není tak dávno –“ Přemýšlela o tom a pak jí to došlo. „Včera večer. Večírek – na faře.“

„Nebojte se, všechno bude v pořádku,“ řekl povzbudivě.

Najednou jí to přišlo nějak přirozené, sedět zde, v místnosti se střepey na podlaze, a hovořit s tímto mužem – s temným strnulým obličejem. „Spletla jsem se – ve Slunných vrších. Úplně jsem se v ní zmylíla. Měla jsem strach – hrozný strach. Ale špatně jsem to pochopila. Neměla jsem strach z ní – měla jsem strach o ni. Myslela jsem, že se jí něco stane. Chtěla jsem ji zachránit –já,“ hleděla na něj s pochybnostmi.

„Chápete mě? Nebo si myslíte, že jsem hloupá?“

„Nikdo to nemůže chápat lépe než já. Nikdo na světě.“

Pentlička na něj zírala.

„Kdo – kdo vlastně byla? Paní Lancasterová – paní Yorková – to nejsou pravá jména, jsou jen převzatá z růžového keře. Kdo byla ona sama?“

Philip Starke pronesl trpce:

„Kdo byla ona? Ona sama? Ta skutečná, ta pravá

Kdo byla ona – ta s božím znamením na čele?

Četla jste někdy Peera Gynta, paní Beresfordová?“

Přešel k oknu. Chvilí tam stál a vyhlížel ven. Pak se prudce otočil.

„Byla to moje žena. Bůh mi odpusť.“

„Vaše žena? Ale ta přece zemřela – ta deska v kostele –“

„Zemřela v cizině – to byla zpráva, kterou jsem rozhlásil. A nechal jsem udělat v kostele pamětní desku.

Lidé neradi kladou zbytečné otázky truchlícímu vdovci. A já se odsud odstěhoval.“

„Říká se, že vás opustila.“

„To byla rovněž přijatelná verze.“

„Odvezl jste ji pryč, když jste se dozvěděl – o těch dětech?“

„Takže vy o těch dětech víte?“

„Řekla mi to – zdá se to – tak neskutečné.“

„Většinou byla docela normální, nikdo by nepojal podezření. Ale policie začínala něco tušit – musel jsem jednat – musel jsem ji uchránit – vy to chápete – můžete to pochopit?“

„Ano,“ odpověděla Pentlička. „Plně vás chápu.“

„Ona byla – byla kdysi tak kouzelná.“ Mírně mu přeskočil hlas. „Vidíte ji – tam.“ Ukázal k obrazu na zdi.

„Waterlily. Byla to nespoutaná dívka – vždycky. Její matka byla poslední z Warrenderů – to byla stará rodina – urozená – Helen Warrenderová – utekla z domova. Chytla se špatného chlapa – kriminálního.

Dcera šla v jejích stopách – studovala tanec – Waterlily byla její nejznámější role – ale pak se chytla bandy kriminálních – pro zábavu – jen aby mohla všechno odkopnout. Vždy byla zklamaná –

Když si mě vzala, se vším tím skoncovala. Chtěla se usadit – žít klidným, rodinným životem – mít děti. Byl jsem bohatý – mohl jsem jí dát vše, co chtěla. Ale neměli jsme děti. Bylo to pro nás pro oba velké zklamání. Začala si za to dávat vinu – snad byla odjakživa trochu nevyrovnaná – nevím – Co to způsobilo? Byla tak –“

Udělal gesto zoufalství.

„Já jsem ji miloval – miloval jsem ji vždy – bez ohledu na to, jaká byla – co udělala. Chtěl jsem ji ochránit – udržet ji pod ochranou – ne ji dát zavřít – ne doživotní žalář, navždy ji nechat trápit. A dokázali jsme ji ochránit. Po mnoho, mnoho let.“

„My?“

„Nellie – moje věrná Nellie Blighová. Moje drahá Nellie Blighová. Byla úžasná – sama to všechno vymyslela a zařídila. Ty penziony – všechny pohodlné a luxusní. A žádné pokušení – žádné děti – udržet děti daleko od ní. Zdálo se, že to funguje – ty domovy byly v osamělých a odlehlých místech – Cumberland, Severní Wales. Nebylo pravděpodobné, že by ji někdo poznal – to jsme si aspoň mysleli. Udělali jsme to na radu pana Eccie-se – velmi zkušený právník – jeho sazby byly vysoké – ale já na něj vždy spoléhal.“

„Vyděrač?“

„Nikdy jsem tak na něj nehleděl. Byl to přítel a rádce –“

„Kdo namaloval tu loď na obraz – tu se jménem Waterlily?“

„Já. Měla z toho radost. Pamatovala si svůj úspěch na divadle. Byl to jeden z Boscowanových obrazů.

Měla ráda jeho obrazy. Jednou napsala černou barvou jméno na most – jméno zavražděného dítěte. A tak jsem to přemaloval lodí a pojmenoval ji Waterlily.“

Dveře ve zdi se odsunuly. Objevila se hodná čarodějnice.

Podívala se na Pentličku a pak na Philipa Starkeho.

„Jste v pořádku?“ zeptala se jako by nic.

„Ano,“ odpověděla Pentlička. Na hodné čarodějnici byla příjemná věc, že brala všechno s nadhledem.

„Váš manžel na vás čeká dole v autě. Slíbila jsem mu, že vás přivedu. Pokud chcete?“

„Ano, chci,“ řekla Pentlička.

Paní Perryová odešla do ložnice a po chvíli se vrátila.

„Vidím –“ podívala se na něj tázavě.

„Nabídla paní Beresfordové sklenici mléka. Paní Beresfordová ho nechtěla.“

„A tak ho, předpokládám, vypila sama?“

Chvilí váhal.

„Ano.“

„Doktor Mortimer přijde zanedlouho,“ řekla paní Perryová.

Přistoupila, aby pomohla Pentličce na nohy, ale ta vstala bez pomoci.

„Nejsem zraněná,“ řekla. „Byl to jen šok. Teď už jsem v pořádku.“

Stála tvář v tvář Philipu Starkemu. Zdálo se, že nikdo z nich nemá, co by řekl. Paní Perryová čekala u vchodu ve zdi.

Nakonec promluvila Pentlička.

„Tady už asi není nic, k čemu bych byla užitečná, nebo ano?“ řekla, ale ani to neznělo jako otázka.

„Jen jedna věc – to Nellie Blighová vás tehdy srazila na hřbitově.“

Pentlička přikývla.

„Vím, došlo mi, že to musela být ona.“

„Ztratila hlavu. Myslela, že jste jí na stopě, na stopě jejího – našeho – tajemství. Ona –já, mám velké výčitky svědomí za obrovskou zodpovědnost a vypětí, které jsem na ni uvalil po celá ta dlouhá léta. Bylo to víc, než by člověk mohl žádat po kterékoli ženě –“

„Myslím, že vás velmi miluje,“ řekla Pentlička. „A pokud nás chcete požádat, abychom už nehledali žádnou paní Johnsonovou, vzdáme to.“

„Děkuji – jsem vám zavázán.“

Nastalo další ticho. Paní Perryová trpělivě čekala.

Pentlička se na ni ohlédla. Pak šla k rozbitému oknu a zahleděla se na klidný kanál dole.

„Myslím, že tento dům již nikdy neuvidím. Musím si ho důkladně prohlédnout, abych si ho zapamatovala.“

„Stojíte o to, zapamatovat si ho?“

„Ano, stojím. Kdosi mi řekl, že to byl dům, který sloužil k nesprávným účelům. Teď vím, co tím měl na mysli.“

Díval se na ni tázavě, ale nepromluvil.

„Kdo vás sem za mnou poslal?“ zeptala se Pentlička.

„Emma Boscowanová.“

„Tušila jsem to.“

Připojila se k hodné čarodějnici, prošly tajnými dveřmi a sestoupily dolů,

Dům pro milence, řekla Emma Boscowanová. A přesně tak ho Pentlička opouštěla – patřil dvěma milencům –jeden byl mrtev a druhý trpěl živ.

Vyšla ven směrem k místu, kde stálo auto s Tommym.

Rozloučila se s hodnou čarodějnici a nasedla do vozu.

„Pentličko,“ řekl Tommy.

„Já vím,“ řekla Pentlička.

„Už to nikdy nedělej,“ řekl Tommy. „Už nikdy víckrát.“

„Neudělám.“

„To říkáš teď, ale uděláš.“

„Ne, neudělám. Už jsem příliš stará.“

Tommy nastartoval a odjeli.

„Chudák Nellie Blighová,“ posteskla si Pentlička.

„Proč to říkáš?“

„Ona tak strašně miluje Philipa Starkeho. Celé ty roky pro něj dělala všechno na světě – tolik marné psí oddanosti.“

„Nesmysl!“ řekl Tommy. „Určitě si vychutnávala každý okamžik. Ženy to dělají.“

„Necito,“ řekla Pentlička.

„Kam chceš jet? K Beránkovi a vlajce do Market Ba-singu?“

„Ne,“ řekla Pentlička. „Chci domů, Thomasi. DOMŮ. A zůstat tam.“

„Amen,“ pravil pan Beresford. „A jestli nás Albert přivítá připečeným kuřátkem, tak ho zabiju.“